

[เฉพาะสมาชิกเขตใน]

หนังสือที่รวบรวมโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่
ที่ท่านเมตตาสอนธรรมะตลอดหลายปีที่ผ่านมา

“ อัจฉริยภาพมนุษย์ ”

“ ทบพวน..โอวาทการปฏิบัติธรรม ”

॥ वाचं धेनुमुपासीत ॥

ॐ

" บำเพ็ญบุญกุศล " ๖

(เฉพาะสมาชิกเขตใน)

ที่ปรึกษาากิตติมศักดิ์

หลวงพ่อัมมชโย

ที่ปรึกษา

พระครูสมุห์วิษณุ ปญญาทีโป

พระครูใบฎีกาอำนวยศักดิ์ มุนิสกุโก

พระไชยยศ ยสวโร

บรรณาธิการ

พระมหาไพโรจน์ ปุณณภาโส

พระสรวัจน์ กวิทูโต

พระมหาอรรถพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๙

พระมหาธีระชัย ธีชชโย ป.ธ.๙

ออกแบบปก

พระพนมชัย อุตตชโย

ภาพวาดสีน้ำ

พระภุชิต ยุตฺตวิฑฺฒ

พิสูจน์อักษร

คุณสุชาดา ทองมาลัย

คุณพิณรัตน์ จตุรกุลมรกต

ประสานงาน

เจ้าหน้าที่จุดดอกบัวบูชาพระมหาธรรมกายเจดีย์

พระมหาเจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์

จัดรูปเล่ม

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

จัดทำโดย

ใจ...หยุด ๒๔ น.

พิมพ์ที่

บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ ๑

วันธรรมชัยที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พิมพ์จำนวน

๑,๐๐๐ เล่ม

คำนำ

หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๖ (เฉพาะสมาชิกเขตใน) เป็นหนังสือที่ไม่ได้เผยแพร่ทั่วๆ ไป โดยทางทีมงานได้รวบรวมโอวาทของคุณครูไม่ใหญ่ ที่เมตตามาสอนธรรมะให้ลูกๆ สมาชิกเขตในตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ต่อมาคณะผู้จัดทำได้ร่วมกันคัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสะดวกของใจ และตั้งใจรวบรวมจัดทำเป็นหนังสือ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทบทวนธรรมะ และวิธีการปฏิบัติที่คุณครูไม่ใหญ่ท่านสอนโดยมุ่งหวังอย่างจริงจังที่จะให้ผู้อ่านมีใจที่ละเอียด มีที่พึ่งภายใน และก้าวไปถึงจุดที่จะสามารถศึกษาธรรมะที่ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นกับคุณครูไม่ใหญ่...พระพ่อผู้เป็นที่เคารพรักยิ่งของลูกๆ ทุกคน

คณะผู้จัดทำ

๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

สารบัญ

คำนำ	๓
เมื่อใจนิ่งแน่นถูกส่วน ความเพียรจะเป็นอัตโนมัติ	๑๐
การฝึกใจ คือ กรณียกิจ	๑๒
สังเกตความพอดี คือ ถูกหลักวิชา	๑๔
ดูเฉย ๆ คือ การหยุดใจ	๑๕
ความบริสุทธิ์จะเกิดได้ เมื่อใจหยุด	๑๗
ต้องให้ออกาสตัวเอง...นั่งธรรมะ	๑๘
ให้ทำความเพียรอย่างถูกหลักวิชา	๒๐
สบาย ผ่อนคลาย...จะเข้าถึงธรรมได้โดยง่าย	๒๒
ใจต้องไม่ติดอะไรเลย ติดแต่ธรรมะ	๒๓
ทิ้งเรื่องหยาบ...แล้วจะเข้าไปติดธรรมะภายใน	๒๕
ปล่อยวางได้...ความสุข ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้น	๒๗
ต้องไม่ติดในอะไรเลย	๒๘
ยิ่งนิ่งแน่น...ยิ่งรู้แจ้งเห็นแจ้ง	๒๙
วิชาธรรมกายเป็นของจริง	๓๐
พึงพอใจ...ในทุกประสบการณ์ภายใน	๓๑
ประคองใจ ณ จุดที่ดีที่สุด...ตลอดเวลา	๓๒
ต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ เป็นสูตรสำเร็จ	๓๓
ให้จดจ่อการปฏิบัติธรรม...ตลอดเวลา	๓๔
สุข บริสุทธิ์ สว่าง เห็นแจ้ง รู้แจ้ง...ต้องไปพร้อมกัน	๓๕
งานภายใน ต้องทำแบบ...ไม่ทำอะไร	๓๖

ง่าย บริสุทธิ์ ฟังพอใจ...ต้องใช้ตลอดชาติ	๓๗
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗...ตำแหน่งแห่งชัยชนะ	๓๘
ทำถูกวิธี มีความสุข...จะถูกดูดเข้าไปภายใน	๓๙
วิชาธรรมกายมีแต่คำว่า...ง่ายแสนง่าย	๔๐
สร้างบารมี...ต้องเท่าเทียมกันทั้งทีม	๔๑
ยิ่งหยุด ยิ่งเร็ว ยิ่งสว่าง	๔๒
ฟังพอใจ ค่อยเป็นค่อยไป...อย่างเป็นธรรมชาติ	๔๓
ภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน	๔๔
มองผ่านๆ นึกอย่างเบาๆ เดี่ยวเราจะเห็นเอง	๔๖
นิ่งที่จุดสบาย...ตรงไหนก็ได้	๔๘
ปรับที่ใจ...ไม่ใช่ที่ภาพ	๔๙
นั่งแบบสบายๆ เดี่ยวใจจะหยุดเอง	๕๐
ไม่มีทางลัด...นอกจากสะสมหยุดนิ่ง	๕๑
หยุดอยากไว้...ทำให้เยือกเย็น	๕๓
ครอบครองจุดเล็กใส เป็นที่ฟังได้ให้กับตนเอง	๕๕
ใจที่บริสุทธิ์จึงจะเข้าถึงสิ่งที่บริสุทธิ์	๕๖
ไม่ติดในอะไรเลย...ติดกลางอย่างเดียว	๕๗
เมื่อใจใส...ให้อธิษฐานจิต	๕๘
ดอกย้าฝั่งสำเร็จ...ให้ได้ทุกวัน	๕๙
ต้องสุข บริสุทธิ์ สบาย...ง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ	๖๐
ผ้ากาสาหวัดستر...ผ้าชุดชุดทำยในสังสารวัฏ	๖๑

ผ้าสีสุดท้าย...ต้องรักษายังชีวิต	๖๓
เพศสมณะ...เพศสุดท้ายของสรรพสัตว์	๖๕
เฉยกับทุกสิ่ง...วางใจนิ่งเป็นกลาง	๖๖
ปรับใจให้ตรงศูนย์กลางกายในทุกอิริยาบถ	๖๗
บุญเราเพียงพอ...เหลือแค่วิธีการกับความเพียร	๖๘
เห็นหรือไม่เห็น...ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร	๖๙
ตัดเรื่องหยาบให้ได้...ถ้ารักจะศึกษาวิชาธรรมกาย	๗๐
มุ่งวิธีการที่ถูกต้อง...มากกว่าประสบการณ์	๗๑
รักษาใจให้เป็นปกติ...มีฉันทะในการฝึก	๗๒
ไม่ใช้ระบบความคิด...ในการศึกษาวิชาธรรมกาย	๗๔
ไม่คิด...ไม่อยากได้ คือ สบายในเบื้องต้น	๗๖
ให้คุ้นเคยกับศูนย์กลางกาย...อยู่ตรงนี้ให้ดีที่สุด	๗๗
เริ่มจากจุดที่สบาย...อยู่ตรงไหนก็ได้	๗๙
หยุดถูกส่วนได้...ต้องปล่อยให้ไปเอง	๘๐
สวดธรรมจักร...จุดเริ่มต้นของใจหยุดนิ่ง	๘๒
สวดธรรมจักร...รวบรัดปลอดภัย มีชัยชนะ	๘๓
นั่งแล้วไม่มีความสุข คือ ยังหยุดไม่สนิท	๘๔
ทุกอนุวินาที...ให้ใจติดกลาง	๘๕
งานพระศาสนาจะยิ่งขยาย...ถ้าเข้าถึงความสุขภายใน	๘๖
กิจวัตร กิจกรรม และประสบการณ์ให้มาพร้อมกัน	๘๗
เพศสมณะนี้มีแต่ความผาสุก	๘๙

รักษาศูนย์กลางกายไว้ให้บริสุทธิ์	๙๑
สร้างบารมีให้ตลอดรอดฝั่ง...ต้องตอกย้ำเป้าหมาย	๙๒
ชาติสุดท้ายแล้ว...ต้องสู้จนชนะแล้วจะเป็นฝั่งสำเร็จ	๙๕
ความบริสุทธิ์คือสมบัติใหญ่ของสมณะ	๙๗
อย่าไปสนใจ...เรื่องเลอะ ๆ เทอะ ๆ	๙๙
ยึดความถูกต้อง...ปกป้องวิชาธรรมกาย	๑๐๐
จิตจะบริสุทธิ์...ต้องหยุดให้เป็น	๑๐๑
หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์...ไม่ต้องทำอะไรเลย	๑๐๓
ตั้งเป้าเข้าถึงธรรม...แล้วต้องทำให้ได้	๑๐๕
หยุดนิ่งสนิทสมบูรณ์ ต้องเป็นไปตามขั้นตอน	๑๐๘
บนเส้นทางสายกลางมีแต่สุข...ไม่มีเบื่อ	๑๑๑
ให้ออกาสตัวเอง...ไปถึงจุดแห่งความละเอียด	๑๑๓
ถ้าเราทำได้...ก็จะทำได้	๑๑๕
สละความตระหนี่ได้ หนีสมบัติอย่างไรก็ไม่พ้น	๑๑๗
มาบวชบูชาธรรมพระผู้ปราบมาร...เอาบารมีพิเศษกัน	๑๑๙
ให้รู้วิธีการ คือ เราต้องทำใจ...ว่าเราทำได้!	๑๒๑
การทำภาวนา...ขาดไม่ได้แม้แต่เพียงวันเดียว	๑๒๔
นั่งธรรมะให้มีความสุข...แล้วจะอยากนั่งไปเรื่อย ๆ	๑๒๖
ช่วยกันสร้างบรรยากาศแห่งการเข้าถึงธรรม	๑๒๘
ฝึกหยุดให้คล่องในทุกอิริยาบถ	๑๓๐
สั่งสมความละเอียด แล้วจะยิ่งชัด ใส สว่าง	๑๓๒

พระธรรมกายคือที่พึ่งอย่างแท้จริง	๑๓๕
ลูกชายหญิงทุกคนเป็นความหวังสำหรับชาวโลก	๑๓๖
ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขในการเข้าถึงธรรม	๑๓๘
นโยบาย คือ สุข บริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง	๑๔๐
แทรกเวลา หยุด นิ่ง...ในภารกิจประจำวัน	๑๔๑
บูชาธรรมพระผู้ปราบมาร...เราจะอยู่ในสายตาท่าน	๑๔๒
บูชาบูชาธรรมพระผู้ปราบมาร...คุณบุญติดไปทุกกาย	๑๔๓
ต้องไม่ประมาทในการประพฤติปฏิบัติธรรม	๑๔๔
พระมหาธรรมกายเจดีย์...ให้จำไว้ว่า สำคัญมาก!	๑๔๖
บทสวดธรรมจักร ได้มายากมาก จึงสำคัญมาก	๑๔๗
ต้องทิ้งทุกอย่างจริง ๆ ใจจึงจะนิ่งอย่างเดียว	๑๔๘
ความสำเร็จในทุกเป้าหมาย...มีบุญเป็นแรงผลักดัน	๑๕๐
นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ได้ตลอดเวลา	๑๕๒
ต้องเข้าถึงก่อน...จึงขยายธรรมกายไปสู่ชาวโลก	๑๕๓
วิบดวงตาชาวสวรรค์...หันมามองผู้ที่สวดธรรมจักร	๑๕๔
ใจติดอยู่ภายใน...จะทำได้ต้องไม่ติดอะไรเลย	๑๕๖
ที่สุดแห่งธรรม เป็นหน้าที่ของเราทุกคน	๑๕๗
ทำทั้งในรอบ นอกกรอบ...จนไม่มีรอบ	๑๕๙
ศิภาวิชชาธรรมกายให้ดี ต้องไม่มีความกังวล	๑๖๐
กายมนุษย์ คือ สุณาทน์ของพระนิพพาน	๑๖๒
ให้อยู่ในกลางตลอดเวลา...แม้ยามหลับ	๑๖๔

จิตต้องบริสุทธิ์...ถ้าไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เห็น	๑๖๖
พระนิพพาน...เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗	๑๖๘
ภาพทางใจเห็นแค่ไหนเอาแค่นั้น...แค่ให้ใจหยุด	๑๗๐
มีสติกับสบาย...ดูไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องคิดอะไร	๑๗๒
ครอบครองศูนย์กลางกาย คือ เป้าหมายของเรา	๑๗๔
นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่...ให้ชัดใสแจ่มตลอดเวลา	๑๗๕
ให้ความสำคัญกับเรื่องหยุดนิ่งมากที่สุด	๑๗๖
ทิศทางสายกลาง...เป็นทางแห่งความหลุดพ้น	๑๗๗
จะปล่อยวางทุกอย่างได้...ต้องเห็นภัยในวัฏสงสาร	๑๗๘
นิ่งกับสุข เหนียวกับสุข ต้องอยู่คู่กัน	๑๗๙
ต้องสบาย และมีความสุข...จึงจะได้	๑๘๐
หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดิ่งเข้ากลาง	๑๘๑
ฝึกเรื่องหยาบให้ชำนาญ จนติดเป็นจิตอัตโนมัติ	๑๘๒
หมั่นปรับปรุงตัวเราให้เป็นต้นแบบของชาวโลก	๑๘๔
องค์กรที่มีระเบียบ ร่มรื่นใจ ความเสื่อมใสจะเกิด	๑๘๕
สังเกตความสุข ความบริสุทธิ์ที่เพิ่มขึ้น	๑๘๗

เมื่อใจนิ่งแน่นถูกส่วน ความเพียรจะเป็นอัตโนมัติ

เรามีเป้าหมายจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม พักระหว่างทางที่ดุสิตบุรี เราก็ควรต้องชวนชวายเป็นการสั่งสมบารมีทุกรูปแบบ ทั้งทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น อย่าให้ตกๆ หล่นๆ

ตอนนี้เราฝึกหยุดใจนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ด้วยใจที่ขึ้นบาน สบายๆ ฝึกกันไปทุกวัน อย่าเกียจคร้านในระหว่างที่เรา ยังแข็งแรง เพราะการหยุดใจมีความสำคัญสำหรับชีวิต ก่อนที่เรา จะถูกถอดกายไปสู่ปรโลกซึ่งเราต้องฝึกกันให้เป็น เราจะได้ตาย ก่อนตายได้ คือ ถอดกายออกไปได้ก่อนที่จะถึงช่วงหมดอายุขัย หรือ ตายพร้อมกับการหมดอายุขัยของเราด้วยใจที่ใสบริสุทธิ์ แล้วไปสู่เทวโลก ดุสิตบุรี วรบุญพิเศษ สิ่งนี้เป็นเรื่องที่เราจะต้อง ฝึกฝนและสอนตัวเราเองให้ได้ทุกวัน ให้เราขยันทำความเพียร อย่าเกียจคร้าน ต้องสอนตัวเองบอกกับตัวเองทุกวัน ที่ต้องสอน อย่างนี้เพราะมีเรื่องราวต่างๆ อีกมากที่จะดึงใจให้หลุดจากกลาง ได้ ใจมักจะแวบออกไปในเรื่องราวต่างๆ เพราะฉะนั้นจะต้องฝึก ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงในระดับที่ใจหยุดนิ่งได้สนิท ติดในกลาง เข้าถึงดวงปฐมมรรคเป็นอย่างน้อย

เมื่อเราถึง ณ ตรงนั้น ความขยันจะมาเองจนมีความรู้สึกรว่า อยาکنั่งอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ อยาการศึกษาอยากเรียนรู้ความรู้ ภายในให้ยิ่งไปกว่านี้ซึ่งเป็นความรู้ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เราก็ อยาที่จะศึกษาด้วยตัวของเราเอง เพราะเมื่อใจนิ่งแน่นถูกส่วน เข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้วจะเกิดแรงบันดาลใจ อยาที่จะเข้าไป

ศึกษาเอง ความเพียรก็จะเป็นอัตโนมัติใจของเราจะขยายจากสติ เป็นมหาสติ ปัญญาเป็นมหาปัญญา แล้วการเรียนรู้ความรู้ภายใน จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อเข้าถึงดวงปฐมมรรคอย่างแนบแน่น แล้วดวง ก็จะใสสว่างแล้วก็จะเคลื่อนเข้าไปสู่ภายใน เข้าถึงดวงธรรมต่าง ๆ เข้าถึงกายภายใน กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กาย อรูปพรหม แล้วก็กายธรรม ซึ่งรอคอยเราอยู่ เป็นชีวิตระดับ ละเอียดที่ยกระดับขึ้นไปเรื่อย ๆ

แต่ที่นี้มันยากในตอนแรก ตอนที่ประคองใจให้หยุดนิ่ง ที่ยากเพราะขี้เกียจนั่น ถ้าขยันนั่งต้องได้ทุกคน ที่ทำไม่ได้มีเพียง ผู้ที่เป็นบ้า เป็นโรคประสาท ปัญญาอ่อนอะไรประเภทอย่างนั้น ถ้าเราขยันนั่งจะต้องทำได้ ใหม่ ๆ ก็ฟุ้ง มีด เมื่อย ถ้านั่งไปนาน ๆ สิ่งเหล่านั้นจะค่อย ๆ หดไป จิตจะค่อย ๆ บริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ยิ่ง บริสุทธิ์ก็ยิ่งมีความสุขมาก แล้วจะโล่ง โปร่ง เบา สบายใจจะขยาย บุญจะไหลผ่านเข้ามาในตัวเรา ยิ่งกระแสน้ำแห่งบุญไหลผ่าน เข้ามา ก็จะมีสุขความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น กำลังใจที่จะสั่งสม ความดีงามโดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคจะเกิดขึ้นเป็นอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นอยู่ที่เราต้องขยันและปรับปรุงวิธีการให้ดีขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

การฝึกใจ คือ กรณียกิจ

“ใจหยุดเป็นที่สุดของทุกสิ่งที่เราปรารถนา” ซึ่งความสุขที่แท้จริง ความบริสุทธิ์ หรือความรู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย อยู่ที่ใจหยุดนิ่งอย่างเดียว ดังนั้น “หยุดจึงเป็นตัวสำเร็จ” ที่เราจะต้องฝึกกันให้ได้ ฝึกกันไปทุกวัน ให้สม่ำเสมอ

“หยุด ตรงข้ามกับคำว่า อยาก” เพราะความอยากจะดึงใจของเราให้หลุดพ้นจากกลางกายไปติดในเรื่องราวต่าง ๆ ที่ไม่เกิดประโยชน์ แต่ใจหยุดจะทำให้เราเข้าถึงพระธรรมกายภายในหรือพระรัตนตรัยภายในตัว ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของเรา..สิ่งอื่นไม่ใช่!!

การที่เรามีที่พึ่งที่ระลึกอย่างนี้ จะทำให้เราอบอุ่นใจ แล้วก็ปลอดภัยจากภัยทั้งหลาย ภัยในอบาย ภัยในสังสารวัฏ เพราะฉะนั้นก็ต้องขยันทำความเพียรให้สม่ำเสมอ อย่าท้อใจแม้ว่าเรายังไม่เห็นอะไร ยังมีมืดตื้อมืดมิดอยู่ก็ตาม ให้ฝึกไปเรื่อย ๆ ในทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน ทุกวันทุกคืนควบคู่กับภารกิจประจำวัน ฝึกเอาไว้ **เพราะการฝึกใจ คือ งานที่แท้จริงของเรา เป็นกรณียกิจ** กิจที่สำคัญอย่างยิ่งของการเกิดมาเป็นมนุษย์ จริง ๆ แล้วแม้แต่เทวดาก็จะต้องฝึกใจให้หยุดนิ่ง ถ้าไม่ฝึกใจก็จะเพลินอยู่ในกามของทิพย์หรือทิพยสมบัติ ซึ่งแม้จะมีความสุข แต่ก็น้อยกว่าสุขที่เข้าถึงพระธรรมกายภายใน

หมั่นฝึกให้ได้ทุกวัน อย่าให้มีอะไรมาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือ
เงื่อนไข ที่จะทำให้เราเกียจคร้านหรือเลื่อนการฝึกออกไป ต้องทำ
ทุกวัน อย่าไปคอยความพร้อม เพราะว่าความพร้อมอยู่ที่เรา ถ้าเรา
ตั้งใจทำเดี๋ยวนี้ ก็พร้อมเดี๋ยวนี้ แล้วก็สมควรความปรารถนาเข้าถึง
พระธรรมกายภายในกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

สังเกตความพอดี คือ ถูกหลักวิชา

ฝึกสมาธิไปเรื่อย ๆ แล้วพยายามหมั่นสังเกตดูว่า **เราทำถูกหลักวิชาไหม** ซึ่งถ้าทำถูกหลักวิชาจะต้องเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้อย่างแน่นอน

หมั่นสังเกตดูว่า เราทำตึงเกินไปไหม ตั้งใจมากเกินไปหรือไม่ มีความทะยานอยาก อยากได้ความสงบ อยากเห็นดวงใส อยากเห็นองค์พระ อย่างที่คนอื่นเขาเห็นมากเกินไปไหม เพราะความอยากจะทำให้เราตั้งใจมาก แล้วก็จะไปเค้นภาพให้มันทะลักเข้ามาในท้อง ซึ่งผลก็คือความไม่สบายกาย ร่างกายจะตึง เกร็ง เครียด แล้วความท้อ ความน้อยใจก็จะตามมาในภายหลัง หรือว่าถ้าเราย่อหย่อนเกินไป นั่งหลับตาจริง ทำสมาธิจริงแต่ปล่อยใจให้ฟุ้ง บ้าง เคลิบเคลิ้มบ้าง กระจัดกระจายไปในที่ต่าง ๆ บ้าง อย่างนี้นั่งก็เหมือนกับไม่ได้นั่งนั่นแหละ เพราะมันย่อหย่อนเกินไป

ถ้าพอดี ไม่ตึง ไม่หย่อน แม้ยังไม่มีแสงสว่างมาให้ดู ไม่ได้เห็นดวงธรรม กายภายใน หรือว่าองค์พระก็ตาม แต่ก็ความรู้สึกสบาย ตั้งแต่ไม่สุขกับไม่ทุกข์ แล้วตัวก็จะเริ่มโล่ง โปร่ง คือ ตัวจะโล่ง ๆ กลวง ๆ เหมือนมีอุโมงค์ภายในตัวเรา แต่เป็นอุโมงค์แห่งความใสสว่าง ตัวจะเบา กายเบา ใจเบา เหมือนจะเหาะจะลอยได้ ตัวพอโตขยายใหญ่ขึ้น แล้วก็ไม่เมื่อย แม้ยังไม่มีอะไรมาให้ดูใหม่ ๆ เราจะรู้สึกสบาย มีความพึงพอใจกับอารมณ์ที่เราได้ในช่วงนั้น แล้วก็ไม่ต้องกังวลกับการเห็น เราจะมีความรู้สึกว่าเวลาหมดไปเร็ว ซึ่งแตกต่างจากวันก่อน ๆ ทั้งที่เวลาก็เท่ากันแต่เรามีความรู้สึกว่ามันยาวนาน นั่นคือข้อสังเกตนะว่าเราทำได้ถูกหลักวิชาแล้ว

ดูเฉย ๆ คือ การหยุดใจ

หมั่นฝึกใจของเราให้ละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ จนสามารถเข้าถึงดวงธรรมภายในได้ ถ้าเรามีช่วงโง่หยุด ช่วงโง่หนึ่ง ช่วงโง่กลางมาก ๆ ให้โอกาสแก่ตัวเราเองอยู่กับตัวเราที่ศูนย์กลางกาย อยู่ในกลางดวงธรรมนั้นบ่อย ๆ ภาพภายในก็จะชัดขึ้น สว่างขึ้น แล้วก็จะขยายออกไปเรื่อย ๆ ใจเราก็เคลื่อนเข้าไปสู่ภายในเรื่อย ๆ แล้วก็มีดวงธรรมต่าง ๆ ผุดเกิดขึ้นมา ซึ่งตอนนี้เราจะเริ่มมีความสุข สนุกสนานกับการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ฝึกไปเรื่อย ๆ หยุดในหยุดไปเรื่อย ๆ หยุดอย่างเดียว นิ่งในนิ่ง ๆ ตรงกลาง แล้วก็จะมิกกลางใหม่เกิดขึ้นอีก แล้วก็อยู่ตรงกลางของกลางใหม่ คือ กลางของใจ เข้าไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องไปลุ้น ไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้อง แค่เราหยุดดูไปเฉย ๆ

การดูเฉย ๆ คือ การหยุดใจนิ่ง ๆ เบา ๆ สบาย ๆ อย่างเป็นธรรมชาติ แต่ถ้าหากว่า “เราลุ้น” พยายามจะเข้าไปข้างในพยายามไปดัน ยิ่งดันก็จะยิ่งแดงออกมา ใจก็จะถอนจากความละเอียดในระดับต้นออกมา แต่ถ้าเราดูเฉย ๆ ก็จะดึงดูดให้ใจดึงเข้าไปสู่ภายใน เคลื่อนเข้าไปเรื่อย ๆ อาการที่เคลื่อนเข้าไปนี้เขาเรียกว่า “คมนะ” ที่เราได้ยินคำว่า “ไตรสรณคมน์” คำว่า คมนะ แปลว่า เคลื่อนเข้าไป แต่เราต้องเข้าใจว่าจะคมนะได้ ต้องหยุดนิ่งอย่างนี้

ไตรสรณคมน์ คือ เคลื่อนเข้าไปหาพระรัตนตรัย ซึ่งแปลว่า พระรัตนตรัยนั้นมีอยู่ในตัวของเรา ใจของเรากำลังเคลื่อนเข้าไป เรามีหน้าที่เพียงเป็นผู้ดูที่ดี **ดูปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในด้วย**

ใจที่เป็นปกติ เหมือนเป็นผู้เจนโลก มองชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ ของมวลมนุษยชาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลายด้วยใจที่เป็นปกติ หรือเหมือนเราไปยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเห็นเรือผ่านไป ผักตบชวาผ่านไป ใจก็เฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไร ให้ดูอย่างนั้น ดูโดยปราศจากความคิดปรุงแต่ง หนึ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ เดี่ยวก็จะมีอะไรใหม่ ๆ มาให้เราดู แต่ถ้าไม่มีอะไรใหม่ ๆ มาให้ดู แสดงว่าใจเรายังหยุดนิ่งไม่สนิท หรือเราไปลุ่มไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้องแล้ว ซึ่งถ้ามีอาการอย่างนี้เราก็ค่อย ๆ เพื่อยบเลือกตาขึ้นมาสักนิดหนึ่ง จนกระทั่งความรู้สึกลุ่ม เร่ง เพ่ง จ้อง หายไปจากใจ เมื่อมันอันตรธานไปจากใจแล้วก็ค่อย ๆ เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ

สอนตัวเราเองว่า “เราเป็นนักเรียนอนุบาล” อย่าเพิ่งไปเรียนอะไรให้มันลึกซึ้ง ทำหยุดทำนิ่งตรงนี้ให้ถูกหลักวิชา ฝึกไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ เดี่ยวใจก็จะเคลื่อนเข้าไปเองแปลว่า **เราบังคับให้เคลื่อนเข้าไปไม่ได้ แต่จะเคลื่อนไปเองเมื่อใจหยุดนิ่งได้สนิทสมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซนต์** แล้วความสุขก็จะเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่เคลื่อนเข้าไป สมมติว่าเราเคลื่อนเข้าไปในระยะแรก ๆ ความสุขได้สัก ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แต่พอเรานิ่งเพิ่มขึ้น ความสุขจะเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐๐, ๒๐๐, ๓๐๐ เปอร์เซนต์ ไปเรื่อย ๆ เลย จนใจหยุดนิ่งเข้าถึงพระธรรมกายภายในได้

คุณครูไม่ใหญ่

ความบริสุทธิ์จะเกิดได้ เมื่อใจหยุด

พยายามรักษาใจตลอดเวลา ไม่ให้เคลื่อนออกจากศูนย์กลาง-กาย ลุกต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ ไม่ติดอะไรเลยจริง ๆ ใจต้องเกลี้ยงจริง ๆ ไม่ติดในคน สัตว์ สิ่งของ ถ้าฐานทัพหยาบไม่บริสุทธิ์ จะเข้าไปถึงผู้บริสุทธิ์ พระธรรมกายภายในได้อย่างไร

พระธรรมกายภายในท่านเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ ผู้บริสุทธิ์จะอยู่กับผู้บริสุทธิ์ เหมือนฝูงนกอยู่กับฝูงนก ฝูงเนื้ออยู่กับฝูงเนื้อ ดังนั้นเราต้องทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้น **ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นได้ต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว** เพราะถ้าหากไม่บริสุทธิ์ก็จะเป็นมลทินของใจ ถ้าใจบริสุทธิ์ใจจะนิ่งอยากอยู่ภายในเอง ใจจะไม่อยากไปติดในคน สัตว์ สิ่งของ เรื่องกะโหลกกะลาอะไร เพราะเป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ เมื่อใจไม่บริสุทธิ์ใจจะกระเจิดกระเจิง ถ้าตัวลูกไม่บริสุทธิ์แล้วจะเข้าถึงสิ่งที่เป็นบริสุทธิ์หรือผู้ที่บริสุทธิ์ภายในได้อย่างไร เพราะฉะนั้น นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปให้เป็นวันคืนแห่งความบริสุทธิ์ **ยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งนิ่งในนิ่ง จนความบริสุทธิ์รวมตัวหยุดนิ่งเป็นความสว่าง** ความบริสุทธิ์จะเป็นดวงใส ๆ เป็นองค์พระใส ๆ ใจที่บริสุทธิ์จะมีความสุขเพิ่มขึ้น ๆ

นึกถึงพระเดชพระคุณพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ท่านจะเติมบุญเติมบารมีให้เรา กลั่นใจของเราให้ใสสะอาด บริสุทธิ์ ซึ่งท่านจะเติมบุญบารมีให้ได้ เราต้องเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ทั้งกายและใจก่อน เพราะท่านจะต้อนรับแต่คนที่บริสุทธิ์เท่านั้น เหมือนกับการปิดกวาดบ้านให้สะอาดก่อน เพื่อที่จะรองรับตู้ ตั้ง เตียง ที่จะเอาเข้ามาไว้ในบ้าน ลุกต้องฝึกให้บริสุทธิ์จากการทำใจให้หยุดนิ่งนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องให้โอกาสตัวเอง...นั่งธรรมะ

อยากให้ลูก ๆ ให้โอกาสตัวเองหมั่นเวียนกันไปนั่งธรรมะ หลวงพ่อทราบว่าตอนนี้น้ำงานของเราขยายออกไปทั่วโลก ซึ่งก็ล้วนแต่เป็นภารกิจงานของพระศาสนา พอทำงานหยาบ จิตก็หยาบ การกระทบกระทั่งก็จะเกิดขึ้น ตรงนี้หลวงพ่อก็เข้าใจดี เราทุกคนต่างก็มุ่งจะสร้างบารมีกันทั้งนั้น

การให้โอกาสตัวเองปลีกเวลามานั่งธรรมะ จะช่วยทำให้จิตเราละเอียดขึ้น พอใจเราพร้อม จิตละเอียดดีแล้ว เราก็ค่อยกลับไปลุยงานหยาบใหม่ พอเราเริ่มรู้สึกกว่าจิตของเราหยาบ เราก็กลับมา **นั่งธรรมะใหม่** สลับไปสลับมาแบบนี้ ถ้าลูกทำได้แบบนี้จะดีมาก

หลวงพ่อบริกรรมสถานที่เอาไว้ให้แล้ว กว่าที่จะหาที่แต่ละแห่งมาให้ลูก ๆ นั่งหลับตาประกอบความเพียร ก็ต้องเหนื่อยกันมาก ดังนั้นอยากให้มานั่งธรรมะกันมาก ๆ จะได้คุ้มค่ากับสถานที่ที่หามาได้

หลวงพ่อบอกใจที่ได้เห็นลูก ๆ นั่งธรรมะกันได้ดี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง เราต้องให้โอกาสตัวเองในการหาที่พึ่งภายใน การหาที่พึ่งภายในลูกต้องทำด้วยตัวของเราเอง คนอื่นทำแทนกันไม่ได้ ให้เราประกอบความเพียรอย่างถูกหลักวิชา จะได้ใช้เวลาให้คุ้มค่า เพราะเดี๋ยวก็วันเดี๋ยวก็คืน วันเวลาผ่านไปเร็วมากเลย ประเดี๋ยวเดียวก็หมดเวลาอีกแล้ว เรายังแข็งแรงกันอยู่ ต้องรีบชิงช่วงตอนนี้

หลวงพ่อบอกมากถ้าภายในวัดเรามีบรรยากาศดี ๆ มีกระแ
สการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าหมั่นเวียนกันนั่งธรรมะได้จะดีมาก
จะได้ช่วยเกื้อกูลและประคับประคองซึ่งกันและกัน สร้างบารมีไป
ด้วยกันนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

ให้ทำความเพียรอย่างถูกต้องหลักวิชา

ให้เราทำถูกต้องหลักวิชาซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรยาก แค່หยุ่ดหนึ่งอย่างสบายๆ แล้วไม่ต้องไปกังวลอะไรทั้งสิ้น แม้แต่ความฟุ้งที่เกิดขึ้นก็ไม่ต้องไปกังวล เราไม่ต้องไปเพ่งไล่ความฟุ้งออกไปหรือพยายามไม่ให้มันฟุ้ง ให้วางใจนิ่งๆ เฉยๆ ฝึกทุกวันในทุกกิจกรรม ฝึกเข้าไว้เรื่อย ๆ ประคองใจอย่างนี้ทั้งวัน แล้วพอถึงเวลาที่เรามา นั่งจริง ๆ ใจก็จะรวมได้ง่าย แค່เราทำนิ่ง ๆ เฉย ๆ เดี่ยวก็จะค่อย ๆ ปล่อยวางเรื่องราวต่าง ๆ ปล่อย ๆ จากฟุ้งมากมาฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยก็ไม่ฟุ้ง แล้วตัวก็โล่งโปร่ง เบา สบาย ตัวขยายกระทั่งหายไปทั้งตัวเลย ตัวหายเหมือนเราไม่มีตัวตน คล้าย ๆ เรานั่งเคื่องคว้างอยู่กลางอวกาศ แล้วก็ค่อย ๆ ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ

ยังเราฝึกทุกวัน เราก็จะเข้าถึงอารมณ์นี้ได้เร็วขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาเราอาจใช้เวลาเป็นชั่วโมงกว่าใจจะโล่ง โปร่ง เบาสบาย ตัวขยาย พอเราฝึกทุก ๆ วัน เอาใจใส่อย่างนี้บ่อย ๆ เวลาที่เราใช้เพื่อจะไปถึงจุดที่เราโล่งโปร่งเบาสบายก็จะลดลงไปเรื่อย ๆ ในการที่จะเข้าถึงจุดตรงนี้ เข้าถึงประสบการณ์ภายในอย่างนี้ จากชั่วโมงก็เหลือครึ่งชั่วโมง หรือ ๑๕ นาที หรือ ๕ นาที กระทั่งพอเราหลับตามันก็นิ่งเลย พอนิ่งก็โล่งตัวขยายเลย

เราต้องฝึกบ่อย ๆ เดี่ยวความสว่างก็จะมาเอง เมื่อใจเราห่างจากนิรวัน เครื่องกันจิตไม่ให้บริสุทธิ์ก็จะมีแสงสว่างขึ้นทีละนิด ๆ มีบางคนเท่านั้นที่พรึบขึ้นมาเลย แต่นาน ๆ ก็จะพบสักคนหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็จะค่อย ๆ สว่าง เหมือนฟ้าสาง ๆ แล้วก็สว่าง

เหมือนตอน ๖ โมงเช้า ๗ โมงเช้า แล้วก็จะค่อยๆ เพิ่มเวลาขึ้นไปเรื่อยๆ เราก็ต้องเพียรฝึกต่อไป ฝึกไปเรื่อยๆ ทุกวันสม่ำเสมอ เมื่อเราเลิกหรือล้มตาคืบขึ้นมาแล้ว ก็หมั่นสังเกตว่าวันนี้เราทำอย่างไร จึงเข้าสู่ความสงบ เข้าสู่แสงสว่างได้เร็ว หรือวันนี้เราทำอย่างไร ถึงช้า เมื่อเข้าถึงจุดตรงนั้นก็ค่อยๆ สังเกตไป ตรีกไปเรื่อยๆ ฝึกไปเรื่อยๆ

หัดตั้งใจ ตัดอารมณ์ เครื่องกังวลต่างๆ ใจก็จะมาอยู่ตรงนี้ได้เร็วขึ้น ความสว่างก็จะค่อยๆ เพิ่มพูนมากขึ้น จนกระทั่งถึง ๘ โมง ๙ โมง ๑๐ โมง ถึงเที่ยงวันก็จะเป็นขั้นเป็นตอน สำคัญที่การฝึกฝน เมื่อมาถึงตรงนี้การเปลี่ยนแปลงของจิตใจเราก็จะเกิดขึ้น คือ เราอยากจะทำแต่เรื่องดี ๆ พุดแต่เรื่องดี ๆ แล้วก็ทำแต่เรื่องดี ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

สบาย ผ่อนคลาย...จะเข้าถึงธรรมได้โดยง่าย

นโยบายของหลวงพ่อก็คือ ทุกคนต้องทำอย่างสบายๆ คำว่า “สบาย” หมายถึง ทำให้ใจผ่อนคลาย ใจเป็นอิสระ โดยไม่ต้องไปกังวลในเรื่องราวต่างๆ ภายนอก วางใจโดยไม่มีลุ่ม ไม่มีดัน ให้ใจแช่อิ่มอยู่กับธรรมะภายใน ซึ่งคนละความหมายกับคำว่า “สบายทางโลก” คือ ความสะดวกสบายในการใช้ชีวิตประจำวัน และทำตามใจตัวเองโดยที่ไม่ได้อยู่ในกฎระเบียบ วินัย ซึ่งแบบนี้ไม่เอานะ

ถ้าลูกทำเหมือนชาติที่ผ่านมา คือ มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีในปัจจัยตามมีตามได้ มีอิทธิบาท ๔ มีเป้าหมาย มีปณิธาน มีอุดมการณ์ ก็จะสามารถเข้าถึงธรรมได้อย่างง่ายดาย ดังนั้นลูกต้องฝึกเรื่องหยาบภายนอกให้ลงตัว ต้องเรียบง่าย มักน้อย สันโดษ เพราะเราอยู่ในสายตาของมนุษย์และชาวสวรรค์อยู่ในสายตาตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้เต็มที่ ถ้าตอนนี้นั่งธรรมะไม่เต็มที่ แล้วจะไปเต็มที่ตอนไหน ถ้าลูกมีอุดมการณ์ มีเป้าหมายที่จะศึกษาวิชาธรรมกายกันจริงๆ ก็จะมีนั่งธรรมะได้ดี วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่บริสุทธิ์ และสูงส่ง จึงอยากให้ทุกคนสมหวัง สมความปรารถนาได้ มาศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะเป็นเป้าหมายหลักที่เราเข้ามาสร้างบารมีในองค์กร

คุณครูไม่ใหญ่

ใจต้องไม่ติดอะไรเลย ติดแต่ธรรมะ

ลูกต้องนั่งอย่างเดียว อย่าไปตั้งใจจนเกินไป ให้ทำอย่างสบายๆ แบบสนุกๆ ไม่ต้องไปกังวลหรือกลัวว่าจะทำไม่ได้ ถ้ามีความเพียรและทำอย่างถูกต้องหลักวิชา เดียวก็เห็นธรรมะกันได้ทุกคน แต่อย่าชะล่าใจประมาทปล่อยใจไปติดกับเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร ต้องหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้ได้อย่างต่อเนื่อง เดียวก็จะหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะทำให้มีความสุขที่เกิดจากสมาธิเป็นเครื่องตอบแทน

เวลานั่งธรรมะแล้วมีอารมณ์เฉยๆ หรือไม่มีความสุข แปลว่า “นิ่งไม่สนิท” ต้องสังเกตดูใจต้องเกลี้ยงถูกรอบ เพราะความสุขจะจูงใจให้นั่งได้นานๆ โดยไม่จำกัดกาลเวลา ถ้ามีความสุขจากสมาธิใจจะเป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตาและอุเบกขา ตามประสบการณ์ภายใน คือ ใจจะเป็นกลางจริงๆ ใจนิ่งๆ เฉยๆ เป็นกลาง ความสุขความบริสุทธิ์รวมเป็นหนึ่ง

ใจที่หยุดนิ่งจริงๆ จะเห็นภาพภายในได้ชัด ใส แจ่ม แต่ต้องมีความสุขเป็นพื้นฐาน ใจเกลี้ยงๆ สบาย เพราะฉะนั้นทุกคนทำได้ ให้ทำใจใสๆ สบายๆ อย่างมีความสุข ต้องมีความสุขเป็นฐานในทุกๆ ประสบการณ์ภายใน อย่างนี้จึงจะเรียกว่า “ถูกต้องหลักวิชา”

ต้องฝึกให้ได้อย่างคุณยายอาจารย์ฯ ใจของท่านเกลี้ยง ใส สะอาด เพราะท่านไม่ติดอะไรเลย ถ้ายังหาความสุขไม่เจอ ต้อง ปรับต้องแก้ไขด้วยตัวเอง ไม่มีใครมาแก้ไขได้ ลูกอย่ากังวล เดียว ก็ได้กันทั้งหมด แต่ต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์เป็นฐาน ใจต้อง **ไม่ติดอะไรเลย ติดแต่ธรรมะภายใน** ใจอยู่ที่ศูนย์กลางกายให้ได้ ตลอดเวลา

คุณครูไม่ใหญ่

ทิ้งเรื่องหยาบ...แล้วจะเข้าไปติดธรรมะภายใน

อย่าประมาทกันนะ! หลวงพ่ออยากจะทำความปรารถนาให้สำเร็จ แต่ต้องร่วมมือกัน ต้องรีบชวนขวายเป็นทีม ในยุคที่เราเกิดมา เวลาของชีวิตมีน้อย หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เห็นธรรมะภายในให้ได้ ไม่ได้เป็นไม้ย่อม ใจต้องไม่ติดอะไรเลย อย่าไปติดในลาภสักการะ คำสรรเสริญ เพราะถ้าหากไม่สอนตัวเองก็จะลืม ซึ่งจะทำให้หลุดจากเส้นทางการสร้างบารมีโดยที่ไม่รู้ตัว

ถ้าตัดสินใจที่จะเดินทางเข้าไปสู่ภายใน ลูกต้องไม่ติดในแบบที่ชาวโลกเขาติด อย่างนี้ถึงจะเดินทางไปสู่ภายในได้ แล้วจะเป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ จะเป็นบุญใหญ่แก่ตัวเราเอง ดังนั้น**ต้องให้ใจวนเวียนอยู่กับธรรมะให้ได้ตลอดเวลา** ต้องประกอบความเพียรให้เต็มที่ ทั้งสิ่งที่เป็นข้อปฏิบัติต่อพรหมจรรย์และการกุศล ซึ่งชีวิตในสังสารวัฏที่ผ่านมาเรื่องทางโลกที่เขามีกัน ลูกก็เคยผ่านมาแล้ว และได้ทิ้งกันมาข้ามชาติ ทิ้งกันมาเรื่อย ๆ ถ้าจะหวนกลับไปเอาใหม่อย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์

เราต้องสอนตัวเองว่าทิ้งทุกสิ่งมาแล้ว ทิ้งมาทั้งหมดแล้ว จะกลับไปคว้าสิ่งที่ทิ้งมาแล้วก็หาควรไม่ “ต้องทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง หนึ่งอย่างเดียว” เพราะถ้าไม่ทิ้งเรื่องหยาบก็ไม่เข้าไปติดธรรมะภายใน

“ทิ้ง” แปลว่า เคยมีของที่จะทิ้งแล้วก็ทิ้งมันไป ไม่ใช่ไม่เคยมี “ทิ้งเพราะอะไร” เพราะเห็นประโยชน์อันสูงสุด ต้องการให้เกิดประโยชน์มากกว่านี้ ดังนั้นในชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ ลูกจึงทิ้งสิ่งเหล่านั้นไป และเมื่อมาถึงจุดตรงนี้แล้ว ต้องไม่หวนคืนกลับไปเอาแบบนั้นอีก ลูกทิ้งมาแล้ว ไม่ใช่แค่ทิ้งเพียงชาตินี้ แต่ได้ทิ้งมาข้ามชาติ ถ้าไม่ทิ้งข้ามชาติมา จะมานั่งอยู่ตรงนี้ จะมาประพาศิพรหมจรรย์ มาสร้างบารมีไม่ได้ เพราะมันยาก เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้เต็มที่เลยนะ ร่วมใจสู้ ฝึกฝน ความสำเร็จก็อยู่ในกำมืออย่างง่าย ๆ จะได้ทำสิ่งมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้นแก่โลกใบนี้ อย่างที่ใครเขานึกไม่ถึงเลย แล้วก็เป็นบารมีติดตัวไป

คุณครูไม่ใหญ่

ปล่อยวางได้...ความสุข ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้น

ถ้าหากใจไม่มีความบริสุทธิ์ ความสุขภายในก็ไม่เกิด สิ่งนี้จะสัมพันธ์กัน เราต้องทำให้ใจให้หลุดจากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ คือ “ไม่ต้องคิดเรื่องอะไร” ทำใจนิ่งๆ อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องไปคิดเรื่องอะไรทั้งสิ้น

ถ้าปล่อยวางเรื่องภายนอกต่าง ๆ ที่ไม่เป็นสาระแก่นสารได้แล้ว ใจจะนิ่งเอง ความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้น ซึ่งมาพร้อมกับความสุข พอมีความสุข..ใจจะไม่อยากไปไหน อยากจะอยู่กับความสุขที่เกิดจากสมาธิ จะทำให้ใจนิ่งเข้าไปเรื่อย ๆ

พอมีความสุขจะทำให้รักษาระยะได้อย่างต่อเนื่องไปเอง จะไม่เห็นอะไรสำคัญไปกว่าการทำใจให้หยุดนิ่ง พอถึงตรงนั้นจะเข้าใจเลยว่า “วิชชาธรรมกายจะทำให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร” และยังมีเรื่องราวต่างๆ อีกมากมาย รอให้ศึกษาเรียนรู้ เพราะฉะนั้นต้องสอนตัวเอง ให้มีหัวใจอย่างนี้ มีความรู้สึกอยากจะเรียนรู้ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจากพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป อยากจะไปรู้ไปเห็นให้ได้

สำคัญนะ!! ต้องหมั่นสังเกต ถ้าตั้งใจมากไป คือ เอาจริงเอาจัง จนเกินความพอดี ซึ่งเรารู้แล้วว่า ถ้าอะไรมากเกินไปก็ไม่ได้ต้องพอดีแบบนี้ต้องแก้ไขต้องจับจุดให้ได้ นั่งแล้วต้องมีความสุข ความสุขนี้สำคัญ ผีก็ตรงนี้ จับจุดกันให้ได้นะ

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาจิตนโมพุทธายะ ” ๖

ต้องไม่ติดในอะไรเลย

คุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ท่านไม่ติดอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ท่านจึงสามารถเคลื่อนเข้าไปภายในได้ทั้งตัว จนไปอยู่ในระดับที่ชาดรู้ ๖ ชั่วโมงได้ ท่านไปอยู่ในจุดที่ชาดรู้ได้เพราะใจของท่านใส สะอาด บริสุทธิ์ และสูงส่งมาก เราต้องเดินตามรอยเท้าของท่าน ให้ลูกทุกคนตั้งใจฝึกหัดหนึ่ง ใจต้องไม่ติดเรื่องหยาบๆ ภายนอกเลย

ฝึกซ้ำๆ ต้องเอาใจใส่ ตรีกธรรมะให้ได้ตลอดเวลา เราต้องปรับทั้งหยาบและละเอียดเหมือนคุณยายฯ ต้องไม่ติดอะไรเลยจริงๆ ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ต้องทำจริง ๆ บุญของเราจะเพิ่มขึ้นทุกวันทุกคืน ผังเดิมของเรามีอยู่แล้วในกลางตัว เหลือแต่ปรับเรื่องหยาบและละเอียดเท่านั้น

หยาบจะเกือกกลต่อละเอียด ต้องปรับตัวให้เข้ากับหมู่คณะให้ได้ และช่วยกันสร้างบรรยากาศที่ดีให้กับหมู่คณะ จะได้เป็นอุปการะในการทำให้หยุดนิ่ง รักษาอารมณ์ดี อารมณ์เดียว อารมณ์สบาย เพราะฉะนั้นให้ลูนั่งธรรมะกันให้เต็มที่ เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ความแข็งแรงมีช่วงเวลาที่จำกัด อย่าไปกลัวความยากลำบาก อย่าไปท้อ เราต้องมุ่งมั่นเอาจริง อย่าไปยอมแพ้ ตอนนี้เรากำลังแสวงหาความพอดี ต้องทำให้ต่อเนื่อง ซึ่งการที่เราจะทำได้ต่อเนื่องก็อยู่ที่การเอาใจใส่จดจ่อทั้งวันทั้งคืน

คุณครูไมไหญ่

ยั้งนิ่งแน่น...ยิ่งรู้แจ้งเห็นแจ้ง

นี่อย่างเดียวจึงจะเห็นภพภายใน เห็นดวงธรรม เห็นองค์พระ ต้องให้ใจหยุดนิ่ง ไม่มีอะไรเหนียวรั้งได้ใจต้องไม่ติดอะไรภายนอกเลย นอกจากติดความสุขภายในอย่างเดียว ที่ทางโลกเขาบอกว่า **ห้ามติดสุข** ซึ่งสุขทางโลกไม่ให้ติดเพราะนั่นไม่ใช่สุขที่แท้จริง ทั้งสิ่งที่ไม่ใช่ความสุขในทางโลก แต่ไป**ติดสุขที่ยิ่งใหญ่ในทางธรรม** เราต้องติดเข้าไปเรื่อย ๆ ไปจนถึงบรมสุข คือ นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง

นั่งแล้วยังไม่สุข แปลว่า ไม่นิ่ง ถ้าหากนั่งเป็นช่วง ก็สุขเป็นช่วง สุขม้วนเดียวจบก็เท่ากับนั่งม้วนเดียวจบ **สุขและนิ่งต้องไปด้วยกัน** แยกจากกันไม่ได้ นิ่งแล้วสุข การเห็นภายในก็จะเกิดขึ้น

ต้องเห็นอย่างเดียว ไม่เห็นไม่ได้ นิ่งแล้วต้องสุข ไม่เห็นเป็นไปไม่มี **ยั้งนิ่งแน่นมากขึ้นไปเรื่อย ๆ จะยิ่งเห็นแจ้งแล้วก็รู้แจ้ง** ถ้านิ่งแน่นแล้วการเห็นแจ้งรู้แจ้งจะเกิดขึ้นพร้อมกัน ไม่เหมือนกับตามนุษย์ที่เห็นแต่ไม่รู้ว่าจะอะไร แต่ตาภายในเห็นแจ้งจะรู้แจ้งไปพร้อมกัน

ลูกต้อง**นั่งในระดับที่ความสุขมาติดเรา** นี่เป็นเครื่องวัดว่าเราทำได้สมบูรณ์ ถ้านิ่งจะสุข ถ้าสุขก็จะนิ่ง ๒ อย่างนี้คู่กัน พอมีความสุขก็จะมีแสงสว่าง สว่างก็เห็น มีภาพให้ดู เห็นแล้วก็จะรู้ ความรู้จะมาติดเรา **สำคัญ คือ ต้องมีความสุข** ฝัน ๆ ดัน ๆ จะไม่มีความสุข ทำซ้ำ ๆ ให้ชำนาญ แล้วจะค่อย ๆ ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ ขอให้ลูกทุกคนมีความสุขกับการนั่งธรรมะนะ

คุณครูไม่ใหญ่

วิชาธรรมกายเป็นของจริง

ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งในทุกประสบการณ์ภายใน ต้องหายสงสัยด้วยตัวเอง ต้องให้หายสงสัยในทุกขั้นตอนของประสบการณ์ภายใน ตั้งแต่เห็นแสงสว่าง เห็นดวง เห็นองค์พระ จนไปถึงจุดที่ละเอียดพอที่จะศึกษาวิชาธรรมกายได้ เพราะถ้าหากไม่หายสงสัยด้วยตัวเอง ต่อมาภายหลังจะมาเป็นวิชาธรรมกายไม่มีจริงไม่ได้นะ

วิชาธรรมกายเป็นของจริง ของจริงก็คือของจริง ต้องให้หายสงสัยว่า “เออ...มีจริง” แล้วปลื้ม เราจะได้รักและหวงแหนปลื้มในวิชาธรรมกาย เพราะเราตัดสินใจทั้งทุกอย่างวางทุกสิ่งมาเพื่อที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย แม้อยู่คนเดียวก็ปีติได้

ลูกอยากได้อย่างนี้ไหม ปลื้มปีติว่า “เรามีบุญได้มาเจอของจริง” ต้องได้อย่างนี้ รู้จริง เห็นจริง ดีไหม ต้องฝึกใจไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ ให้เห็นภาพภายในชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็น และเห็นให้ได้ตลอดเวลา ถ้าหากใจยังละเอียดก็จะชัดยิ่งกว่าลืมตาเห็นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นให้ดูภาพภายในเฉยๆ ดูเฉยๆ สบายๆ ดึกๆ และง่ายกว่าที่เราไปเน้นไปเค้น ดูเฉยๆ คือ การทำใจให้หยุดนิ่ง ดูเฉยๆ ปรีๆ ตา ทำใจให้ “Soft Soft” เพราะไม่เกี่ยวกับลูกนัยน์ตาเลย ทำใจให้สบายๆ ก็จะละเอียดยิ่งขึ้นกว่านี้นะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

พึงพอใจ...ในทุกประสบการณ์ภายใน

การปฏิบัติธรรม ให้ลูกทำเฉยๆ สบายๆ แบบไฮโซ แบบผู้มีบุญ เรามีบุญนะ ไม่เช่นนั้นไม่ได้มานั่งอย่างนี้ คนมีบุญจะได้อะไรอย่างง่าย ๆ เดียวก็ได้ ให้ทำเฉยๆ สบายๆ อย่าไปกดดัน **ทำใจเย็นๆ นิ่งๆ เฉยๆ ให้พึงพอใจในประสบการณ์ภายในที่เราได้เข้าถึง** เดียวก็จะละเอียดมากขึ้นไปเอง

เหมือนนกอยู่ในฟองไข่ มันไม่ได้รับร้อน มันพึงพอใจอย่างนั้น ไม่ได้ดิ้นรนอะไร พอถึงเวลามีความพร้อม ก็จะเจาะกะเปาะไข่ออกมาเอง จนมาอยู่ในรัง และมันก็พึงพอใจอยู่ในรังของมัน จนเห็นแม่นกบินไปที่โน่นที่นี้ วันหนึ่งมันก็รู้สึกอยากจะบิน มันก็กระโดดออกจากรัง เพราะพอใจอยากจะบินเหมือนแม่นก มันก็จะลองขยับปีก กระพือปีก ครั้งหนึ่งแล้วก็หัดกระพือมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อมาก็บินได้ แล้วก็บินจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปอีกต้นหนึ่ง แล้ววันหนึ่งก็จะเป็นวันมหัศจรรย์ของมันที่สามารถบินไปที่ไหนก็ได้ ซึ่งเป็นวันที่จะ Alert ที่สุด

ตอนนี้ลูกๆ ยังอยู่ในฟองไข่เป็นพันธุ์อ้วนท้วน แต่อีกหน่อยจะโตเป็นโอปปาดิกะ **ตอนนี้เราเป็นแค่นี้ เราก็จึงพอใจแค่นี้** ไปก่อน ให้เราทำอย่างสบายๆ ไม่ทรมานทรมาย

หากเราได้ฟังเพื่อนๆ นักสร้างบารมี มีประสบการณ์ภายในที่ดี เราก็จึงเพื่อเป็นกำลังใจให้กับตัวเราเอง เพราะที่เขาทำได้ก็เพราะใจของเขาละเอียดแล้ว ซึ่งสักวันหนึ่งเราก็จะมีความพร้อมและทำได้ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจประกอบความเพียรอย่างถูกหลักวิชาให้พึงพอใจในประสบการณ์ภายในของเรา ให้ทำแบบนี้ะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

" ๐๖๔๕๖๗๘๙๐๑๒ " ๖

ประคองใจ ณ จุดที่ดีที่สุด...ตลอดเวลา

เอาประสบการณ์ที่ดีล่าสุดเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ ต้องฝึกนะลูก จะละเอียดไปถึงตรงไหนก็แล้วแต่ เราก็ฝึกจากตรงนั้น ณ จุดที่ดีที่สุด เอาตรงนั้นมาเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ ความบริสุทธิ์ของใจจะได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ลูกต้องพยายามฝึกรักษาจุดที่ดีที่สุด และรักษาให้ได้ตลอดเวลา เราจะได้ไม่ต้องกลับมาเริ่มต้นใหม่ ฝึกไปเรื่อย ๆ ใหม่ ๆ ก็ติด ๆ หลุด ๆ ทำกิจวัตรกิจกรรมก็ฝึกไปด้วย เพื่อรักษาประสบการณ์ที่ดีที่สุดเอาไว้ เพราะฉะนั้นลูกฝึกหวนหาจุดที่ดีที่สุดเอาไว้ให้ได้ ให้นิ่ง ชัดใสสว่าง มีความสุขความบริสุทธิ์ ณ ตรงจุดที่ละเอียดที่สุด ก่อนลูกจากที่นั่นเราก็ประคองใจ แม้ว่าจะไปทำกิจวัตรกิจกรรมก็ให้ประคองใจไปด้วย

ลูกต้องฝึกตรงนี้ เพราะคุณยายอาจารย์ฯ ท่านฝึกแบบนี้ ท่านทำธรรมะไปด้วย ปิด กวาด เช็ด ถู ไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสงครามโลกหลุดไม่ได้เลย แต่เราไม่ต้องรอสถานการณ์แบบนั้นนะ ลูกทำตามรอยคุณยายฯ รักษาความละเอียด รักษาความสว่าง รักษาดวงธรรมและองค์พระเอาไว้ให้ได้ตลอด ก่อนลุกขึ้นจากที่นั่นถ้ายังไม่มั่นคงก็อย่าเพิ่งลุก ยกเว้นสุดทนจริง ๆ ที่จะรีบเข้าห้องน้ำ ถ้าไม่สุดทนก็อย่าเพิ่งลุกนะ ให้ฝึกหรี ๆ หลับ ๆ ลืม ๆ หรี หลับ และลืมตาอย่างนี้แล้วค่อย ๆ ยืนกาย ประคองใจลูกไปทำกิจวัตรกิจกรรมอื่น ๆ ค่อย ๆ ฝึก เอาให้ได้ คือไม่มีทางเลือกอื่นเลย ต้องทำให้ได้ ไม่ได้ก็ต้องทำให้ได้ นโยบาย “ต้องได้” ให้ทำแบบนี้ละ

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องมีความสุข ความบริสุทธิ์ เป็นสูตรสำเร็จ

เส้นทางสายกลางจะไม่มีล้น ไม่มีมืด มีแต่สว่าง ไม่มีทุกข์ไม่สุข ไม่ทุกข์ หรือ อทุกข์มสุข ก็ไม่มี ถ้าหากเข้าถูกเส้นทางสายกลาง จะไม่มีล้น ไม่มีหวั่นไหว ให้ลูกหมั่นสังเกตดู

คับแคบไม่มี ถ้าคับไม่ใช่เส้นทางสายกลาง ทางสายกลางจะกว้าง และกว้างขวางขึ้นไปเรื่อย ๆ

ขัดข้องไม่มี จะไหลลื่น มีแต่ทางตลอดครอบคลุมหมดเลย ลูกต้องจำนะ หากทางตลอด ใจจะไม่วอกแวก จะเข้าไปสู่เส้นทางสายกลางได้เรื่อย ๆ ให้สังเกตดูนี้แค่ตัวอย่าง

มลทินไม่มี มีแต่ความสุข ความบริสุทธิ์เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

โดยหลักการคร่าว ๆ ย่อ ๆ สูตรสำเร็จ คือ ต้องมีความสุข มีความบริสุทธิ์ ขัด ใส สว่าง เพิ่มมากขึ้นไปเรื่อย ๆ นี้แค่น้อย ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อรู้สูตรสำเร็จกันแล้ว ก็ให้ทำความเพียรเป็นของขจวนให้หลวงพ่อกำลังใจจะได้ไม่ต้องติดอะไรภายนอกเลย ให้ติดในสิ่งที่ควรติด ไม่ไปติดในสิ่งที่ไม่ควรติด ถ้าเราไม่ติดอะไร เราจะทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว

ถ้ามีเรื่องกระจุ๊กกระจิก ใจจะวอกแวก ทำให้จิตไม่บริสุทธิ์ เข้ากลางไม่ได้ไม่หลุดพ้น ให้ทุกคนตั้งใจประกอบความเพียรอย่างถูกหลักวิชชากันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ให้จดจ่อการปฏิบัติธรรม...ตลอดเวลา

หลักวิชาที่สำคัญในการปฏิบัติธรรมให้เริ่มจากจุดที่เราทำได้ อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ มีความสุขไปก่อน เอาจุดที่เราพร้อมก่อน เพราะสิ่งที่สำคัญ คือ เราปฏิบัติธรรมเพื่อตัวของเราเอง เพื่อจะได้เป็นที่พึ่งของตัวเรา เพราะฉะนั้นเราต้องรู้แจ้งเห็นจริง เป็นที่พึ่งที่แท้จริงให้กับตัวเราได้ ไม่ใช่มานั่งเพ้อมาเมื่อย ไม่เช่นนั้นจะเสียเวลา

ต้องหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้สมกับการทิ้งชีวิตมาสู่องค์กร เราไม่ได้นั่งแข่งกับใคร แม้แต่ตัวของเราเอง..เราก็ไม่ได้แข่ง ให้เราฝึกหยุด ฝึกนิ่ง อย่างมีความสุข เบิกบาน หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกคน รู้แจ้ง เห็นแจ้งกันจริง ๆ

เราต้องรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตัวเอง ต้องฝึกพื้นฐานให้แน่น ถ้าอยากเข้าถึงธรรมได้เร็ว ลูกก็ต้องเอาใจใส่ จดจ่อกับการปฏิบัติธรรมให้ได้ตลอดเวลา แล้วจะสมความปรารถนาเข้าถึงธรรมกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

สุข บริสุทธิ์ สว่าง เห็นแจ้ง รู้แจ้ง...ต้องไปพร้อมกัน

อย่ากังวลนะลูก ทำไปตามหลักวิชา คือ ต้องง่าย ต้องสบาย มีความสุขในทุกขั้นตอน ประสพการณ์ภายในก็จะเป็นไปเอง อย่าลืมนะ **ความสุข บริสุทธิ์ สว่าง เห็นแจ้ง รู้แจ้ง ต้องไปพร้อมกัน** เหมือนตัวเราเดินหัวก็ต้องไปพร้อมกัน ไม่ใช่ฝากหัวไว้ที่บ้าน หรือหน้าตา จมูก หู คิ้ว ก็ต้องไปพร้อมกัน

องค์ประกอบภายใน ขาดอะไรไม่ได้เลย ถ้ายังไม่ได้พร้อมกัน แสดงว่ายังไม่สมบูรณ์ ต้องฝึกต่อไปจนกว่าเราจะทำได้ เริ่มจากวางใจนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ จนกว่าเราจะเข้าไปสู่ภายในเส้นทางสายกลางได้ ครอบครองเส้นทางสายกลางได้ อย่าไปกังวลว่าเราจะทำไม่ได้ ลูกๆ มีกำลังบุญสามารถเข้าถึงธรรมกันได้ทั้งองค์กรขอให้มีสมาธิเพียรอย่างถูกหลักวิชา **ความกังวลเล็กๆ จะเป็นอุปสรรคต่อการที่เราจะก้าวต่อไป** ตั้งใจดีๆ โดยไม่กังวล เดี่ยวจะเร็วเอง เดี่ยวก็จะเข้าถึงธรรมกันได้อย่างแน่นอน

งานภายใน ต้องทำแบบ...ไม่ทำอะไร

ลูกจะเห็นความสว่าง เห็นดวงธรรม เห็นองค์พระได้ ก็ขึ้นอยู่กับการฝึกฝน มีความเพียรอย่างถูกหลักวิชา ให้ฝึกซ้ำๆ โดยสังเกตจากองค์ประกอบภายใน คือ ความสบาย ความสุข ความบริสุทธิ์ ที่เกิดจากใจที่หยุดนิ่ง ถ้าองค์ประกอบภายในเริ่มน้อยลง แสดงว่า **ใจเริ่มไม่นิ่ง**

ถ้ามีความสบาย มีความสุข มีความบริสุทธิ์ แปลว่า **ใจนิ่ง** ถ้าหากเบื่อไม่มีความสุข แปลว่า **ใจไม่นิ่ง** ลูกต้องสังเกต บางคนนั่งธรรมะแล้วเซ็ง แสดงว่าใจไม่หยุดนิ่ง ใจหลุดออกจากกลางมาแล้ว เพราะเส้นทางภายในมีแต่ความสุขที่เพิ่มมากขึ้นไปเรื่อยๆ

อาการเบื่อ เซ็ง เหนงา จะอยู่ตามลำพังคนเดียวไม่ได้ แต่ถ้าหยุดนิ่งเข้าไปสู่ภายใน ความเหงาหงอย ซึมเซ็ง เศร้าสร้อย เบื่อ กลุ้ม จะไม่มีเลย จะมีแต่ความสุขสดชื่นเบิกบาน มีงานทำอยู่ภายใน ความรู้สึกที่ว่าไม่รู้จะทำอะไรก็หมดไป เพราะภายในมีงานทำเยอะ ทำแบบชาติหนึ่งก็ยังทำไม่หมด แบบไม่ซ้ำกันเลย งานภายในทำแบบไม่ทำอะไร หยุดนิ่งอย่างเดียว นิ่งเข้าไปเรื่อยๆ กันนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

ง่าย บริสุทธิ์ ฟังพอใจ...ต้องใช้ตลอดชาติ

นั่งธรรมะต้องง่ายขึ้นลูก ต้องง่าย ๆ สบาย ๆ สำคัญมาก เพราะความจริงเป็นเช่นนั้น และจะง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าวันใดนั่งธรรมะแล้ว เริ่มมีความรู้สึกว่ายาก รู้สึกว่าฝืน หรือ กดดัน ลูกต้องจำนะ อย่าไปเสียตาย แม้เราจะเคยละเอียดก็ให้ทิ้งไปก่อน ให้เริ่มต้นใหม่ อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ อย่างมีความสุข **ตลอดเส้นทางสายกลาง มีแต่จะง่าย ๆ ง่ายแสนง่าย** ง่ายจนไม่มีอื่นใดอีกแล้วที่ง่ายกว่านี้

ตลอดเส้นทางในการศึกษาวิชาธรรมกาย มีแต่ ง่าย ถ้ายาก ไม่ใช่!! การศึกษาวิชาธรรมกายง่ายยิ่งกว่าการศึกษาวิชาใด ๆ ที่เราเคยศึกษามาทั้งหมด แต่เรามักจินตนาการสร้างภาพคิดไปเอง และถูกภาพนี้ลวงตามาตลอดเวลาว่า “การศึกษาศาสนาธรรมกาย ยากมาก ๆ” ซึ่งความจริงไม่ใช่เช่นนั้น เราจึงทำกันแบบยาก ๆ แต่จริง ๆ แล้วมันง่าย **“ง่ายแสนง่าย”** คำนี้เป็น **กุญแจสำคัญ (key word)** ที่จะไขไปสู่การศึกษาศาสนาธรรมกาย

อย่าลืม! นี่คือหัวใจสำคัญ ต้องจำนะ ง่าย ๆ แบบไฮโซ **“ง่าย บริสุทธิ์ ฟังพอใจ ต้องใช้ตลอดชาติ”**

คุณครูไม่ใหญ่

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗...ตำแหน่งแห่งชัยชนะ

หยุดนิ่งให้กายกับใจรวมกันเป็นหนึ่งในตำแหน่งศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ถูกต้อง ตำแหน่งที่เหลือไว้ตำแหน่งเดียวที่ทุกคน ในโลกต้องยึดเอาไว้ให้มัน ยึดตำแหน่งตรงนี้เอาไว้ให้มันคง ถ้าจะหวงแหนตำแหน่ง ก็ต้องหวงตำแหน่งนี้นะ ตำแหน่งอื่นไม่ควรหวงเอาไว้

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นตำแหน่งแห่งชัยชนะ ตำแหน่งความบริสุทธิ์ ตำแหน่งที่มีอนุภาพอันไม่มีประมาณ ตำแหน่งที่ความลับไม่มีสำหรับเรา ดังนั้นให้หวงตำแหน่งที่ควรหวง เพราะที่ผ่านมาเราเป็นมาทุกตำแหน่งแล้ว เหลือตำแหน่งเดียวตำแหน่งสุดท้าย รักษาเอาไว้ให้ดีเลย

แม้แต่พระเจ้าจักรพรรดิยังทิ้งตำแหน่งนั้นมาเอาตำแหน่งนี้ ขนาดปกครองทวีปทั้ง ๔ ให้อยู่ในโอวาทได้ด้วยแล้ว แต่ก็ยังสละตำแหน่งพระเจ้าจักรพรรดิมาเอาตำแหน่งศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้

ยังคิด ยิ่งมหัศจรรย์ เพราะฉะนั้นลูกต้องยึดเอาตำแหน่งฐานที่ ๗ นี้ไว้ให้ได้นะ

คุณครูไม่ใหญ่

ทำถูกวิธี มีความสุข...จะถูกดูดเข้าไปภายใน

รักษาความละเอียดของใจให้ได้ตลอดเวลา นะ ฝึกจนคุ้นให้มันคง เปะติดดวง องค์พระ จุดสว่าง หรืออะไรก็ได้ในทุกๆ กิจวัตร กิจกรรม ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ถ้ารักษารัณณะจริงๆ ต้องทำทั้งวัน **ใจจะได้ละเอียดตลอดเวลา ทำให้ไม่ต้องเสียเวลาปรับใจนาน แล้วจะเข้าไปสู่ภายในได้เอง** ถ้าหากนั่งธรรมะแล้วไม่มีความสุข ก็จะทำให้เข้าไปสู่ภายในไม่ได้ และเมื่อใจฟุ้งไปในเรื่องต่างๆ ก็ค่อยๆ ตะล่อมใจกลับเข้ามาจนหยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์

เมื่อออกไปนอกห้องต้องฝึกเปะติดให้ได้ ทำซ้ำๆ ต่อนใจของเราให้ไปอยู่ในสภาวะที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ ต่อนใจให้จนมุม เพราะฉะนั้นต้องทำตลอดเวลา และทำอย่างถูกหลักวิชชา

ถ้าningจะมีความสุข แต่ถ้าไปดันทุรังมัวแต่ไปควานหาความสุข ก็ไม่ใช่ ไปดันทุรังทำผิดวิธีก็จะโดนดีดออกมา แต่ถ้าทำถูกวิธีมี **ความสุขจะถูกดูดเข้าไปภายใน** การเห็นแจ้งรู้แจ้งก็จะเกิดขึ้นเอง

คุณครูไม่ใหญ่

วิชาธรรมกายมีแต่คำว่า...ง่ายแสนง่าย

นั่งธรรมะจะต้องง่ายขึ้น ง่ายแสนง่าย ง่าย ๆ ขึ้น ส่วนการเรียนทางโลก ยิ่งเรียนยิ่งยาก เรียนปริญญาโท เรียนดอกเตอร์ ยิ่งเรียนยิ่งยากขึ้น แต่การศึกษาวิชาธรรมกายยิ่งเรียนจะต้องยิ่งง่าย คือ จากยากไปหาง่าย

เรียนทางโลกเรียนจากง่ายไปหายาก **ส่วนทางธรรมเรียนจากยากไปหาง่าย ง่าย ๆ จนง่ายแสนง่าย** ที่ว่าจากยากไปหาง่าย คือ หยุดแรกมันยาก พอหยุดแรกได้ก็จะง่าย แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะยากจนเกินไป ยากพอรู้ ถ้ารู้ก็ไม่ยากเลย แต่ทางโลกเริ่มเรียน ก ข ซึ่งง่าย พอจบดอกเตอร์ก็แก่เลย ยิ่งเรียน ยิ่งแก่ ส่วนทางธรรมยิ่งเรียน ยิ่งง่ายขึ้น ยิ่งเรียนยิ่งสาวขึ้น ยิ่งใสขึ้น ลูกต้องเข้าใจตรงนี้

ข้อสังเกตมีหลักการ คือ **วันนี้เราทำได้ง่ายกว่าเมื่อวานหรือไม่** ถ้าง่ายกว่า แสดงว่า “ใช่” ถ้าวันนี้ทำได้ยากกว่าเมื่อวาน แสดงว่า “ไม่ใช่” ข้อสังเกตนี้ลูกต้องจำไว้ มันจะยากตอนแรก แล้วความยากจะลดลงไปเรื่อย ๆ คือ ถ้ายิ่งได้จะยิ่งง่าย ถ้าลูกหยุดใจจนเห็นดวงหรือองค์พระได้..ก็จะยิ่งง่าย

คุณครูไม่ใหญ่

สร้างบารมี...ต้องเท่าเทียมกันทั้งทีม

เมื่อมาอยู่วัดแล้ว อย่างน้อยใจ อย่างท้อใจ อย่างแค้นเคืองใคร และอย่าวิตกกังวล ในแต่ละวันให้คิดแต่เพียงว่า..ทำอย่างไรเราจึงเข้าถึงวิชาการรวมกาย ทำอย่างไรเราจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ทำอย่างไรจึงจะนำธรรมะเผยแผ่ไปทั่วโลก ให้คิดอย่างนี้เท่านั้น

วันหนึ่งคิดเท่านั้นก็ได้บุญมากแล้ว จำได้ไหม ๓ ข้อให้คิดทุกวัน ว่างานที่พวกเราทำเป็นงานใหญ่ หากให้เราทำตั้งแต่ตอนนี้แม้เราตายไปแล้วก็ยังทำได้ไม่หมด ทำคนเดียวก็ไม่ได้ ต้องทำเป็นทีม และทีมนี้ต้องเท่าเทียมกันทั้งทีม..ทั้งหยาบและละเอียด

การทำงานทางโลกเขาแข่งแย่งกันตลอด เพราะตำแหน่งมีตำแหน่งเดียว แม้ภายนอกยิ้มให้กันแต่ในใจมีแต่จะหักล้างกัน ส่วนงานของเราเป็นงานที่มีแต่การให้ต้องดำรงสถานะของเราไว้ คนมีบุญมีใช้วัดกันที่ความเป็นมหาเศรษฐี เป็นนายกรัฐมন্ত্রী เป็นผู้นำของประเทศ เพราะนั่นเขากินบุญเก่าอยู่ยังห่างไกล ให้เราดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นหลัก ท่านสมบุรณ์พร้อมด้วยโลกียทรัพย์ แต่ท่านก็สละทุกอย่างมาเพื่ออริยทรัพย์ ให้เราดูพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง และปฏิบัติตนตามแบบอย่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ชีวิตทุกคนต้องเดินไปสู่เชิงตะกอนแน่นอน ยามที่เราเจ็บไข้ ร่างกายของเราก็จะอ่อนเพลีย จิตใจของเราก็จะอ่อนเพลียไปด้วย แต่จะมีอยู่ช่วงหนึ่งที่กระแสน้ำแห่งบุญจะไหลผ่านตัวเรา และภาพของการทำความดีก็จะปรากฏขึ้นมา และช่วงเวลานั้นใจจะมีพลังที่จะนำเราไปสู่พญุมิที่ดี และเมื่อถึงเวลาเราจะมาเกิดเป็นทีมกันใหม่

คุณครูไม่ใหญ่

" ๐๔๕๖๗๘๙๐๑๒ " ๖

ยิ่งหยุด ยิ่งเร็ว ยิ่งสว่าง

ให้มันสังเกต ปรับใจทุกรอบ ทุกวัน เพื่อให้เข้าไปสู่จุดแห่งความพอดี ความพอดีจะทำให้เรามีความรู้สึกพึงพอใจกับอารมณ์นั้น แล้วเราจะอยู่กับอารมณ์นั้นได้นานโดยไม่มีความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่มีความรู้สึกว่าเราพยายามที่จะนั่งสมาธิ แต่สมาธิจะเกิดขึ้นเองเมื่อใจเราสบาย วางใจพอดีๆ

ให้รักศูนย์กลางกายยิ่งกว่าชีวิต เพราะศูนย์กลางกายจะเป็นทางผ่านไปถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน หมั่นตรึงนึกถึงศูนย์กลางกายทั้งวัน แต่ให้นึกอย่างสบายๆ อย่าไปตั้งใจรัด หรือนึกมากเกินไป นึกเบาๆ สบายๆ เฟลีนๆ ให้ใจคลอเคลียอยู่ตรงนั้นที่ศูนย์กลางกาย **พอใจอยู่ที่กลางกายจนคุ้นเคย ไม่ช้า..ใจก็จะหยุด** ใจอยู่ที่กลางกายก่อนไม่ช้าใจจะหยุด

พอใจหยุด เดี่ยวแสงสว่างก็เกิดขึ้น ดวงธรรมเกิดขึ้น ยิ่งหยุดเท่าไรก็ยิ่งเร็ว ยิ่งหยุดยิ่งเร็ว ยิ่งหยุดยิ่งสว่าง ยิ่งหยุดยิ่งชัด ยิ่งใส ยิ่งสว่าง ยิ่งเข้ากลางคล่อง ยิ่งไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว เพราะฉะนั้นอย่าลืมนึกว่าต้องหยุดอย่างสบายๆ **อารมณ์สบายเป็นหัวใจของการเข้าถึงธรรม** ถ้าใครปฏิบัติแล้วมีความรู้สึกว่ายังมีน ยังซึม ยังตื้อ ยังตึง ยังล้น แรง เฟ่ง จ้อง อย่าปล่อยให้มันผ่านไป ไม่เช่นนั้นจะเกิดความคุ้นเคย พอเคยชินแล้วนั่งหลับตาก็ตึงเสียแล้วเพราะคุ้นเคยอย่างนั้นไม่เอา ให้รีบแก้ไขกันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

พึงพอใจ ค่อยเป็นค่อยไป...อย่างเป็นธรรมชาติ

ประสบการณ์ภายในมีอะไรให้ดูก็ดูไปที่กลางกาย ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น มีให้ดูแค่ไหนก็ให้พึงพอใจ ดูแค่นั้น อย่าไปใช้กำลังบังคับค้นภาพเพื่อจะให้ชัดได้ดังใจ

ดูเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ เท่าที่มีให้ดู ถ้าใจเราเย็นพอภาพนั้นจะชัดขึ้นมาเอง ถ้าใจเราเย็นไม่พอ..เราไปค้นภาพ ภาพนั้นจะเลือนหายไป แล้วเกิดปฏิกิริยากับร่างกาย คือ มีนติง ต้อ ซึ่งผิดวิธี เพราะฉะนั้นมีให้ดูแค่นั้น เราก็ดูไป **เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำใจเย็น ๆ ค่อย ๆ ดูไป** ประสบการณ์ต้องค่อยเป็น ค่อยไป ค่อย ๆ ละเอียด จะให้ละเอียดอย่างชวบชานนั้นเป็นไปได้ ต้องค่อย ๆ ดู “อย่าตั้งใจดู” หลวงพ่ออยากจะเน้นตรงนั้นะ ต้องค่อย ๆ ดู อย่าไปตั้งใจดู ประสบการณ์จะค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ชัด ค่อย ๆ ละเอียด ค่อย ๆ เป็น ค่อย ๆ ชัด ค่อย ๆ ละเอียดขึ้นมาเอง อย่างนี้จึงจะเป็นวิธีที่ถูกต้อง

เราจะสบายตลอดขั้นตอนของการนั่ง สังเกตดูถ้าเรามีความรู้สึกว่า “เวลาแห่งการนั่งหมดไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน” คือ รู้สึกประเดี๋ยวเดียวหมดไปแล้ว ๑ รอบ แสดงว่าในรอบนั้นเราทำถูกวิธี พอเราทำถูกวิธี เวลาจะไม่มี ความหมายสำหรับเราเลย แต่ถ้าหากเรามีความรู้สึกว่า “ทำไมชั่วโมงนี้ยังไม่หมดสักที ยังอีกยาวนาน” นั้นแสดงให้เห็นว่าเราปฏิบัติไม่ถูกวิธี ต้องรีบแก้ไขนะ ปรับเข้าสู่อารมณ์สบาย ๆ ใหม่ เมื่อเรารักษาอารมณ์สบายได้แล้ว ประสบการณ์ก็จะ เป็นไปเอง เป็นไปเองโดยธรรมชาติอย่างค่อยเป็นค่อยไป “ค่อย เป็นค่อยไป” หลวงพ่อขอย้ำคำนี้

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาจิตภาวนา ” ๖

ภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน

ภารกิจที่เรามีอยู่ อย่าให้เป็นอุปสรรคต่อความตั้งใจของเรา ที่จะเข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ อย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไขอะไรเลย โดยเฉพาะงานขององค์กรเรา เป็นงานเพื่อการสร้างบารมี ทุกหน่วย ทุกจุด ของงานเป็นไปเพื่อสร้างบารมี เป็นบุญกุศลทั้งสิ้น

ผู้ฉลาดย่อมสามารถแสวงหาบุญได้ในทุกตำแหน่ง หน้าที่ การงานที่เราได้รับมอบหมายจากองค์กรซึ่งเป็นบุญเป็นกุศล เมื่อ เราสั่งสมไปทุก ๆ วัน ลักวันหนึ่งเมื่อบุญเต็มเปี่ยมล้นแล้ว วันนั้น เราจะมีความสุข เราจะเข้าถึงวิชาธรรมกายได้ เพราะฉะนั้นงาน ต่าง ๆ ย่อมไม่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงธรรม ไม่เป็นอุปสรรค ต่อความตั้งใจของเราที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย ดังนั้นทำหน้าที่ ของเราให้สมบูรณ์ควบคู่กับการทำภาวนาไปด้วย ทำให้ได้เหมือน หลาย ๆ ท่านทั้งที่เป็นสาธุชน เป็นกลุ่มพลังของเรา ภารกิจของเขา นั้นวุ่นวายมากกว่าของเรานะ เขาจะต้องเจอปัญหามากกว่าเรา ปัญหาซึ่งเขาจะต้องต่อสู้ ต้องมีความวิตกกังวล ความเครียดอะไร ต่าง ๆ แต่เขาสามารถปฏิบัติจนเข้าถึงธรรมได้นั้นเป็นสิ่งที่น่าทึ่งและ น่าอนุโมทนาทีเดียว

แม้สมาชิกในองค์กรของเราก็เช่นกัน เราจะต้องเข้าถึงธรรมให้ได้ ควบคู่กับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย ทำควบคู่กันไป ทำด้วยหัวใจ ที่เบิกบาน อย่าทำซังกะตายให้ทำด้วยหัวใจที่เบิกบาน มีความสุข งานที่ได้รับมอบหมายต้องถือว่าเป็นเกียรติยศ มีเกียรติว่าเราได้

รับมอบหมายจากพระศาสนาให้ได้ทำหน้าที่อย่างนี้ ต้องรู้สีกภาค
ภูมิใจ รู้สีกมีเกียรติ และพยายามทำหน้าที่นั้นให้สมบูรณ์ และที่
สำคัญเราต้องทำกันไปเป็นทีม

ทำกันไปเป็นทีม..นี่สำคัญนะ! อย่าทำตามอำเภอใจของเรา
ถ้าถามว่า “ทุกคนอยากจะทำตามอำเภอใจไหม” ก็คงเหมือนกัน
หมดเลย คือ อยากจะเป็นอิสระทำตามอำเภอใจ แต่ถ้าทำอย่างนั้น
แล้วไม่เกิดประโยชน์ต่อตัวเราและส่วนรวม ดังนั้นเราต้องเอาชนะ
ใจเราให้ได้ ไม่ทำตามอำเภอใจและทำกันไปเป็นทีม

ต้องไปกันเป็นทีม ถ้าหากภายนอกไปเป็นทีมได้ เดี่ยวภายใน
ก็จะประสานกันอย่างดีอย่างที่เรานึกไม่ถึงเลย เพราะพอทำไปเป็น
ทีม หมู่คณะก็เกิดความสุขไม่มีการกระทบกระทั่งกัน เป็นสุขเบิกบาน
สบายใจกันทุกคน เจอหน้ากันมีแต่ถามเรื่องงานสร้างบารมี ถาม
เรื่องหยุดแล้วหรือยัง หยุดได้อย่างนิ่งเฉยไหม ทำตามที่หลวงพ่อบ
แนะหรือไม่ จะพูดคุยกันแต่เรื่องนี้ วันๆ หนึ่งคุยกันวนไปเวียนมา
แต่เรื่องนี้ ใจก็จะถูกทะล่อมให้ป่วนปั่นอยู่แถวๆ ศูนย์กลางกาย
ตลอดเวลา และในไม่ช้าเราก็จะเข้าถึงธรรมกันทั้งทีม

คุณครูไม่ใหญ่

มองผ่าน ๆ นึกอย่างเบา ๆ เดี๋ยวเราจะเห็นเอง

การมองผ่าน ๆ คือ จะว่ามองดวงใส ๆ หรือองค์พระใส ๆ อย่างจริงจังก็ไม่ใช่ จะว่าไม่มองในกลางห้องก็ไม่ใช่ อยู่ในระหว่างกึ่งทางครึ่งทาง จะว่าตั้งใจมองก็ไม่ใช่ จะว่าไม่ตั้งใจมองก็ไม่เชิง อย่างนี้จึงเรียกว่า “มองผ่าน ๆ” และ การตรึก คือ “นึกอย่างเบา ๆ สบาย ๆ” ให้ตรึกอย่างนี้ให้ได้ตลอดเวลา อย่าปล่อยไปคิดเรื่องอื่น

หากว่าเราปล่อยไปคิดเรื่องอื่น เพราะใจเราคุ่นที่จะไปคิดเรื่องอื่นก็ปล่อยมันไป อย่าไปกังวล เมื่อรู้ตัว..เราก็เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ ให้มีความสุขทุกครั้งที่เราจะต้องเริ่มต้นใหม่ อย่าเป็นทุกข์เมื่อใจคิดแวปไปเราก็ประคองดึงใจกลับมาใหม่ เริ่มต้นใหม่อย่างง่าย ๆ คล้าย ๆ กับการรับประทานข้าวทุกวัน พอเราตื่นมาล้างหน้าล้างตาเสร็จ ถึงเวลารับประทานอาหาร ข้าวก็เป็นข้าวสุกเหมือนเมื่อวานนี้ แต่ของเมื่อวานนี้เราใช้หมดไปแล้ว เราก็ต้องเริ่มต้นรับประทานใหม่ และวันพรุ่งนี้ก็ต้องมาเริ่มต้นใหม่อีกเรื่อยไป

การนึกถึงดวงใส ๆ หรือองค์พระใส ๆ ก็คล้าย ๆ อย่างนี้ เหมือนยินดีกับการเริ่มต้นหายใจใหม่ เมื่อหายใจออกแล้วเราก็เริ่มต้นหายใจเข้าไปใหม่ ไม่ใช่หายใจเข้าทีเดียวแล้วจะให้ได้ตลอดเวลา พอหายใจออกไปอีกก็เริ่มต้นหายใจเข้าไปใหม่ การเริ่มต้นนึกถึงดวงใสใหม่ ๆ ก็คล้ายกันอย่างนั้น

ให้เราเริ่มต้นใหม่ด้วยอมรว่า **ไม่มีทางลัดอื่นใดเลยที่จะ
ทำให้ใจเราหยุดนิ่งๆ อย่างสมบูรณร้อยเปอร์เซ็นต์** เพราะฉะนั้น
ต้องสั่งสมบุญ คือ ต้องทำบ่อยๆ ทำทุกวัน แล้วก็มันสังเกตดูว่า
“เราวางใจของเราอย่างไร มองผ่านๆ จริงไหม หรือว่าเราตั้งใจเกินไป จนเกร็งไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว นั่งแล้วปวดเมื่อย” ก็ให้สังเกตแล้ว
ก็ปรับปรุงวิธีการเอา ปรับให้ดีๆ วางใจให้สบายๆ

คุณครูไม่ใหญ่

นั่งที่จุดสบาย...ตรงไหนก็ได้

บางคนพอนึกถึงนิมิตแล้ว ก็อดที่จะไปลื้อน ไปเร่ง ไปเพ่ง ไปจ้อง ด้วยอาการกดลูกนัยน์ตามองลงไปในห้องไม่ได้ ปฏิบัติที่ไร ก็เป็นอย่างนั้นทุกที เป็นเดือน เป็นปี เป็นหลายปีมาแล้ว นั่งไม่ได้ ผลจนเกิดความรู้สึกท้อ อย่าเพิ่งท้อนะ ให้เปลี่ยนวิธีใหม่ เมื่อเรานึกนิมิตแล้วมันตึง มีน ไม่มีความสุข ก็ใช้อีกวิธีหนึ่ง คือ “ไม่ต้องไปนึกถึงนิมิต” วางใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ที่กลางท้องในตำแหน่งที่เรามั่นใจว่า เป็นศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็ได้ วางเฉยๆ นิ่งๆ จะปรกรรมภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปด้วยก็ได้ หรือจะไม่ภาวนาก็ไม่เป็นไร ไม่ผิดวิธีนะ

บางครั้งเมื่อเอาใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย ก็อดกังวลไม่ได้ อดควานหาศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ไม่ได้ ซึ่งพยายามแก้ไขก็ไม่สำเร็จสักที ก็ให้ทำอย่างนี้นะ ถ้าเรานึกถึงศูนย์กลางกายให้อยู่ในตัวเราแล้วมันตึง ก็ให้เปลี่ยนใหม่นึกว่าตัวเราไปอยู่ในศูนย์กลางกายที่ขยายออกไปแล้ว โตเต็มห้อง โตไปสุดขอบฟ้า ศูนย์กลางกายขยายไปแล้ว กายของเราเป็นองค์พระที่ใส่เป็นเพชรใสเป็นแก้ว นิ่งนิ่งๆ อยู่ให้ใจนิ่งตรงไหนก็ได้เอาที่เรารู้สึกสบาย อาจจะเป็นฐานที่ ๑ ก็ได้ ฐานที่ ๒ ก็ได้ ฐานที่ ๓, ๔, ๕, ๖, ๗ ก็ได้ ตรงไหนสบาย..เราก็เอาใจไปไว้ตรงนั้น แล้วก็สมมุติว่าเรานั่งอยู่ตรงกลางของศูนย์กลางกาย เป็นศูนย์กลางของสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างนี้ก็ได้

คุณครูไม่ใหญ่

ปรับที่ใจ...ไม่ใช่ที่ภาพ

เมื่อนั่งธรรมะแล้วบางคนเห็นดวงใส เห็นองค์พระ เห็นกายภายใน บางคนเห็นอย่างนี้เหมือนกันแต่ไม่ค่อยชัดไม่ค่อยใสไม่ค่อยสว่าง เข้ากลางก็ไม่ค่อยได้ให้ใช้วิธีอย่างนี้นะ จำให้ตึนะ “ปรับที่ใจอย่าไปปรับที่ภาพ” คือ ฝึกปรับที่ใจให้หยุดให้นิ่งๆ พอใจเราหยุดนิ่งถูกส่วนเข้า เดี่ยวก็ชัด ก็ใส ก็สว่างไปเอง ปรับที่ใจไม่ใช่ปรับที่ภาพ ปรับที่ใจของเรานี้จะให้หยุดให้นิ่ง แม้มีดก็ปรับที่ใจ ไม่ต้องไปนึกอะไร ปรับที่ใจให้นิ่งๆ เดี่ยวก็สว่างเอง

เมื่อสว่างแล้วก็ปรับที่ใจให้นิ่งๆ เดี่ยวจะเห็นแหล่งกำเนิดของแสงสว่างเอง เมื่อเห็นแหล่งกำเนิดของแสงสว่าง ก็ปรับที่ใจให้อยู่ในกลางดวงนั้นต่อไปอีก เดี่ยวก็เห็นดวงธรรมในดวงธรรมไปเอง แล้วก็ปรับที่ใจไปอีกในกลางดวงธรรม เดี่ยวก็เห็นกายในกายไปเอง แล้วก็ปรับที่ใจต่อไปอีก เดี่ยวก็เห็นองค์พระ ปรับที่ใจให้หยุดนิ่งกลางองค์พระ เดี่ยวก็เห็นองค์พระในองค์พระต่อๆ กันไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ปรับที่ใจไม่ใช่ปรับที่ภาพ อย่าลืมนะ

คุณครูไม่ใหญ่

นั่งแบบสบาย ๆ เดี่ยวใจจะหยุดเอง

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร สรุปรมาว่า “หยุดเป็น **ตัวสำเร็จ**” หยุดอย่างเดียวเท่านั้น ไม่ต้องทำอะไร เพราะฉะนั้น ตอนนี้มืดหรือสว่าง ไม่ต้องไปคำนึงถึง หยุดให้เป็นเสียก่อน

ฝึกหยุดฝึกนั่ง ฝึกทุกวัน นั่งนอนยืนเดิน เราก็ฝึกไปอย่างสบายๆ ถ้ารู้สึกว้าลำบาก จะไม่มีทางเห็นเลย ต้องทำอย่างสบายๆ นั่งแบบเบิรด์ๆ อย่างนั้น แบบเบิรด์ๆ คือ นั่งแบบยิ้มๆ สบายๆ ให้มัน Alert มีชีวิตชีวา ให้ใจหยุด ใจนิ่ง ใจใสๆ ถ้าไปนั่งทอดถอนใจ จะเห็นยาก แต่ถ้านั่งแบบสบายๆ เดี่ยวใจก็จะหยุดนิ่งได้เอง

ใจชอบความสบายนะ เราคงได้ยินคำว่า “อยู่เย็นเป็นสุข” ที่ตรงไหนเย็น ที่ตรงไหนสบายเป็นสุข ใจก็ชอบอยู่ตรงนั้น นี่แหละ “อยู่เย็นเป็นสุข” เพราะฉะนั้นเราก็ต้องทำให้สบาย ให้เบิกบาน ให้แจ่มชื่น หยุดอย่างเดียว ไม่ต้องกังวลว่าจะเห็นภาพหรือไม่เห็นภาพ ให้ฝึกหยุดฝึกนั่งอย่างเดียว มืดก็หยุด สว่างก็หยุด เห็นดวงก็หยุด เห็นกายก็หยุด เห็นองค์พระก็หยุด หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ ง่ายอย่างนี้ ไม่ได้ยากอะไรจนกระทั่งเหลือวิสัยเลย

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่มีทางลัด...นอกจากสะสมบุญดั่ง

ไม่มีทางลัดอื่นใดที่จะทำให้ลูกทุกคนเข้าถึงธรรม คือ ต้องสั่งสมหยุดกับนิ่ง ให้มีชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงกลาง ให้มาก ๆ ไม่ว่าเราจะทำภารกิจอะไรก็ตาม ต้องฝึกหยุดฝึกนิ่ง ทำใจให้ใส ๆ แฉ่มชื่น เบิกบาน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์อะไรก็ตาม ก็ต้องชุ่มชื่นเบิกบานให้ได้ตลอดเวลา ใจใส ๆ จึงจะเป็นตัวสำเร็จ จับหลักให้ได้นะ จับหลักได้แล้วก็ฝึกให้ได้ด้วย และทำให้สม่ำเสมอ

รักธรรมะให้มาก ๆ เพราะธรรมะจะเป็นเพื่อนตายสำหรับเรา อยู่เคียงข้างเราตลอดไป ไม่ว่าเราจะอยู่ตามลำพัง ในป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง เราจะไม่เหงา ไม่มีเศร้าสร้อย ซึม เศ็ง เครียด เบื่อกลุ้ม จะไม่มีเลย จะมีแต่ความสบาย และธรรมะจะเป็นเพื่อนตายสำหรับเรา เป็นที่พึ่งที่ระลึกสำหรับเรา สิ่งอื่นไม่ใช่!

ใครว่า “นั่งธรรมะไม่สนุก” สู้ดูหนังดูละครไม่ได้ นั่นไม่จริง เพราะแท้จริงแล้ว นั่งธรรมะสนุกกว่าดูหนังดูละครอีก พอเราหยุดใจได้เท่านั้น จะได้ศึกษาวิชาธรรมกาย แล้วเราก็มารเรียนวิชา ๓ เรียน ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ดูหนังดูละครเกี่ยวกับเรื่องของตัวเราเอง ย้อนยุคไปเลย เหมือนได้ย้อนกลับไปดูชีวิตของเรา สนุกยิ่งกว่าดูหนังดูละครในจอทีวีเสียอีก เพราะเรากำลังดูชีวิตของเราที่ผ่านมา ซึ่งมีประโยชน์มากทีเดียว ที่จะทำให้เราเข้าใจความเป็นจริงของชีวิต พอเข้าใจแล้วก็จะเบื่อหน่าย เบื่อหน่ายเรื่องที่ไม่เป็นสาระ พอเบื่อหน่ายก็จะคลายความยึดมั่นถือมั่น พอคลายความยึดมั่น

ถือนั่นก็หลุดพ้นจากสิ่งที่เคยยึดติด พอหลุดพ้นจิตก็บริสุทธิ์ จิตจะ
บริสุทธิ์เป็นกุศลธรรม พอบริสุทธิ์ก็หยุดนิ่ง พอหยุดก็ดับ พอดับ
ก็เกิดเป็นดวงใสๆ เดียวก็จะเห็นกายในกาย จนกระทั่งเข้าถึง
พระธรรมกาย แล้วก็ข้ามวิภังขารได้ด้วยพระธรรมกาย ต้องจับหลัก
ให้ได้นะ

คุณครูไม่ใหญ่

หยุดอยากไว้...ทำให้เยือกเย็น

การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้น เราจะต้องฝึกนิสัยใหม่ให้เป็นคนที่มีใจเยือกเย็นใจใส ๆ ใจสบาย ๆ อย่างเยือกเย็นอย่าเร่งร้อน ต้องทำแบบค่อยเป็นค่อยไป อย่าไปมีความตั้งใจมากเกินไป แม้ว่าส่วนลึก ๆ ของใจเราอยากที่จะเข้าถึงพระธรรมกายจริง ๆ เราอยากเห็นพระธรรมกายจริง ๆ เพราะเราได้ยินได้ฟังผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายแล้วเขาพูดกัน เขามีความสุข เขามีความเบิกบานเราก็อยากที่จะเข้าถึงเหมือนกับเขาบ้าง ส่วนลึก ๆ ก็ยังเกิดความรู้สึกอย่างนี้ แต่ก็ต้องให้อยู่ในส่วนลึกของใจนะ

ความอยากที่จะได้ อยากที่จะเห็น อยากที่จะเป็นพระธรรมกาย ความอยากอย่างนี้ให้อยู่ส่วนลึก ๆ แล้วพยายามหักห้ามใจที่จะผลอยทะยานอยากได้เร็ว ๆ เห็นเร็ว ๆ พยายามหักห้ามใจเอาไว้โดยการทำให้ใจให้ใส ให้เยือกเย็น แล้วก็สอนตัวของเราเองทุก ๆ ครั้งที่ปฏิบัติธรรมในทุก ๆ วันว่า “การวิวัฒนาการหรือการเจริญเติบโตของสรรพสิ่งทั้งหลาย ก็จะต้องเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป” อย่างเช่นเราปลูกต้นไม้ เมื่อเราฝังเมล็ดลงไปในดิน หน้าที่ของเราเพียงแค่รดน้ำให้ทุกวัน ส่วนการเจริญเติบโตก็เป็นหน้าที่ของเมล็ดผลไม้ นั่นซึ่งมันจะเจริญเติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไป เราก็มีหน้าที่รดน้ำไปทุกวันแค่นั้น ทำไปอย่างนี้จนกระทั่งวันหนึ่งผลแห่งความเพียรของเราจะปรากฏเกิดขึ้น ต้นไม้นั้นก็ให้ดอกให้ผล

การเจริญเติบโตของร่างกายเราก็เช่นเดียวกัน เราก็รับประทานอาหารแบบค่อยเป็นค่อยไป ร่างกายก็ค่อย ๆ เจริญเติบโตทีละเล็กทีละน้อย เราสังเกตไม่ออกหรือกว่าอาหารมื้อหนึ่งนี้จะทำให้ร่างกายเราโตขึ้นวันละกี่เซ็นต์ เผลอประเดี๋ยวเดียว เราก็เปลี่ยนจากวัยทารก มาเป็นวัยเด็ก วัยหนุ่มสาว เจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ

การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน เราจะเร่งรีบ เร่งร้อนไม่ได้ เหมือนต้นไม้เหมือนร่างกายของเราอย่างนี้ ซึ่งจะค่อย ๆ เจริญเติบโตไปทางจิตใจ เมื่อเราทำสมาธิทุก ๆ วัน ปฏิบัติธรรมทุกวัน ฝึกใจหยุด ฝึกใจนิ่ง ให้มีช่วงโง่หยุด ช่วงโง่นิ่ง ช่วงโง่กลางให้มาก ๆ เหมือนนักบินมีช่วงโง่บินอย่างนั้น สมาธิก็จะค่อย ๆ ถูกสะสมไปที่ละเล็กทีละน้อย ใจของเราที่หยาบก็จะค่อย ๆ ถูกขัดเกลาให้ละเอียดไปที่ละเล็กทีละน้อย สิ่งที่เป็นมลทินของใจเราที่ไม่บริสุทธิ์ ก็จะถูกขัดเกลาไปด้วยเช่นเดียวกัน ในที่สุดใจก็บริสุทธิ์ขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น แล้วสักวันหนึ่งเราก็จะสมหวังกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ครอบครองจุดเล็กใส เป็นที่พึงได้ให้กับตนเอง

หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่ง ครอบครองให้ได้ในทุกๆ ประสบการณ์ภายใน ตั้งแต่โปร่ง โล่ง เบา สบาย เห็นจุดเล็กๆ ใส สว่าง ตรงนี้ต้องยกขึ้นกันทั้งหมด

ลูกต้องฝึกตรงนี้นะ เพราะธรรมะจะเป็นที่พึงให้แก่ตัวเราเอง “อิตตา หิ อิตตะโน นาโถ” ถ้าหากเรายังครอบครองจุดเล็กๆ ไม่ได้ ก็จะเป็นที่พึงให้กับตัวเองไม่ได้ ต้องครอบครองให้ได้ให้มีความชัด ใส สว่าง มีความสุข ความบริสุทธิ์ เบิกบานอย่างมีพลัง

เราต้องครอบครองศูนย์กลางกายให้ได้ เริ่มต้นจากจุดเล็กๆ ใสๆ ถ้าลูกยังครอบครองสิ่งเล็กๆ ไม่ได้ อย่าหวังครอบครองสิ่ง ใหญ่ๆ ได้เลย เพราะฉะนั้นเราแค่เพียงดูเฉยๆ อย่างสบายๆ เอา ให้อยู่ให้ได้ให้อยู่ในสายตาภายใน อย่าให้คลาดสายตาไปได้ เห็น อย่างมีความสุข เบิกบาน บุญบันเทิง

คุณครูไม่ใหญ่

ใจที่บริสุทธิ์จึงจะเข้าถึงสิ่งที่บริสุทธิ์

เราต้องทำความบริสุทธิ์ของใจให้เกิดขึ้น ความบริสุทธิ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องทำใจหยุดใจนิ่ง เพราะถ้าไม่บริสุทธิ์แล้วก็เป็นมลทินของใจ ถ้าหากใจของเราบริสุทธิ์ จะทำให้ไม่อยากอยู่แต่ภายใน ศูนย์กลางกายเอง จะไม่ออกไปติดในคน สัตว์ สิ่งของ และเรื่อง กะโหลกกะลาต่าง ๆ เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ใจไม่บริสุทธิ์ ใจที่ไม่บริสุทธิ์ คือ ใจที่กระเจิดกระเจิง

ถ้าตัวเราไม่บริสุทธิ์แล้วจะเข้าถึงสิ่งที่บริสุทธิ์ ผู้ที่บริสุทธิ์ได้ อย่างไร เพราะฉะนั้นนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปเลย ให้เป็นวันคืน แห่งความบริสุทธิ์ล้วน ๆ ยิ่งบริสุทธิ์ ก็ยิ่งนิ่งในนิ่ง จนความบริสุทธิ์ รวมตัวหยุดนิ่งเป็นความสว่าง ความบริสุทธิ์รวมเป็นดวงธรรม เป็น องค์พระ เราจะมีแต่ความสุข

ให้ลูกดีใจเกิดที่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมอย่างนี้ “ทางโลกกลางคืน เป็นคว้น กลางวันเป็นไฟ แต่ของเรากลางใจเป็นดวง กลางดวงเป็น องค์พระ กลางองค์พระให้มีหลวงพ่อยู่ด้วย ได้ไหม” จะได้เป็น ของขวัญให้หลวงพ่อ

ลูกต้องแสวงหาความหยุดนิ่งในการเข้าสู่เส้นทางภายในของ พระอริยเจ้า อย่าให้ใจแว็บไปคิดเรื่องอื่นนะตั้งแต่วันนี้เลย และขอ ให้ลูก ๆ ทุกคนเข้าถึงพระธรรมกาย แต่สำคัญว่า “ใจสู้หรือเปล่า”

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่ติดในอะไรเลย...ติดกลางอย่างเดียว

ลูกต้องฟังเรื่องราว สัญญา ความทรงจำเก่า ๆ จากที่เคยได้ยินได้ฟังมา ด้วยการทำให้ใจให้ใส ๆ ให้เกลี้ยง ๆ เราจะต้องไปรู้ไปเห็นด้วยตัวของเราเอง เพราะวิชาธรรมกายเป็นของจริง ดีจริง และสามารถพิสูจน์ได้จริง

ถ้าลูกอยากเห็นจริง ๆ ลูกก็ต้องพิสูจน์ด้วยตัวของเราเอง แม้ใครจะมาพูดให้ฟัง เราก็แค่รับฟังเอาไว้ไม่ใช่ว่าดีอ แต่เพราะเราต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง หายสงสัยด้วยตัวเอง และไปรู้ไปเห็นด้วยตัวเอง ต้องปลุกฝังนิสัยนี้ละ พิสูจน์โดยการเข้าไปถึงจุดที่ละเอียดจริง ๆ พอไปถึงจุดนั้นจริง ๆ แล้ว จะได้มีญาณทัศนะเที่ยงตรงถูกต้อง เราจะได้รู้ได้เห็นในสิ่งที่ยังไม่เคยเรียนรู้อีกมากมาย ซึ่งการที่ลูกจะทำได้นั้น ใจจะต้องไม่ติดอะไรเลย นอกจากติดกลางอย่างเดียว

หมั่นฝึกและรักษาความบริสุทธิ์ของใจเอาไว้ อย่าเอาใจไปติดในคน สัตว์ และสิ่งของ ให้ทำแบบคุณยายฯ ต้องให้ได้อย่างคุณยายฯ ผิดจากนี้ไปไม่ได้ ชาติที่ผ่านมา ๆ มา เราสุขุมลชาติกว่านี้อีกยังหึงได้ เพราะฉะนั้นเรื่องอะไรก็ตามที่ไม่เป็นสาระแก่นสารของชีวิต อย่าเอาใจไปติดกับเรื่องเหล่านั้น ดังนั้นถ้าลูกรักที่จะศึกษาวิชาธรรมกายต้องทำอย่างคุณยายฯ ลุยอย่างเดียว ให้อันนี้เป็นวันแห่งชัยชนะ สมความปรารถนาแก่ทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

เมื่อใจใส...ให้อริษฐานจิต

ลูกทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ทำใจใส ๆ อย่างสบาย ๆ พอใจใส ๆ ก็ให้อริษฐานจิต

“ให้มีรู้มีญาณแม่นยำถูกหลักวิชา ในทุกขั้นตอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารได้สอน **หยุดเป็นตัวสำเร็จ** ให้เข้าถึงธรรม บรรลุธรรม ได้อย่างง่ายดาย ถูกต้องร่องรอยตรงตามความเป็นจริงทุกประการ

ทุกขั้นตอนของประสบการณ์ภายใน ให้ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการ ให้กาย วาจา ใจ ใส สะอาด บริสุทธิ์ หยุดนิ่ง นิ่งแน่น แน่วแน่น มุ่งนวลควรแก่การงาน ให้ปลอดกังวลจากอกุศลและข้าศึกต่อการประพฤติพรหมจรรย์ ได้เข้าถึงพระธรรมกายและได้ศึกษาวิชาธรรมกาย

ให้รู้ชัด เห็นชัด ให้แจ่มแจ้งหายสงสัย เข้าถึงจริง เห็นจริง อย่างสมบูรณ์ บริบูรณ์ รู้ญาณแม่นยำ ให้ทะลุปรุโปร่งภายในคตินี้ ให้มีความเพียรสม่ำเสมอ มุ่งมั่นแน่วแน่อย่างพระเดชพระคุณหลวงปู่ อย่างคุณยายอาจารย์ฯ ให้สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ สร้างบารมีไปได้นาน ๆ ” ให้ลูกอริษฐานจิตอย่างนี้ เป็นต้น

คุณครูไม่ใหญ่

ตอกย้ำฝังสำเร็จ...ให้ได้ทุกวัน

ลูกต้องตอกย้ำฝังสำเร็จทุก ๆ วันว่า “ขอให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ให้ถูกต้องร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริง รู้ญาณแม่นยำ สะดวกสบายอย่างง่ายดาย ด้วยความบริสุทธิ์ บริบูรณ์ และมีโนปนิธานที่จะปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ให้สำเร็จเป็นอัครรรย”

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ธรรมอันใดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ขอให้ได้บรรจุธรรมนั้น ให้ได้ศึกษาวิชาธรรมกายอย่างบริสุทธิ์ บริบูรณ์ ประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์ แดกฉานในวิชาธรรมกาย ให้หลุดพ้นจากการติดข้องในลาภ สักการะ ออยากเด่น ออยากดัง สิ่งที่ทำให้เกิดมลทินของใจ สิ่งที่ขัดข้องทั้งหลายให้ละลายหายสูญไป ให้หมดสิ้น อย่าได้เกิดขึ้นในใจเลย” ให้หมั่นตอกย้ำฝังสำเร็จให้ได้ทุก ๆ วัน

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องสุข บริสุทธิ สบาย...ง่ายขึ้นไปเรื่อย ๆ

ลูกต้องขวนขวายนั่งธรรมะกันนะ คำว่า “ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว” ไม่ใช่เป็นเพียงคำที่สวยหรูเท่านั้น แต่ต้องทำให้ได้จริงๆ ต้องเป็นอย่างนี้เท่านั้น

เมื่อลูกทั้งทุกอย่างมาแล้ว มาเพื่อการนี้ มาเพื่อที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย ต้องทั้งทุกอย่างจริงๆ ถ้าไม่ทั้งก็ไม่ได้ใจจะต้องไม่ติดอะไรเลย จึงจะทำได้ ถ้าไม่ทำแบบนี้ก็จะทำไม่ได้ ใจต้องตั้งมั่นเป็นหนึ่งเดียว นิ่งแน่น เป็นใจที่ไม่ติดอะไรเลย

ต้องเป็นไปตามสูตร “สุข บริสุทธิ สบาย ง่ายเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ” เป็นมิตเตอร์วัดที่สำคัญ ต้องฝึกให้คล่องๆ “คล่อง” คือ ทำได้ทั้งหลับตา ลืมตา นอกรอบ และในกรอบ

ถ้าเป็นไปตามนี้จะสนุก ทำในทุกๆ อริยาบถ ต้องฝึกต่อไป ลูกยังอยู่ในวัยที่แข็งแรง ต้องขวนขวาย ต้องรีบชิงช่วงตรงนี้ อย่าทำอะไร

คุณครูไม่ใหญ่

ผ้ากาสาพัสดุ...ผ้าชุดสุดท้ายในสังสารวัฏ

ลูกเป็นผู้มีบุญมากที่ได้มาบวชในพระพุทธศาสนา ได้มาศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะการจะวัดว่าใครเป็นผู้มีบุญมากหรือบุญน้อย วัดกันตรงที่ว่า “ใครดับทุกข์ได้ เป็นผู้บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่อายตนนิพพานได้” อย่างนี้ถือว่าเป็นผู้มีบุญมากที่สุด ไม่ได้วัดว่า ใครเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นมหาเศรษฐีของโลก เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ซึ่งนั่นก็มีบุญเหมือนกัน แต่มีบุญในระดับปานกลาง ถ้ามีบุญมากที่สุด คือ ต้องไปสู่พระนิพพาน

ผู้มีบุญมากได้ครองเครื่องแบบชุดสุดท้ายของสังสารวัฏ คือ ผ้ากาสาพัสดุ ซึ่งถือเป็นผ้าชุดสุดท้ายที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว ในสมัยพุทธกาลแม้เกิดเป็นพระราชามหากษัตริย์อย่างพระมหากบปิณะ ในที่สุดพระองค์ก็ต้องทิ้งเครื่องทรงพระราชามาสวมใส่ชุดนี้ หรือมหาเศรษฐีที่มีสมบัติตกไม่พ่องอย่างทานโชติกเศรษฐี สุดท้ายก็มาสวมชุดนี้ จะเกิดเป็นคนชั้นสูง ชั้นกลาง หรือชั้นล่าง ในที่สุดก็ต้องมาอยู่ในชุดนี้ แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเกิดเป็นพระราชามหากษัตริย์ก็ดี เป็นสามัญชนก็ดี ตอนสุดท้ายพระองค์ก็ทรงสละราชสมบัติออกบวชบำเพ็ญพรต ครองผ้ากาสาพัสดุเป็นชุดสุดท้ายก่อนไปอายตนนิพพาน

ผ้ากาสาพัสดร์เหมือนเป็นชุดที่รวมบุญ รวมบารมี รวมคุณ
ความดีทั้งหมดมาสู่ชุดนี้ คล้ายกับมหาสมุทรเป็นที่รวมของแม่น้ำ
ทุกสายจากห้วย หนอง คลอง บึง จากป่าเขาอย่างนั้น ถ้าใครได้
สวมเครื่องแบบชุดนี้ มีนิพพานเป็นที่ไป หมายถึงว่า บารมีที่สั่งสม
มานับภพนับชาติไม่ถ้วน จะเวียนว่ายตายเกิด เป็นอะไรมาสารพัด
สุดท้ายก็ต้องอยู่ในชุดผ้ากาสาพัสดร์ ให้ลูกภาคภูมิใจ ปีติใจที่
ได้มาบวช ได้ครองผ้ากาสาพัสดร์กันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ผ้าสีสุดท้าย...ต้องรักษายังชีวิต

ผู้มีบุญเท่านั้นที่ได้โอกาสครองผ้ากาสาวพัสตร์ ถ้าหากมีเครื่องแบบที่แตกต่างไปจากนี้ นั่นแสดงว่ายังต้องเวียนว่ายตายเกิด สร้างบุญสร้างบารมีไปอีกยาวนานทีเดียว ดังนั้นกว่าจะได้มีโอกาสมาสวมชุดนี้ไม่ใช่ง่าย ๆ นะ ผ้าสีสุดท้ายของมวลมนุษยชาติต้องเป็นสีทองคำบริสุทธิ์ผุดผ่อง

ทอง เกิดขึ้นมาตั้งแต่เกิด เป็นสิ่งที่มีคุณค่าและมีมูลค่า มูลค่า คือ ราคา ทองไปอยู่ที่ใดก็มีราคา ไม่ว่าจะอยู่ในโคลนตม ในป่าเขา หรือในห้วย หนอง คลอง บึง สีทองเป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ผุดผ่อง เหมือนดวงใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เต็มเปี่ยมไปด้วยบุญกุศลที่ได้สั่งสมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ทำให้มีคุณค่าและมีราคาสมกับที่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เพราะฉะนั้นชุดนี้ไม่ใช่ชุดธรรมดา แต่เป็นชุดสำหรับผู้มีบุญมาสวมใส่

การออกแบบจีวรที่เราคุ้นเคย พระพุทธเจ้าทรงรับสั่งให้พระอานนท์ออกแบบ ถอดแบบมาจากคันนา เป็นช่อง ๆ เนื่องจากผ้าในสมัยก่อนหายาก เวลาผ้าขาดช่องไหน ก็จะได้นำผ้าผืนเล็ก ๆ มาปะซ่อมได้ง่าย เป็นชุดที่ออกแบบดีแล้วทันสมัยอยู่เสมอ ชุดนอนชุดเที่ยวคือชุดเดียวกัน ใช้ได้ในทุกโอกาส เมื่อครบคร้วไหนภรรยาตั้งครรภ์เขาก็นิมนต์ไปทำบุญ คลอดมาแล้วไปเยี่ยมเยียนก็ใช้ชุดนี้ จนกระทั่งถึงวันคล้ายวันเกิด วันแต่งงาน งานบำเพ็ญบุญ กระทั่งวันตาย กล่าวโดยสรุป คือ ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย เราก็ใช้ชุดนี้ไปได้ในทุกโอกาส แต่ของชาวโลกเดี๋ยวก็รุ่ง ยาว นุ่งสั้น หลากสี สัน สารพัดแบบ เพราะเขายังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร

ชุดนี้สวมไปที่ไหนคนก็ยกมือไหว้ ถ้าสวมชุดอื่นต้องไปไหว้เขา ชุดนี้แค่ประคองบาตรใบหนึ่ง ใคร ๆ เห็นก็ดีใจ มีอะไรก็อยากนำมาถวาย ข้าวปากหม้อ อาหารเลิศรส นำมาใส่บาตรประเคนให้ บางทีคนในบ้านเขายังไม่มีโอกาสได้ทานเลย และก็น่าแปลกยิ่งให้เขายิ่งดีใจซึ่งปกติชาวโลกยิ่งได้ยิ่งดีใจ แต่เมื่อเห็นผ้ากาสาขาวพัสดุแล้วก็ดีใจ ปลุกกันทั้งบ้าน ตื่นมาแต่เช้าเตรียมอาหารอย่างดีมาใส่บาตร เพราะฉะนั้นให้รู้ไว้เถอะนะว่า “ลูกเป็นผู้มีบุญมีบารมีมากที่ได้มาสวมเครื่องแบบชุดนี้”

ชุดนี้สำคัญนะ! ต้องรักษาเครื่องแบบชุดนี้ให้ยิ่งกว่าชีวิต คือตายได้แต่ว่าเครื่องแบบนี้จะต้องรักษาไว้อยู่แนบกาย เป็นชุดที่มนุษย์และเทวดาเคารพกราบไหว้ เป็นชุดที่พระราชามหากษัตริย์สละราชสมบัติมานับภพนับชาติไม่ถ้วนเลย เพื่อที่จะมาครองเพศสมณะนี้ ครองเครื่องแบบชุดนี้

ทรงผมทรงสุดท้ายที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วของผู้มีบุญก็คือทรงผมของนักบวช พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแนะนำทรงนี้ดีที่สุด มีมิดโกนเป็นธรรมารูช เป็นหรีดคู่กาย หวีเดือนละครึ่ง สองครึ่งก็ใช้ได้ แต่หรีดทางโลกต้องหรีดทุกวัน เพราะฉะนั้นผมทรงนี้เป็นผมทรงสุดท้ายนะ

คุณครูไม่ใหญ่

เทศสมณะ...เทศสุดท้ายของสรรพสัตว์

กว่าที่ลูกทุกรูปมานั่งตรงนี้ อยู่ในชุดนักรบกองทัพธรรมนี้ ยากมากนะ แต่บางทีเราคงไม่รู้ตัวว่ามันยากขนาดไหน คนทั่วโลก ตั้งหลายพันล้านคนจะมีโอกาสอย่างนี้มีไม่กี่คน แม้ที่อยู่ในผ้ากาสาวพัสตร์แล้วจะได้รู้เรื่องเป้าหมายของชีวิตก็น้อย ยิ่งรู้เรื่องเป้าหมายถึงที่สุดแห่งธรรมซึ่งเป็นจุดสูงสุดยิ่งไม่ค่อยมี

สิ่งนี้ถ้าหากพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารไม่บังเกิดขึ้น เราจะไม่มีความรู้เลย เพราะฉะนั้นเราเกิดมาในยุคของผู้มีบุญ เพราะเราได้สั่งสมบุญมาอย่างดีจึงมีโอกาสได้ยินได้ฟัง ดังนั้นเมื่อโอกาสนี้มาถึงแล้วถ้าเราปล่อยย้ให้หลุดไปก็น่าเสียดายทีเดียว

เทศนี้เป็นเทศสุดท้ายของชีวิตมนุษย์ อย่างว่าแต่ชีวิตมนุษย์เลย แม้ชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายที่เวียนว่ายตายเกิดในภพทั้งสามนี้ เทศภาวะนี้ เครื่องนุ่งห่มชุดนี้ เป็นชุดสุดท้ายก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทาง ชุดนี้สำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นลูกต้องนึกบ่อยๆ จะได้เกิดความรู้สึกปลื้มปิติ และภาคภูมิใจในภาวะที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้

แม้เป็นเทวดา พรหม อรูปพรหม ก็หมดโอกาส ยิ่งสรรพสัตว์ทั้งหลาย เปอต อสุรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉานยิ่งไม่ต้องพูดถึง ต้องเอาจำนวนสรรพสัตว์ที่ไม่มีประมาณซึ่งเวียนว่ายตายเกิดในภพทั้ง ๓ มาดู แล้วเราจึงจะเข้าใจ มองดูภาพภูมิต่างๆ ของสัตว์โลก สรรพสัตว์ทั้งหลาย มองดูภพทั้งสามเหมือนเราดูสิ่งของในห้อง อย่างนี้ เมื่อนั้นจะมีความปิติยิ่งกว่านี้อีก แล้วตอนนั้นเราจะรู้แจ้งและซาบซึ้งว่าเครื่องนุ่งห่มชุดนี้ คือ ชุดที่สำคัญที่สุด ชุดสุดท้ายที่จะไปสู่ที่หมายปลายทาง ลูกต้องรักษาห่วงแหวนชุดนี้ไว้ให้ดีนะ

คุณครูไม่ใหญ่

“ ๐๖๔๕๖๗๘๙๐๑ ” ๖

เฉยกับทุกสิ่ง...วางใจนิ่งเป็นกลาง

การปฏิบัติธรรมเราต้องจับหลักให้ได้ว่า...ใจต้องมาหยุดอยู่ในกลางกาย หรือจำง่าย ๆ ว่า “มาอยู่ในกลางท้อง” อยู่ตรงนี้ นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ แล้วเดี๋ยวก็จะถูกส่วนเอง เวลาถูกส่วนจะมีความรู้สึกเหมือนเรา “นึกเหมือนไม่ได้นึก” เมื่อใจอยากอยู่ตรงกลางกายเอง ใจจะนุ่ม ๆ เบา ๆ และเดี๋ยวอาการขยายจะเกิดขึ้น อาการไรต์วตนก็จะเกิดขึ้น หรืออาการเคลื่อนไหวเข้าไปสู่ภายในก็จะเกิดขึ้น

เมื่อถึงตรงนี้เราจะรู้สึกมีความสุขกับการทำสมาธิ แม้ความสุขจะยังไม่เกิดขึ้น แต่ก็มีสัญญาณดี ๆ ที่จะบ่งบอกว่าเราจะคว้าวางชัยแห่งความสำเร็จไว้ได้ แค่วางใจนิ่ง ๆ เป็นกลาง เฉย ๆ กับทุกสิ่งที่ผุดผ่านเข้ามา ทำเฉย ๆ เหมือนผู้เฒ่าโลกที่มองเห็นว่า “ทุกสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปเป็นของธรรมดา” ไม่หิวหรือหว่า ไม่ตื่นแต่ตื่นอะไร

พยายามจับจุดตรงนี้ให้ได้ว่า เราวางใจอย่างไร รักษาอารมณ์อย่างไร จึงทำได้แบบนี้ แล้วก็น้อย ๆ หมั่นสังเกตไปวันละเล็กน้อย ละน้อย ค่อย ๆ สะสมประสบการณ์ภายใน ตั้งแต่นิ่งมาก หรือนิ่งมั่ง หรือนิ่งจริง ๆ ให้ตั้งใจกันให้ดี หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่งกันให้ได้ทุก ๆ คนนะ

คุณครูไมโทญ

ปรับใจให้ตรงศูนย์กลางกายในทุกอิริยาบถ

การปฏิบัติธรรม..ให้มันสังเกตเวลาที่เรานั่งเสร็จแล้วว่า เราทำอะไร วันนี้เรารู้สึกว่าได้อารมณ์ดี แม้ยังไม่เห็นอะไรก็ตาม แต่ถ้าเรารู้สึกว่าเวลาหมดไปเร็ว นั่นก็แปลว่าเราทำถูกหลักวิชาแล้ว ถูกวิธีแล้ว ก็ให้มันทำบ่อยๆ ซ้ำๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า “ภาวนิตา พหุลีกตา” ทำบ่อยๆ ซ้ำๆ จะได้ชำนาญ ทำซ้ำๆ แล้วก็ปรับไป เหมือนเวลาเขายิงปืนเขาจะเล็งไปที่เป้า ยังไม่ถูกก็ปรับศูนย์ใหม่ ปรับศูนย์ปืนไป เล็งยิงปรับศูนย์ นี่ก็เหมือนกัน เราก็ปรับใจของเราให้มันตรงศูนย์ในกลางท้อง นี่ นุ่ม เบา สบาย ต้องทำบ่อยๆ นะ จึงจะจับจุดได้

เหมือนหลักวิชาสากลทั่วๆ ไปว่า สิ่งใดที่เราทำบ่อยๆ ก็ชำนาญขึ้น ถ้านานๆ ทำทีก็ไม่ค่อยชำนาญ สิ่งใดเราไม่ใช้ก็จะหดยาไป ถ้าใช้บ่อยๆ ก็จะใช้ได้คล่อง ชำนาญขึ้น การวางใจในศูนย์กลางกายก็เช่นเดียวกัน ต้องค่อยๆ ฝึกฝนให้สม่ำเสมอ สติ สบาย สม่ำเสมอ สังเกต สัมผัส ฝึกในทุกอิริยาบถ ให้เราฝึกไปเรื่อยๆ นั่ง นอน ยืน เดินก็ฝึกกันไป เพราะเป็นงานที่แท้จริงของเรา และของมวลมนุษยชาติทั้งหลาย

โดยเฉพาะตัวเราสำคัญ เกิดมาชาติหนึ่งควรเป็นอยู่ได้ด้วยตัวของเราเองดีที่สุด จะพึ่งพาอาศัยสิ่งใดก็ให้น้อยที่สุด พึ่งตัวเองได้ดีที่สุด เป็นอยู่ด้วยตัวของตัวเอง ก็จะไม่เหงา ไม่เศร้าสร้อย ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดาย โศกเศร้า เสียใจ คับแค้นใจ รำพึงรำพัน จะมีแต่ความสุขสดชื่น เบิกบานตลอด เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายภายใน

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนิตา พหุลีกตา ” ๖

บุญเราเพียงพอ...เหลือแต่วิธีการกับความเพียร

เราต้องปรับร่างกาย เปลือกตา และปรับใจให้พอดี อย่าใจร้อนว่าเราต้องได้เร็ว ๆ เห็นเร็ว ๆ เป็นเร็ว ๆ แล้วก็อย่าน้อยใจในกรณีที่คนอื่นมาภายหลังเรา ทั้ง ๆ ที่เราชวนเขามา แต่เขาก้าวหน้าประสบความสำเร็จ ถึงจุดหมายปลายทางก่อนเรา เพราะเราก็มียุทธวิธีที่จะเป็นอย่างนั้นถ้าเราทำถูกวิธี เพราะกำลังบุญของเรา**มีเพียงพอที่จะเข้าถึง เหลือแต่วิธีการกับความเพียรเท่านั้น** ซึ่งนี่คือสิ่งที่เราต้องเอาใจใส่

การนึกถึงนิมิตก็ให้นึกในระดับที่ไม่เครียด ไม่ตึง ไม่เกร็ง นึกอย่างสบาย ๆ อย่าไปคำนึงถึงความชัดหรือไม่ชัด ชัดหรือไม่ก็ไม่เห็นจะเป็นไร ให้ทำใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ สบาย ๆ อย่าเพิ่งไปคิดตรอง กำลังใจตัวเองว่า “เราไม่เห็นอะไรเหมือนอย่างที่คุณอื่นเขาเห็น” หรือ “เราคงยังไม่ก้าวหน้า ไม่มีบุญเพียงพอ” คิดอย่างนี้ก็ไปตรอง กำลังใจเราไม่เกิดประโยชน์แถมเกิดโทษทำให้เราเลิกละความเพียรเท่ากับทิ้งสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดของชีวิตไป ทั้ง ๆ ที่เรามีโอกาสที่จะเข้าถึงได้ เพราะฉะนั้นหน้าที่ของเรา คือ ฝึกไปเรื่อย ๆ ฝึกหยุด ฝึกนิ่ง แล้วก็จะสมความปรารถนากันทุกคน

ในพรพรณีนี้อธิ์ให้ลูกทุกคน อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ให้สร้างบารมีไปนาน ๆ เข้าถึงวิชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำถูกต้อง ร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ

คุณครูไม่ใหญ่

เห็นหรือไม่เห็น...ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร

ให้บอกกับตัวเองให้กำลังใจตัวเองทุก ๆ วันว่า “ได้สิ..เดียวก็เข้าถึง เดียวเราก็ค้นหาค้ได้ เดียวเราก้เง้ได้ เดียวเราก้เห็นได้” ให้เข้าใกล้ผู้ที่นั่งแล้วมีประสบการณ์ภายในว่า เขามีความเพียรและทำให้ถูกหลักวิชาอย่างไร ให้สอบถามกับคนที่เขามีประสบการณ์ภายในจริง ๆ เพราะคำพูดของเขานั้นจะเป็นคำพูดที่มีพลังสร้างสรรค์ที่จะทำให้เราเกิดแรงบันดาลใจอยากเป็นอย่างผู้นั้นบ้าง อย่าไปอยู่ใกล้กับคนที่ขี้เกียจนั่ง เดียวจะติดเชือ เพราะอยู่ใกล้กับใครก็จะเป็นอย่างนั้น จะมีแต่คำพูดที่ตดรอนกำลังใจซึ่งกันและกัน ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ แต่ที่สำคัญที่สุดเราต้องเป็นกัลยาณมิตรให้กับตัวของเราเอง

ให้ฝึกหยุดฝึกนั่งไปเรื่อย ๆ ให้ความสำคัญกับการทำใจให้หยุดนิ่งให้มาก ๆ มีดหรือสว่าง เห็นภาพหรือไม่เห็น ก็ให้ทำเฉย ๆ หรือแม้แต่เห็นแล้วก็ยังต้องทำเฉย ๆ แล้วประสบการณ์ภายในจะดีเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างน่ามหัศจรรย์

เมื่อเราเห็นคุณค่าของการหยุดนิ่ง ก็จะเริ่มเข้าใจมากขึ้น แจ่มแจ้งขึ้น เกี่ยวกับเรื่องการหยุดนิ่ง แล้วต่อไปเราก็จะได้ไม่ต้องกลุ้มใจหรือท้อแท้ใจว่า “ทำไมเราถึงไม่เห็นเหมือนคนอื่นเขา” เพราะเห็นหรือไม่เห็นก็ไม่เห็นจะเป็นไร นิ่ง ๆ เฉย ๆ ก่อน พอเราทำใจได้ อุปนิสัยนี้จะเกิดขึ้นเป็นอัตโนมัติเลย ต่อไปการศึกษาเรียนรู้ความรู้อยู่ภายในก็จะง่าย มีความสุขสนุกสนาน บุญบันเทิงกับความรู้ภายใน

คุณครูไม่ใหญ่

ตัดเรื่องหยาบให้ได้...ถ้ารักจะศึกษาวิชาธรรมกาย

ลูกยังติดเรื่องหยาบๆ ภายนอกอยู่บ้างไหม เรื่องหยาบ หมายถึง เรื่องทางโลก ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นการขัดต่อการกุศลและ พรหมจรรย์ เรื่องนี้ลูกต้องตัดให้ได้นะ ถ้ารักที่จะศึกษาวิชา ธรรมกายจริงๆ จำเป็นที่จะต้องตัดให้ได้ เพราะเป็นสิ่งที่มีความ สำคัญมาก ลูกทิ้งทุกอย่างสละชีวิตทางโลกมาแล้ว มาสร้างบารมี เพื่อเข้ามาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นวิชาที่สูงส่ง บริสุทธิ์ เรื่อง หยาบๆ เหล่านี้ จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการประพฤติปฏิบัติ ธรรม

หลวงพ่อดต้องการให้ลูกทุกคนได้ไปศึกษาวิชาธรรมกาย กันหมด ถ้าไม่มีเรื่องหยาบ ก็เหลืออยู่เรื่องเดียว คือ **ตั้งใจมากจน เกินไป** ส่วนร่างกายเรื่องเส้นติด ยังหนุ่มยังสาวกันอยู่ ให้หมั่นออกกำลังกายเดี๋ยวก็จะหายเอง แก่ไม่ยากนะลูก

คุณครูไม่ใหญ่

มุ่งวิธีการที่ถูกต้อง...มากกว่าประสบการณ์

ให้ปรับวิธีการใหม่ คือ วิธีการเดิมถูกปรับใหม่ด้วยวิธีการดั้งเดิม โดยให้เริ่มต้นในจุดที่สบาย จุดที่หยุดนิ่งอย่างสบายๆ โดยมุ่งมาที่วิธีการมากกว่าประสบการณ์ภายใน คือ **มุ่งการทำวิธีการให้ถูกต้องเพื่อเข้าถึงประสบการณ์ที่สมบูรณ์** โดยหันกลับมาสู่จุดที่สบายๆ ให้ใจเข้าไปถึงแหล่งแห่งความสงบภายใน

ให้หยุดนิ่งเฉยๆ สบายๆ อย่างต่อเนื่องให้เข้าไปถึงจุดนี้บ่อยๆ แม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียวที่ได้จุดนี้ ก็ให้พยายามทำให้ถึงจุดนี้บ่อยๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งจุดแห่งความสงบขยายไปสู่จุดแห่งการหยุดนิ่งที่สมบูรณ์ แล้วประสบการณ์ภายในที่สมบูรณ์ก็จะตามมาเอง ซึ่งประสบการณ์ภายในที่สมบูรณ์นั้นจะมาพร้อมกับความสุขและความบริสุทธิ์ ตรงกับคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ว่า “ให้ประกอบเหตุ สังเกตผล ทนเอาเถิด ประเสริฐนัก”

ให้ประกอบเหตุ คือ ให้มุ่งมาที่วิธีการที่ถูกต้องมากกว่าประสบการณ์ เรื่องของประสบการณ์ภายในให้เป็นผลพลอยได้ แม้เมื่อประสบการณ์ภายในมีเพิ่มพูนขึ้น ก็ให้ฝึกใจด้วยการมองดูประสบการณ์นั้นอย่างเฉยๆ คล้ายกับว่าไม่ได้เอาใจใส่หรือสนใจในประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมากมายนั้น มุ่งแต่การทำใจหยุดทำใจนิ่งอย่างเดียว แม้ว่าประสบการณ์เพิ่มพูนขึ้น เช่น เข้าถึงดวงธรรม เห็นกายภายใน เห็นองค์พระใส จากองค์พระหนึ่งส่งไปอีกองค์พระหนึ่งอย่างชัดเจน ซึ่งแตกต่างจากที่เราเคยเจอ จากองค์หนึ่งถอดไปสู่อีกองค์หนึ่งเหมือนดังใส่แหวนปล้องออกมา หรือเหมือนเปิดประตูนี้เข้าสู่อีกประตูหนึ่งเข้าไปเรื่อย ๆ ก็ให้ทำใจหยุดใจนิ่งเฉยๆ อย่างเดียว

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาวิธาน ” ๖

รักษาใจให้เป็นปกติ...มีฉันทะในการฝึก

เมื่อนั่งธรรมะแล้วมีประสบการณ์ภายในเกิดขึ้น ก็ให้มองดูประสบการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยใจที่เป็นปกติ ไม่ยินดียินร้ายใดๆ คล้ายๆ กับไม่ได้สนใจในประสบการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมากจนเกินไป มองดูเฉยๆ ด้วยใจที่เป็นปกติ แล้วหมั่นฝึกใจให้เป็นปกติซ้ำลงไปอีก

ในกรณีที่ว่าวันนี้ไม่ดีเท่ากับเมื่อวาน..ก็ไม่ต้องนึกเสียใจ หรือวันนี้จะได้ดีกว่าเมื่อวาน..ก็ไม่ต้องลึงโลดใจให้รักษาใจให้เป็นปกติ วันนี้จะดีกว่า หรือลดลง หรือเท่าเดิม ก็ทำเฉยๆ ให้ใจยังเป็นปกติ อยู่ฝึกการไม่คาดหวังว่า “เราจะต้องนั่งวันนี้ให้ดีกว่าเมื่อวาน” หรือ “จะต้องนั่งให้ดีกว่าผู้อื่นที่นั่งได้ละเอียดยกกว่าเรา” ฝึกทำใจให้เป็นปกติ เพื่อไม่ให้ความคิดดังกล่าวบังเกิดขึ้น

อิทธิบาท ๔ เป็นคุณสมบัติของเครื่องที่จะนำความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับเรา เพราะฉันทะ..ทำให้มีใจรักในการฝึกวิชชาธรรมกายให้มาก ๆ ให้มองเห็นว่าวิชชาธรรมกายเท่านั้นที่จะช่วยตัวเราให้พ้นจากทุกข์ เราเรียนเพื่อให้ตัวของเราพ้นทุกข์ ให้ถึงความสุขที่แท้จริง ให้ไปรอบรู้ในความรู้ที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย ให้ปลุกฉันทะอย่างนี้ละ

พยายามทำทุกอิริยาบถด้วยความสุข ด้วยความบันเทิง ด้วยฉันทะ ทำทุกอิริยาบถ จะนั่ง จะนอน จะยืน จะเดินด้วยฉันทะ มีฉันทะเป็นประธาน นั่ง นอน ยืน เดิน ทำด้วยความเพลินมีความสุข

สุข เหมือนเราได้ खेलที่ถูกใจ หรืองานที่ถูกอกถูกใจ เอาใจจดจ่อ
อยู่ตลอดเวลา หยุดอยู่ภายในตรงฐานที่ ๗ แล้วก็หมั่นสังเกตดูว่า
“เราทำอย่างนี้ ทำไมจึงยังไม่ได้ตามทฤษฎี ทำอย่างนี้แล้วทำไม
ยังไม่ได้ อย่างนั้น” เมื่อมีอิทธิบาท ๔ ได้อย่างนี้แล้ว ก็จะสมความ
ปรารถนาเข้าถึงธรรมกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่ใช่ระบบความคิด...ในการศึกษาวิชาธรรมกาย

การปฏิบัติธรรมนั้น เราต้องอย่าลืมว่าเรามีหน้าที่ประกอบเหตุอย่างเดียว เหมือนเอาขันไปตักน้ำรดโคนต้นไม้ทุกวัน ต้นไม้ก็เจริญงอกงามทุกวัน เราบอกไม่ได้ว่าต้นไม้เจริญเติบโตขึ้นวันละสักกี่เซ็นต์หรือกี่นิ้ว แต่เมื่อเราทำอย่างนั้นบ่อยๆ ทุกวัน เราจะทราบถึงความเจริญเติบโตของต้นไม้ตอนที่ผลิดอกออกผลมาแล้ว อันนี้ก็เช่นเดียวกัน หน้าที่ของเรา คือ ประกอบเหตุให้ถูกต้องสมบูรณ์ตามทฤษฎี ให้มุ่งตรงนี่นะ

หมั่นทำใจให้หลวมๆ เหมือนใส่เสื้อหลวมๆ ใจจะได้ไม่อยู่ในที่แคบอึดอัด ใจหลวมๆ จะทำให้เราสบาย ทำเล่นๆ เพลินๆ เหมือนเด็กเล่นของเล่น ลดอายุของเราให้เหมือนกับเด็กๆ เด็กนี้ไม่ค่อยมีความคิดอะไร มีหน้าที่ทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่แนะนำ

การฝึกสมาธิก็เช่นเดียวกัน ทฤษฎีวางเอาไว้อย่างไร เราก็ทำไปตามนั้น หรืออีกประการหนึ่งทำตัวคล้ายๆ กับหุ่นยนต์ ที่มีหุ่นแต่ไม่มีมันสมอง เมื่อไม่มีมันสมองมันก็คิดไม่ได้ การคิดไม่ได้นี้แหละที่จะนำเราเข้าไปสู่ประสบการณ์ที่สมบูรณ์ เพราะการเรียนวิชาธรรมกายจะแตกต่างจากทางโลก ทางโลกจะเรียนรู้อะไรต้องใช้ระบบของความคิด แต่ทางธรรมใช้ระบบของความไม่คิด

เมื่อไม่ใช้ระบบของความคิด ก็ให้ใช้ระบบของการหยุด ให้หยุดนิ่งถูกส่วนแล้วแสงสว่างจึงเกิด พอแสงสว่างเกิดก็จะเห็นประสบการณ์ภายใน ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งจะเกิดขึ้น แต่ถ้าหากเราใช้ระบบของความคิดเข้ามาในการศึกษาวิชาธรรมกาย ผลก็คือความฟุ้งซ่านกับใจที่ไม่หยุดนิ่ง ดังนั้นขอให้ลูกทุกคนทำให้ถูกหลักวิชากันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่คิด...ไม่อยากได้ คือ สบายในเบื้องต้น

หากใจเรายังไม่หยุดนิ่งแสงสว่างก็ไม่เกิด เมื่อแสงสว่างไม่เกิด ก็ไม่เห็นภาพ เมื่อไม่เห็นภาพก็ไม่รู้แจ้ง เห็นไหมเราจะสังเกตได้ว่า “เราเรียนวิชาธรรมกาย เรามาแต่ตัว มีกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ไม่ได้แบกตำรับตำราอะไรเลย” ไม่มีการอ่าน ไม่มีการท่อง ไม่มีการจำ มาแต่ตัว มีกายและใจเท่านั้นเป็นอุปกรณ์ เป็นห้องแล็บของเรา ซึ่งก็คือศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เราแค่ทำหยุดทำนิ่งแค่นั้น เพราะฉะนั้นเมื่อไรที่เราทำตัวของเราให้เหมือนกับหุ่นยนต์ที่ไม่มีมันสมอง เมื่อนั้นเราจะประสบความสำเร็จในการศึกษาวิชาธรรมกาย

เวลาวางใจอยู่ที่ศูนย์กลางกาย จงแค่มองเฉยๆ แต่อย่าใช้สมอง ให้ใช้มอง ไม่ต้องมี “ส.เสื่อ” ข้างหน้านะ ถ้าใช้สมองระบบความคิดก็จะเข้ามา บางคนแม้แต่ความมืดที่นิ่งหลับตาอยู่ยังอดจ้อง ไม่ได้ว่ามันมีอะไรอยู่ในความมืด ซึ่งก็แปลกดีนะ เพราะนั่นคือเรากำลังเปลืองใช้สมองโดยไม่รู้สึกตัว แล้วเปลี่ยนจากการมองเป็นการจ้อง ระบบประสาทจะถูกรวบเข้ามาเป็นจุดเดียวกัน หัวคิ้วเหมือนติดแม่เหล็กจะวิ่งดึงดูดเข้าหากัน แล้วรอยย่นก็จะเกิดขึ้นที่ระหว่างคิ้ว นั่นก็คือสัญลักษณ์ของการใช้สมอง ทำให้เกิดการเพ่ง การจ้อง แล้วก็ไม่เห็นอะไร ก็เห็นมืดๆ เหมือนเดิมนั่นเอง

ระบบของการคลี่คลายความมืดไปสู่ความสว่างนั้น ต้องเป็นกระบวนการธรรมชาติ เราไม่อาจจะไปบังคับได้ บังคับกาย บังคับใจ บังคับประสบการณ์ไม่ได้ เพราะการทำสมาธิ การทำภาวนา คือการอยู่กับตัวเราในจุดที่สบาย เราไม่อยากจะอะไร เราอยากจะทำอยู่กับตัวของเราเอง นี่คือการสบายในเบื้องต้น

คุณครูไม่ใหญ่

ให้คุ้นเคยกับศูนย์กลางกาย...อยู่ตรงนี้ให้ดีที่สุด

หลวงพ่อดังคอยเตือนด้วยถ้อยคำเดิม ๆ โดยมีวัตถุประสงค์อยากให้ลูก ๆ ทุกคนมีประสบการณ์ที่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเราจะได้เรียนวิชชาธรรมกายไปด้วยกัน แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้กำหนดเวลาว่าเราจะต้องให้ได้เดี๋ยวนี้ คือถ้าได้เดี๋ยวนี้..ก็ดี แต่หลวงพ่อก็รู้ว่าลูก ๆ ทุกคนเป็นคนธรรมดา ไม่ใช่เทวดา ดังนั้นคนธรรมดาประสบการณ์ต้องค่อยเป็นค่อยไป ค่อย ๆ พัฒนา ต้องอาศัยเวลา เพราะฉะนั้นเราต้องให้โอกาสแก่ตัวเราเอง

ให้ใจเราคุ่นเคยกับศูนย์กลางกายจนกระทั่งศูนย์กลางกายยอมรับว่า “เราไม่ใช่แขกแปลกหน้า” เหมือนเราไปนอนที่บ้านคนนั้น คนนั้นนอนในห้องใหม่ ๆ จะทำให้นอนไม่ค่อยหลับ เราจะรู้สึกแปลก ๆ ที่เราใช้คำว่า “แปลกที่” นอนไม่ค่อยหลับเพราะเราไม่คุ้นเคย ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็เหมือนกัน เราต้องให้โอกาสตัวเราเอง ให้ใจไปป่วนเปื้อนอยู่แถว ๆ นั้นบ่อย ๆ ไปหยุดนิ่งให้นาน ๆ ให้สบาย ๆ หยุดจนกระทั่งเกิดความรู้สึกว่า “อยู่เย็นเป็นสุข” คือใจไปอยู่ตรงนั้นแล้วมันเย็น แล้วเป็นสุขสบาย ถ้าอยู่ตรงไหนแล้วรู้สึกเย็นเป็นสุขก็จะอยู่ตรงนั้นได้นาน ๆ อยู่ไปเรื่อย ๆ ไม่อยากจะเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเราต้องให้โอกาสตัวเองทำความคุ้นเคยกับศูนย์กลางกาย ไปอยู่ตรงนี้ให้ดีที่สุด

หลวงพ่อก็ให้โอกาสกับลูกทุก ๆ คนที่จะฝึกให้ใจอยู่ตรงนี้ โดยไม่ได้กำหนดเวลา เมื่อหลวงพ่อก็ไม่ได้กำหนดเวลา ก็อย่ากลัวว่าไม่ทันใช้หรือไม่ทันใจหลวงพ่อ ตอนนี้ไม่ต้องกลัวอะไร ให้สบาย ๆ

แล้วเดี๋ยวเราจะนั่งได้อย่างมีความสุขเลย สมมติว่าช่วงนี้เรายังไม่ถึงจุดนั้นก็ไม่เป็นไร ไม่แปลกอะไร เราก็พยายามฝึกไป ปรับไป สังเกตไป ดูไป ปรับปรุงใจไป เดี่ยวก็จะถึงจุดที่ถูกต้องใจเรา จุดที่เราสมควรปรารถนา

พวกที่เขานั่งกันได้ดี แรกๆ ก็เหมือนกัน เขาก็นั่งไม่ค่อยได้ดีมาก่อน แต่ว่าได้ทำอย่างทีหลวงพ่อบุญนะ จนในที่สุดก็นั่งได้ดี แต่ถึงแม้จะนั่งได้ดี บางครั้งก็นั่งดีไม่เท่าที่ใจปรารถนาซึ่งก็ต้องปรับกันไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นทุกคนจำไว้เลยนะ “ทำใจให้สบาย ไม่ต้องเกร็ง แล้วเราจะมีความสุขในการปฏิบัติธรรม” มีความสุขทุกสถานที่เลย

คุณครูไม่ใหญ่

เริ่มจากจุดที่สบาย...อยู่ตรงไหนก็ได้

การทำภาวนาคือ การอยู่กับตัวของเราในจุดที่สบาย อยู่กับตัวของเรา คือ การมีสตินั่นเอง สมมุติว่าเราส่งใจไปที่อื่น แม้จะเป็นสถานที่ที่เป็นธรรมชาติ น้ำตก ภูเขา ชายทะเลก็ตาม แต่สิ่งเหล่านั้นให้ได้แค่ความเพลิน แต่ไม่ทำให้เราเข้าถึงดวงธรรมภายใน เพราะฉะนั้นต้องเอาใจของเรามาอยู่กับตัวในจุดที่สบายจึงจะเรียกว่า การทำสมาธิ **สบาย คือ หาจุดที่เราพึงพอใจ ตรงไหนก็ได้** เพราะเรารู้แล้วว่าสุดท้ายจะต้องไปอยู่ที่ฐานที่ ๗

เราจะเริ่มจากตรงไหนที่สบายก่อนก็ได้ เพื่อแก้ความเคยชินที่เกิดจากการจ้องมองเค้นอยากเห็นภาพให้หมดไป แก่ตรงนี้ให้ได้ นั่งให้มีความสุขในรอบนี้เพื่อเป็นกำลังใจสำหรับรอบต่อไป ดังนั้นให้มุ่งที่วิธีการมากกว่าประสบการณ์ ลูก ๆ เข้าใจกันใช่ไหม

คุณครูไม่ใหญ่

หยุดถูกส่วนได้...ต้องปล่อยให้เป็นไปเอง

นั่งให้มีความสุข ให้มุ่งที่วิธีการมากกว่าประสบการณ์ เพราะฉะนั้นถ้ารู้สึกดี แสดงว่าเราไปมุ่งที่ประสบการณ์ ไม่ได้มุ่งที่วิธีการ อย่าดันทุรังทำไป สมมุติว่าประตุมิทางเข้าทางเดียว ช้าง ๆ ประตูเป็นผนัง อย่าเอาหัวของเราไปชนผนังนะ จงเปิดประตูแล้วเดินเข้ามาอย่างสง่าผ่าเผยดีกว่า มุ่งที่วิธีการ ถ้าเรามุ่งที่ประสบการณ์ ผ่านไปร้อยปีก็ตึงทั้งร้อยปี ถ้ามุ่งที่วิธีการ อาจจะมีความรู้สึกลึก ๆ ว่า “เข้าไม่ได้ตั้งใจ” แต่ตอนสุดท้ายจะดีใช้ได้ตลอดชาติเลย

ให้เรามุ่งที่วิธีการนะ ดูเหมือนซ้ำในตอนแรก แต่ถ้าหากทำตามคำแนะนำ คือ **มุ่งที่วิธีการ ที่รู้สึกเหมือนซ้ำแต่พอเราทำเป็นแล้วก็จะใช้ได้ตลอดชาติ** แต่ถ้ามุ่งที่ประสบการณ์จะใช้ไม่ได้เลยตลอดชาติ เพราะนั่นที่ไรก็ปวดหัวทุกที พอไม่ได้ก็ฮึดฮัดโมโหโทโส เราจะเอาโทษะขมิโละก็หาควรไม่ จะเอาไฟที่เกิดจากแก๊สมาดับไฟที่เกิดจากถ่านนี้หาควรไม่ ต้องใช้น้ำดับนะ มุ่งวิธีการนะ

มาเริ่มกันใหม่นะ เอาวิธีการให้สบาย ๆ อยากรู้ได้เร็วจงทำอย่างช้า ๆ ถ้าอยากได้ช้าจงทำอย่างเร็ว ๆ เราต้องฝึกอย่างถูกวิธีไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นต้องช้า ๆ ค่อย ๆ จนกระทั่งใจหยุดสนิท พอใจหยุดสนิทเดี่ยวจะถูกส่วนเอง คำว่า **“ถูกส่วน” ต้องเป็นไปเอง** ที่ผ่านมาเราพยายามจะปรุงให้มันถูกส่วน แต่ในความเป็นจริงตอนที่จะถูกส่วนจะเป็นไปเอง เราได้แค่ปรับ โดยเอาความสบาย ความพึงพอใจของเราเป็นหลัก

การทำสมาธิไม่เกี่ยวกับคนอื่น เราต้องทำให้ถูกใจเรา เพราะ
ใจเป็นของเรา ปรับให้ดีจนกระทั่งรู้สึกพึงพอใจ แล้วจงเอาใจไปอยู่
ตรงจุดที่พึงพอใจนั้นต่อไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ แม้ตอนนั้นยังไม่มีอะไร
เกิดขึ้นก็ตาม แต่ต่อไปภายในก็จะลากเรา จูงเรา ไปถึงจุดแห่งความ
พอดี ถูกส่วนไปเอง

คุณครูไม่ใหญ่

สวดธรรมจักร..จุดเริ่มต้นของใจหยุดนิ่ง

หลวงพ่อก็คือหลวงปู่ หลวงพ่อเป็นห่วงลูก ๆ อยากให้เข้าถึงธรรมกัน จึงอยากให้ไปสวดธรรมจักรที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ ที่ตรงนั้นสำคัญมาก สายบุญไหลตลอดเวลา สายบุญที่เกิดจากการบูชาพระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ และสายบุญของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ซึ่งเราจะเข้าใจสิ่งที่หลวงพ่อบอกได้ต้องมีความละเอียดในระดับที่ศึกษาวิชาธรรมกายได้

การไปสวดธรรมจักรเป็นจุดเริ่มต้นของการขัดเกลาจิตใจจากหยาบมาสู่จุดที่ละเอียด ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญเพราะเราอดสำหังทุกอย่าง วางทุกอย่าง วิ่งเข้าวัด มาเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายอันเป็นการสวนกระแสโลก เพราะโลกในยุคนี้เป็นยุคกับไปไกล แต่มีหมู่คณะที่เข้าวัดทำกัปปิขึ้น หลวงพ่อจึงอยากให้ทุกคนสมหวังกับการเข้ามาสู่องค์กร คือ ได้มาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นเป้าหมายชีวิตเดิมของตัวเอง

การสวดธรรมจักรจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ช่วยได้ไม่ใช่ทำงานหยาบไป จิตหยาบไป ได้บุญไม่เต็มที่ไม่เกิดประโยชน์กับการที่เราเข้ามาสู่องค์กร ดังนั้นต้องทำประโยชน์ตนให้เกิดขึ้นให้ได้ เราจะได้เป็นองค์กรต้นแบบของโลก ที่มีใจหยุดใจนิ่ง มีความสุขจากภายใน โดยเริ่มต้นจากการสวดธรรมจักรนี้ เป็นสิ่งสำคัญเลยทีเดียว

คุณครูไม่ใหญ่

สวดธรรมจักร..ร่ายรอตปลอดภัย มีชัยชนะ

“ตั้งเป้าแล้วไม่เข้าเป้า ถ้าไม่เข้าเป้าจะตั้งเป้าไปทำไม!” เราควรออกมาสวดธรรมจักรกันให้มากยิ่งขึ้นๆ ขึ้นไป โดยเฉพาะสมาชิกเขตไหนให้ร่วมใจกันมาสวด และให้ชักชวนกันมาสวดให้มากๆ ตอนนี้พระศาสดากำลังมีภัยอย่างหนัก ปราณญยุคใหม่สาดเรื่องราวต่างๆ มาจากทั่วสารทิศ การสวดธรรมจักรนี้จะเป็นบุญใหญ่ที่สำคัญมาก บุญนี้จะทำให้ทุกคนรวย รอด ปลอดภัย มีชัยชนะในทุกหนทุกแห่ง

ให้เรามาร่วมกันสวดให้ถึงเป้าหมาย ช่วยกันทำความสำเร็จให้เกิดขึ้น นี่ถือเป็นภารกิจสำคัญ ซึ่งจักรแห่งธรรมได้เคลื่อนแล้ว และเราก็จะเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้ทำให้จักรแห่งธรรมนั้นเคลื่อนอีกด้วย

คุณครูไม่ใหญ่

นั่งแล้วไม่มีความสุข คือ ยังหยุดไม่สนิท

ความสบาย ความสุขมีความสำคัญมากนะ ถ้านั่งแล้วยังไม่มีความสุข แสดงว่า “เรายังหยุดไม่สนิท” และที่ยังหยุดไม่สนิท เพราะใจเรายังไม่ทิ้งหยาบ เราอาจคิดว่าเราไม่ติดอะไรแล้ว ดูเหมือนไม่ติด แต่ถ้าใจเราไม่ติดอะไรใจจะติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย หากยังมีเรื่อง จุกจิกอยู่ แสดงว่ายังติดเรื่องหยาบ ๆ ภายนอกอยู่ ถ้าหากลูกหมั่น สังเกตแล้วฝึก เดี่ยวก็จะทำได้เอง

เราต้องตั้งใจฝึกกันนะ เราต้องจดจ่อกับการปฏิบัติธรรมทั้งวันทั้งคืน ซึ่งอีกไม่นานก็จะถึงวันแห่งชัยชนะของเรา และถ้าชนะก็ต้องชนะตั้งแต่วันนี้เลย **หลวงพ่อก็ไม่ต้องการของขวัญอย่างอื่น ต้องการเพียงอย่างเดียว คือ ให้ลูกทุกคนได้เข้าถึงธรรมภายในได้ศึกษาวิชาธรรมกายจะได้เป็นวันแห่งชัยชนะจริง ๆ** เพราะฉะนั้นลูกต้องไม่ติดอะไรเลย ให้ติดแต่ธรรมะและใจมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียว

หากเราปรารถนาจะไปที่สุดแห่งธรรม อะไรที่ยังขัดข้องหนอ อะไรที่ยังวุ่นวายหนอ พอรู้ตัวปั๊บก็ให้ตัดซะ!! ทิ้งไปให้หมด ให้จดจ่อทั้งวันทั้งคืนเลย ทำใจให้หยุดนิ่ง ทำจิตให้บริสุทธิ์ จะได้เป็นของขวัญให้หลวงพ่อบริเวณวันแห่งชัยชนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ทุกอนูวินาที...ให้ใจติดกลาง

ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ละเอียด พญามารพยายามดึงใจของเราให้ออกไปอยู่นอกตัวตลอดเวลา ให้ไปติดในคน สัตว์ และสิ่งของ เพื่อให้ใจของเราไม่หยุดนิ่ง แม้แต่ตอนที่นั่งธรรมะ เราอยากจะทำอย่างหนึ่ง แต่มันก็ทำให้เราไปเห็นอีกหลายอย่าง เช่นเรานึกอยากที่จะเห็นดวง แต่มันพาใจของเรา ณ ช่วงเวลานั้น ให้ไปเห็นอย่างอื่นมากมายเลย

เรานึกเรื่องเดียว คือ ดวงหรือองค์พระ แต่พญามารก็พาใจเราไปติดอีกหลายเรื่อง ทำให้ใจเราฟุ้งไปในเรื่องราวต่างๆ ซึ่งก็เป็นเพราะว่า **พญามารกลัวมนุษย์มาก** กลัวมนุษย์ที่เข้าถึงธรรม กลัวกายมนุษย์หยาบที่แข็งแรง กลัวว่าสักวันหนึ่งลูกทุกคนจะเข้าถึงธรรมและมาศึกษาวิชาธรรมกายกันได้ทั้งหมด เพราะฉะนั้น ทุกๆ อนูวินาทีของการเป็นมนุษย์นี้ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นเทวดาเสียอีก เพราะเทวดาอยู่บนสวรรค์นั่งเฉยๆ เสวยผลบุญ แต่การเกิดเป็นมนุษย์ ทุกๆ อนูวินาทีนั้นมีคุณค่ากว่าการเป็นเทวดา ถ้าเราเอาทุกๆ อนูวินาทีนั้นมาฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้ติดกลาง ให้เป็น **มหาดิต** ทุกอนูวินาทีจึงมีความสำคัญมาก เพราะฉะนั้นพญามารกลัวมากจึงได้ทำให้เราฟุ้งไปติดโน้นติดนี่ เมื่อลูกเข้าใจแบบนี้แล้ว ต้องตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ดี เอาใจมาติดที่ศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา

คุณครูไม่ใหญ่

งานพระศาสนาจะยิ่งขยาย..ถ้าเข้าถึงความสุขภายใน

พออายุมากขึ้นใจจะไปอยู่กับงานหยาบ ทำให้เวลาในการนั่งธรรมะน้อยลง ในขณะที่วันเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ และวันเวลามีจำกัด ดังนั้นลูกทุกคนต้องรักษาใจ รักษาความละเอียดเอาไว้ให้ดี ซึ่งถ้าหากทั้งองค์กรนั่งธรรมะกันได้ดี งานพระศาสนา ก็จะยิ่งขยาย เพราะทุกคนอยู่อย่างมีความสุขจากภายใน ทำให้การขยายงานยิ่งทำได้โดยง่ายและมีประสิทธิภาพ เพราะได้ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน

ทุกคนอดสำหรับทุกอย่าง วางทุกอย่าง วิ่งเข้าวัด มาเพื่อที่จะมาศึกษาวิชาธรรมกาย และมาทำงานพระศาสนา หายากนะ ไม่ใช่่ง่าย ๆ เลย หลวงพ่อจึงอยากให้ลูกทุกคนสมความปรารถนา กันทั้งหมด ทุกรูป ทุกคน จะไปที่ใดก็จะได้อบอาก และมีความสุขในทุกช่วงเวลาที่ได้ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร ซึ่งก็จะทำให้ยิ่งปลื้ม

วันธรรมชัยเป็นวันสำคัญที่ใครคนหนึ่งได้บวชในวันนี้ เลือกวันบวชเองเลย หยิบปฏิทินมาดู เลือกวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ พอบวชแล้ว วันรุ่งขึ้นก็ลุยสร้างวัดเลย “ถ้าไม่มีวันนั้น ก็ไม่มีวันนี้” เพราะฉะนั้นชวนกันมาสวดธรรมจักรให้มาก ๆ เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจกันไว้ด้วยความปลื้มและถูกหลักวิชา

คุณครูไม่ใหญ่

กัจจัตรา กิจกรรม และประสบการณ์ให้มาพร้อมกัน

ความสุขของหลวงพ่อก็อย่างหนึ่ง นอกเหนือจากการปฏิบัติธรรม คือ เห็นทุกคนรักการปฏิบัติธรรม ถ้าเห็นใครรักการปฏิบัติธรรม ลงมือปฏิบัติธรรม เห็นเขานั่งหลับตาทำภาวนา จะรู้สึกชื่นใจเป็นอย่างมาก พอเห็นเขาสนใจการปฏิบัติธรรมอย่างว่าแต่เข้าถึงธรรมเลย แค่เห็นเขานั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น ทำภาวนาแค่นั้นก็เป็นสุขใจแล้ว อยากให้กัจจัตรา กับกิจกรรมของลูกๆ ในองค์กรเราไปด้วยกัน อยากให้เป็นอย่างนี้

น่าประหลาดใจเหมือนกันนะ ในกรณีที่สาธุชนทั้งหลายเขาเข้าถึงธรรมกันได้ ทั้งๆ ที่เขาก็มีกิจกรรมของเขาในทางโลก มีภารกิจมากมายแต่ทำไมเขาถึงสามารถปฏิบัติธรรมควบคู่กันไปได้ จนกระทั่งได้ผลของการปฏิบัติที่ดี แล้วทำอะไรเราจึงจะได้เช่นนั้นบ้าง “กัจจัตรา กิจกรรม และประสบการณ์ให้มาพร้อมกัน” กัจจัตรา ก็สวดมนต์ ทำภาวนา กิจกรรม คือ งานหยาบที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ และประสบการณ์ คือ การเข้าถึงธรรมะภายใน ทำอย่างไรนะถึงจะให้ไปด้วยกันได้ ทำอย่างไรดี...แล้วทำอะไรจึงจะให้ทั้งสามอย่างไปด้วยกันได้ โดยที่ประสบการณ์ภายในเข้าถึงจุดที่หยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ มีความสุขจากสมาธิ เห็นแสงสว่าง เห็นดวง หรือองค์พระ

กิจวัตร กิจกรรม และประสบการณ์ให้มาพร้อมๆ กัน ไม่ค่อยมีองค์กรใดที่เขาจะกำหนดเวลานอนให้ มีแต่องค์กรของเรา ซึ่งหลวงพ่อกับเป็นผู้กำหนด แต่พอถึงเวลาที่ไม่ว่างอยากจะนอนกัน ทำกิจกรรมเพลินๆ ไปเรื่อย ๆ แต่พอเวลาให้นั่งหลับตาทำสมาธิ กลับอยากจะนอน หลวงพ่อก็ก็นั่งใจเหมือนกัน แปลกจังเลย

อยากให้เสียงของหลวงพ่อนี้ได้ยินไปถึงหูของสมาชิกทุกคน ในองค์กรจังเลย ว่า “หลวงพ่อบรรยายอย่างนี้ กิจวัตรกิจกรรม ประสบการณ์กลืนกันไปเลย”

น่าเจ็บใจจริง ๆ นะ โอ้โฮ... ชาวโลกมีภารกิจมากมาย เป็นภารกิจที่จะต้องไปแข่งขัน มีคู่แข่ง มีคู่แข่ง มีความทุกข์ทรมานเต็มไปหมด แต่เขาก็ยังสามารถบรรลุเป้าหมาย ในขณะที่กิจกรรมของเราเป็นการบุญ การกุศล คอยเชียร์คอยให้กำลังใจสาธุชนทั้งหลายเขาให้เข้าถึงพระธรรมกาย เราเป็นเชียร์ลีดเดอร์ที่ดีทีเดียวเชียร์ไปนี่...แหม ฉิวเลย แต่เป็นนักกีฬาที่ยังไม่ประสบความสำเร็จ ทำอย่างไรดีนะ...ให้มันฉิวทั้งคู่

คุณครูไม่ใหญ่

เทศสมณะนี้มีแต่ความผาสุก

วันเวลาผ่านไปเร็ว นิกายอนหลังตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อดีเข้ามาสู่เทศสมณะ ก็ได้ทำงานพระศาสนาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ไม่มีแม้แต่สักวันที่จะเบื่อหน่ายในเทศสมณะเลย ทั้งนี้ก็เพราะการบวชของหลวงพ่อนั้น เป็นการบวชอย่างมีเป้าหมาย บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย

ดูเหมือนว่า “บวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายนี่จะเป็นหลักมาก ๆ” เพราะได้ศึกษามาตั้งแต่อ่อนบวชแล้ว จึงได้มุ่งมาตรงนี้ และก็บวชมาเพื่อฝึกฝนตนเองให้มีกาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์ ให้เหมาะสมที่จะเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย และบวชมาเพื่อสร้างบารมี ก็สร้างกันเรื่อยมาเลย เผลอประเดี๋ยวเดียว ผ่านมาได้หลายสิบพรรษาแล้ว แต่ก็ยังมีความรู้สึกที่ว่า “เหมือนเพิ่งบวชได้ไม่นานเลย” ที่มีความรู้สึกเช่นนี้ก็เพราะว่า ในแต่ละวันแต่ละคืนที่ผ่านไปนั้น ผ่านไปด้วยเป้าหมายของการบวชอย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว คือเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ศึกษาวิชาธรรมกาย ฝึกฝนตนเอง แล้วก็สร้างบารมี

หลวงพ่อดีที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณยายฯ ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำธรรมะปฏิบัติและชีวิตของนักบวชจากคุณยายฯ แม้คุณยายฯ ท่านจะไม่ได้บวชเป็นพระเพราะท่านเป็นเพศหญิง แต่เมื่อได้อยู่ใกล้ชิดกับท่านแล้วจะรู้สึกว่าท่านเป็นพระ เพียงแต่เราเรียกคุณยายท่านนั่นเอง ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำจากท่าน แม้เป็นคำซ้ำ ๆ เดิม ๆ แต่ก็ไม่เคยเบื่อหน่าย และชื่นใจทุกครั้ง

ได้ยิน ก็น่าแปลกและอัศจรรย์จริง ๆ คำพูดของผู้ที่มีเป้าหมายในชีวิต บวชอย่างมีวัตถุประสงค์ฝึกตนกันมาเป็นอย่างดี เวลาพูดแล้วมีพลัง แม้จะเป็นคำซ้ำคำเดิมซึ่งท่านจะตอกย้ำทุกวันที่เจอกัน

สิ่งนี้ได้หล่อหลอมชีวิตของหลวงพ่อให้รักในการเป็นนักบวช และวันคืนก็ผ่านไปอย่างมีความสุข แต่ถึงแม้วันนี้จะไม่มีคุณยายฯ แล้ว ซึ่งบางท่านที่มาในภายหลังอาจไม่เคยเห็นคุณยายฯ แต่ก็คงพอจะนึกเทียบเคียงได้ว่า ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ให้การดูแลเอาใจใส่พระลูกพระหลานของท่านอย่างไร จึงอยู่กันอย่างมีความสุขเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

การทำงานพระศาสนาแม้ว่าจะมีอุปสรรค แต่ทุกคนก็ไม่ได้คำนึงถึงอุปสรรค คิดแต่ว่าเป็นเรื่องของการสร้างบารมี เป็นเรื่องของการฝึกตัวและการเดินทางไปสู่เป้าหมาย เพราะฉะนั้นแม้ผู้ที่มาในภายหลัง หลวงพ่อก็ว่าจะพอเทียบเคียงกันได้

ถ้าเราคิดแบบพระ พุดแบบพระ ทำแบบพระ และมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจน อย่างน้อยก็มี ๔ อย่าง ดังที่หลวงพ่อดีก้าวไปแล้ว คือ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ศึกษาวิชาธรรมกาย ฝึกฝนอบรมตนเอง และสร้างบารมี หลวงพ่อบอกยืนยันว่าเพศสมณะนี้มีแต่ความสุข มีแต่ความรื่นรมย์

คุณครูไม่ใหญ่

รักษาศูนย์กลางกายไว้ให้บริสุทธิ์

เมื่อลูกวางใจไว้ที่ศูนย์กลางกายอย่างนิ่ง นุ่ม เบา สบาย ผ่อนคลาย ถ้าหากมาถึงจุดที่หยุดนิ่งดีแล้ว ภายในจะกลวง ก็ให้ลูกปล่อยใจไปอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ ที่ศูนย์กลางกายซึ่งขยายกว้างออกไป ต้องหยุดนิ่งอย่างมีความสุข อย่างสบายๆ ให้ดูภาพภายในอย่างสบายๆ เหมือนดูต้นไม้ใบหญ้า จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างจะเกิดขึ้น ถ้าภาษาชาวบ้าน “หยุด นิ่ง เจย สุข บริสุทธิ ชัด ใส สว่าง” รู้ไปทั้งหมด รู้เพราะเห็น เพียงแค่ทำนิ่งๆ เจยๆ เดี่ยวก็จะถูกดูดเข้าไปภายในเอง จะเร็วแรงไปเอง แค่ทำนิ่งๆ เจยๆ เท่านั้น

ให้ดูไปตรงกลางให้หลุดจากหยาบภายนอก ไปติดอยู่ภายใน อย่าปล่อยใจไปกับเรื่องอื่น ให้ตรึกธรรมะ ดวง องค์พระ ให้มีแต่เรื่องนี้เท่านั้น และก็อย่าไปกดลูกนัยน์ตา เพราะการเห็นภายในไม่เกี่ยวกับลูกนัยน์ตาเลย เพราะฉะนั้นให้รักษาศูนย์กลางกายที่เข้าไปสู่เส้นทางภายใน ต้องหวงแหนเอาไว้ให้ดีนะ รักษาเอาไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเป็นเส้นทางของเรา

อย่าให้มีอะไรมาแทรก อย่าให้เรื่องต่างๆ ที่เป็นมลทินของใจหรือสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ เข้ามาในใจของลูกได้ ต้องให้ใจมีแต่ความบริสุทธิ์ให้ใจมีแต่เรื่องดีๆ เรื่องที่ทำให้ใจใสๆ สะอาด บริสุทธิ์ อย่าให้มีอะไรมาเหนี่ยวรั้งในใจนะ

คุณครูไม่ใหญ่

สร้างบารมีให้ตลอดรอดฝั่ง...ต้องตอกย้ำเป้าหมาย

หลวงพ่อบอกขึ้นใจกับลูกทุกคนที่มาสร้างบารมีด้วยกัน เหลืออย่างเดียวว่า “ทำอย่างไรจะสร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง” จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางอย่างที่ได้ตั้งมโนปณิธานสูงสุดเอาไว้ว่า จะไปสู่จุดหมายปลายทางถึงที่สุดแห่งธรรม สิ่งที่เราทำในปัจจุบันจะเป็นเครื่องวัดว่าเป้าที่เราตั้งนั้น เราตั้งไว้ล่อยๆ เล่นๆ ฟุ้งฝัน เพื่อฝัน หรือว่าฝันใฝ่ ให้ดูที่ปัจจุบัน

ถ้าปัจจุบันนี้เราทำได้ตลอดรอดฝั่ง ซึ่งใช้ระยะเวลาช่วงสั้นๆ แค่ ๖๐ ปี ๗๐ ปี ๘๐ ปี แล้วก็หมดเวลาของชีวิต แสดงว่ามโนปณิธานหรือเป้าที่เราตั้งไว้ เราตั้งไว้ด้วยความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะเดินไปถึงตรงนั้น ถ้าแค่ช่วงสั้นๆ นี้ เรายังทำไม่ได้แล้วเราจะไปทำช่วงยาวได้อย่างไร เป็นไปได้ยากมาก หลวงพ่อว่าเป็นไปได้ยาก

ยิ่งเรามาเกิดในยุคที่มนุษย์มีอายุได้แค่นี้ ไม่ได้เกิดมาในยุคมนุษย์มีอายุ ๔๐,๐๐๐ ปี หรือ ๘๐,๐๐๐ ปี หรือ ๑๐๐,๐๐๐ ปี เวลาชีวิตยาวนาน แต่ยุคนี้ประเดี๋ยวเดียวจะดูสิว่าใครจะมีกำลังใจในการสร้างบารมีไปสู่เป้าหมายได้อย่างแท้จริง ปัจจุบันนี้จะเป็นเครื่องวัด สมัยอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์คุณยายฯ จะพูดอย่างนี้เรื่อย ๆ ตอนเย็น ๆ ทุกวันที่เจอกัน จะย้ำแล้วย้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่อย ๆ มาตลอดเลย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ตั้งแต่บ้านธรรมประสิทธิ์เรื่อยมา จนกระทั่งถึงปัจจุบัน หลวงพ่อรู้สึกเสียดายสำหรับคนที่มีความตั้งใจดีแต่แรก แต่ว่าทำไม่ได้ตลอด เสียดายหลาย ๆ คนเลย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเคยเปรียบเทียบเอาไว้เหมือนกับทหารที่ออกรบ บางคนแค่ได้ยินเสียงเข้าศึกได้ยินกิตติศัพท์ ได้ยินข่าวว่าเข้าศึกจะยกทัพมาก็กลัวฉนวนลานแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เห็นเข้าศึกเลย ฉนวนลานเป็นทุกข์ ยอมแพ้แล้ว บางพวกเข้าสู่สนามรบ เห็นแต่ผงคลี คือ เห็นแต่ฝุ่นฟุ้ง ในการเดินทัพของเข้าศึก ยังไม่ได้ปะทะกันเลย ก็ถอยหลังแล้ว บางพวกเห็นเข้าศึก เมื่อฝุ่นฟุ้งนั้นหายไปแล้ว แต่เห็นยังไม่ทันรบกันเลยก็ยอมแล้ว บางพวกปะทะกันได้หน่อย ฝีมือเราก็มีแต่ยังไม่ได้โชว์ฝีมือเลย แค่ว่าปะทะกันเพลงสองเพลงแค่นั้นก็วิ่งแจ้นเลยทิ้งศาสตราวุธไปแล้ว แต่ก็มีบางพวกสู้กันไปได้รับบาดเจ็บแต่ก็สู้กันไปจนกว่าจะชนะ บางพวกก็ตายในสนามรบ

นักสร้างบารมีก็เช่นกัน ตั้งเป้าเอาไว้อย่างดีเลยว่าจะไปถึงจุดหมายปลายทาง แต่บางพวกนั้นงานที่แท้จริงยังไม่ทันเริ่มเลย ยอมแพ้ไปแล้ว แค่ว่ารุกรายสร้างฐานปฏิบัติการ บางพวกยังไม่ทันสร้างศูนย์พุทธจักรเลยก็ไปแล้ว บางพวกกำลังสร้างศูนย์พุทธจักรอยู่ก็ไปอีก บางพวกพอเปลี่ยนมาเป็นวัดวรณิกาก็ไปอีก แล้วพอเปลี่ยนมาเป็นวัดพระธรรมกายก็หายไปอีก พอเริ่มตั้งหลักได้เต็มที่ จะรวมประชุมทหารทำวิชาก็จากไปกันอีก ยังไม่ได้ปะทะกันเลย อยู่ในระดับได้ยินข่าวเข้าศึก เห็นฝุ่น เห็นตัวเข้าศึกปะทะกัน เรายังไม่ได้ปะทะกันเลยนะ

ที่เหลืออยู่และที่กำลังจะมาใหม่ สู้ให้เต็มที่ ดูอย่างพระเถระ
ที่นั่งอยู่หน้า ท่านเป็นนักสู้ ดูเถะท่านเป็นธงชัยของพวกเรา เห็น
แล้วจะได้มีกำลังใจเอาอย่างท่าน สู้ศึกทุกองค์ที่นั่งอยู่ข้างหน้านี้
ทั้งหลาย ดูว่ายามใดที่เกิดความท้อใจ หันมาดูพระเถระ เพราะท่าน
มีกำลังใจที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวล ท่านก็มีเลือดมีเนื้อ
มีชีวิตจิตใจ เหงื่อเป็น หิวเป็น กระหายเป็น มีความทะยานอยาก
เป็นเหมือนกับทุก ๆ คนในโลก แต่ว่าท่านจะแตกต่างจากชาวโลก
ที่หัวใจของท่านเข้มแข็ง มีปณิธานที่แน่วแน่ ยอมตายในสนามรบ
แห่งกองทัพธรรม เพื่อที่จะไปให้บรรลุเป้าหมาย และการที่ท่าน
เข้มแข็งนี้แสดงว่าที่ผ่าน ๆ มา ท่านก็เข้มแข็งอย่างนี้

ผลอย่างนี้ก็มาจากเหตุที่ประกอบเอาไว้ดีแล้วจากชาติในอดีต
ภพในอดีตที่ผ่านการสร้างบารมีกันมาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน
เป็นผลให้ท่านเข้มแข็งอยู่จนกระทั่งบัดนี้แล้วก็ถึงที่สุด

คุณครูไม่ใหญ่

ชาติสุดท้ายแล้ว...ต้องสู้จนชนะแล้วจะเป็นฝั่งสำเร็จ

สมัยก่อนคุณยายฯ ท่านจะย้ำเรื่อย ๆ ว่าเป็น “ชาติสุดท้าย” คำว่าชาติสุดท้าย ไม่ได้หมายความว่า “หมดกิเลสเป็นชาติสุดท้าย” แต่หมายถึงชาติสุดท้ายที่เรารู้ว่าอะไรเป็นอะไร คำว่า “อะไรเป็นอะไร” คือ เกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิตมนุษย์ ถ้าชาตินี้เราสู้จนกระทั่งชนะ ฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง ก็จะเป็นฝั่งสำเร็จ

ฝั่งสำเร็จติดไปในภพเบื้องหน้า เราจะชนะกันไปทุกชาติ เมื่อเรายังไม่ชนะเขา เขาตั้งฝั่งสำเร็จถอดกายเราได้ เพราะเขาทำวิชชา ก่อนล่วงหน้าเราไป เราตามหลังตามแก้ไขอยู่ ดังนั้นฝั่งสำเร็จที่เขาทำเอาไว้เกี่ยวกับเรื่องการถอดกาย ให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย ยังใช้ได้ผลอยู่ การเกิดของเราจึงไม่เหมือนมนุษย์ทั่ว ๆ ไป ที่เกิดเพราะว่าหมดบุญจึงลงมาเกิดใหม่ แต่เราไม่ใช่อย่างนั้น เราลงมาเกิดเพราะมีหน้าที่ สิ่งเหล่านี้เราจะรู้เห็นได้เมื่อเราทำความละเอียดลงไป จนถึงจุดที่จะไปรู้ไปเห็นได้ เมื่อความละเอียดของเราเลยหน้าเขาก็ถอยพริดลงมาเกิดเลย เพราะฉะนั้นการเกิดของเราไม่เหมือนทั่ว ๆ ไป เกิดลงมาทำหน้าที่ ไม่ใช่หมดบุญแล้วลงมาเกิด เขาส่งเขาส่งพรวดลงมาเกิดเลย ถอยลงมาให้ทุกอย่างพร้อมมาหมด แต่ที่มาไม่พร้อมเพราะมีสิ่งกีดขวางกันอยู่

เวลาอยู่ในโลกประเดี้ยวเดียว เดี้ยวหมดเวลาแล้ว ยามใดที่ลูกเกิดความรู้สึกท้อแท้ ท้อถอย ถ้าง่วงหลงพอ ให้มองดูพระเถระที่ท่านอยู่เป็นนักสู้ นักสร้างบารมี เราจะได้เกิดกำลังใจที่จะ

สร้างบารมีแบบท่าน โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก ไม่บ่น ไม่เบื่อ หลวงพ่อไม่เคยได้ยินคำปฏิเสธจากท่านเหล่านี้เลย จะได้ยินแต่คำว่า “ครับ” ดูเหมือนจะเป็นผู้ที่ปฏิเสธไม่เป็น และก็ลุยกันไป ทำกันอย่างเต็มที่ เพราะสิ่งที่จะให้ท่านทำเป็นสิ่งที่ดีงามทั้งนั้น

หลวงพ่อก็ไม่เคยใจหลุดจากเป้าหมายเลย แต่วิธีการเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เพราะเรายังไม่ชนะเขา เราคาดหวังว่าจะเป็นอย่างนี้ แต่กลับไม่เป็นไปอย่างนี้ มันกลับเป็นไปอย่างนั้น เราก็เปลี่ยนแปลงวิธีการใหม่แต่เป้าหมายเดิม ไม่เคยหลุดจากใจเลย และต่อจากนี้ไปเป็นช่วงสำคัญสำหรับชีวิต เพราะงานที่แท้จริงกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

ให้ทุกคนมาสวดธรรมจักรกัน “ตั้งเป้าแล้วไม่เข้าเป้า ถ้าไม่เข้าเป้าจะตั้งเป้าไปทำไม” ออกมากันให้มากกว่านี้ โดยเฉพาะเขตใน และให้ช่วยกันชักชวนมาสวดกันให้มาก ๆ เราทำได้สิ ถ้าเราทำได้ ก็ทำได้ ถ้าทุกคนช่วยกันก็ทำได้ ให้จิตทุกคนมุ่งมาร่วมกันสวด ทั้งเขตนอกและเขตในจะได้ปลื้มไปด้วยกันว่า ทุกจบมีเราเป็นส่วนหนึ่งแห่งความสำเร็จ แล้วเราจะปลื้ม

คุณครูไม่ใหญ่

ความบริสุทธิ์คือสมบัติใหญ่ของสมณะ

อย่าไปติดเรื่องหยาบ ๆ ภายนอกนะลูก เพราะเป็นอันตรายต่อชีวิตสมณะ และการประพฤติพรหมจรรย์ เราต้องไม่ประมาท เราต้องอยู่ในบุญ อยู่ในกุศล อยู่ในธรรมะปฏิบัติ เพราะเป้าหมายของเราใหญ่กว่านี้ เราจะไปปราบพญามารที่เป็นต้นเหตุของปัญหาทั้งหมด ซึ่งใจต้องบริสุทธิ์ เกลี้ยง ไม่ติดอะไรเลย นอกจากธรรมะ บุญกุศล และความดีแต่เพียงเท่านั้น สิ่งนี้เป็นเรื่องที่เราต้องสอนตนเองอยู่เรื่อย ๆ เพราะเรายังไม่ชนะเขา เราจะประมาทไม่ได้เลย

แม้วันนี้เราจะนั่งธรรมะได้ดี แต่ก็อย่าไปติดเรื่องหยาบ ๆ สิ่งเหล่านั้นจะทำให้ใจเราประมาท และสำหรับผู้ที่ไม่นั่งธรรมะเลย นั้นย่อมประมาทอยู่แล้ว ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตสมณะและการประพฤติพรหมจรรย์ ต้องสอนตนเองอยู่เรื่อย ๆ ว่า “ความบริสุทธิ์ คือ สมบัติอันยิ่งใหญ่ของสมณะและการประพฤติพรหมจรรย์”

ยิ่งตอนนี้จักรแห่งธรรมได้เคลื่อนแล้ว ให้มาเอาบุญพิเศษ ร่วมกันกับการสวดธรรมจักรบูชาพระมหาธรรมกายเจดีย์ ให้เป็นต้นบุญ ต้นสมบัติ จะได้สมบัติทั้งภายนอกและภายใน ทั้งโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านสอนเรื่องธรรมจักรทางสายกลางทั้งสิ้น ให้ทุกคนมาร่วมกันสวดให้ถึงเป้า

ลองคิดดูสิเราจะปล้ำขนาดไหนที่เราได้มีส่วนในความสำเร็จ
ในครั้งนี้ นึกแล้วเราจะได้ปล้ำ โดยเฉพาะตรงที่หน้าพระมหา
ธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ซึ่งศักดิ์สิทธิ์
มาก ๆ ระหว่างสวดก็ทำใจให้ใส ๆ ทำใจให้เป็นบุญ เป็นกุศล ให้
กระแสธารแห่งบุญไหลผ่านเข้าไปในตัวของเรา ซึ่งกระแสธารแห่ง
บุญของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล้านพระองค์ไหลผ่านเป็นสาย ทำให้
เราเข้าไปเชื่อมสายบุญกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เลย

คุณครูไม่ใหญ่

อย่าไปสนใจ..เรื่องเลอะ ๆ เทอะ ๆ

หนังสือที่สอนเรื่อง “การทำวิชาปราบมาร” หรือเรื่องที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ ต่าง ๆ ให้เอาไปทิ้งลงถังขยะ หรือไม่ก็เผาทิ้งให้หมดอย่าเพิ่งไปสนใจ เพราะทำให้คนเข้าใจวิชาธรรมกายผิด

อย่าไปสนใจนะลูก เดี่ยวจะไปกันใหญ่ คุณยายฯ ท่านไม่เอาคนที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ เลย คุณยายท่านใช้คำว่า “คุณไปทำให้ใจหยุด ใจนิ่งเสียก่อนเถอะ” ยังไม่หยุดไม่นิ่งแล้วพูดเรื่อยเปื่อย เดี่ยวคนเขาเข้าใจผิด ก็กลายเป็นหาว่า “คุณยายฯ หวงวิชา”

คุณยายฯ ท่านอยากจะถ่ายทอดให้หมดเปลือกเลย เอาไปได้เท่าไรเอาไปเถอะ แต่เอาไม่ได้สักทีนี่ เพราะแค่ฟังอย่างเดียวไม่ได้ ต้องหยุดกับนิ่ง ต้องให้ไปรู้ไปเห็นขึ้นมา จะไปรู้จำอะไรนั้นไม่เกิดประโยชน์ แล้วในหนังสือเหล่านั้นก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ดีจริง เพราะมันเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่ถูก เลยต้องเอามาพูดตรงนี้นะ

คุณครูไม่ใหญ่

ยึดความถูกต้อง..ปกป้องวิชาธรรมกาย

ในวัดของเราอย่าให้มีพวกที่เลอะๆ เทอะๆ เต็ดขาด และพวกที่เลอะๆ เทอะๆ ก็ให้หยุดการกระทำนั้นนะ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งงานใดทางสมาธิ มาเข้าฝัน มาซ้อนกาย หรืออะไรก็แล้วแต่ ขอยืนยันว่า “ไม่เป็นความจริง” ไม่เคยส่งงานใครแบบนี้เลย

ถ้าหากอ้างว่าส่งงานทางสมาธิได้จริง ก็ต้องรับรู้ด้วย แต่นี้ไม่ได้รู้เรื่องเลย และถ้าเก่งจริงมีบุญมีบารมีมากพอก็ให้ออกไปเปิดสำนักเอง เอาให้ใหญ่กว่าและดีกว่าวัดพระธรรมกาย จะได้ช่วยกันเผยแผ่งานพระศาสนา แต่อย่ามาหาหิน บอกบุญ หรือเผยแพร่เรื่องราวผิดๆ เพี้ยนๆ เลอะๆ เทอะๆ ในวัดเด็ดขาด!!

อยากให้ลูกทุกคนช่วยกันปกป้องวัด ปกป้องวิชาธรรมกาย ปกป้องครูบาอาจารย์ โดยให้ยึดความถูกต้องเป็นหลัก อย่าปล่อยผ่านไปให้เขาเอาวิชาธรรมกายไปทำให้เสื่อมเสีย ต้องช่วยกันดูแลรักษาเอาไว้ ส่วนพวกเลอะๆ เทอะๆ มีมาทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาก็เคยให้นโยบายไปหลายครั้งแล้ว แต่ก็คงจะลืมกันแล้ว ซึ่งเราก็ต้องช่วยกันนะ

คุณครูไม่ใหญ่

จิตจะบริสุทธิ์..ต้องหยุดให้เป็น

อย่ากลัวช้า อย่ากลัวไม่ทันใจอะไรอย่างนี้ให้แก้ตรงนี้ ต้องแก้.. ไม่แก้ไม่ได้!! ที่จะต้องใช้คำว่า ต้องแก้ ชัดเส้นใต้เครื่องหมายตกใจ หลาย ๆ ตัว คือ ต้องแก้!! ต้องแก้จึงจะได้ ไม่แก้ไม่ได้หรอก ถ้าแก้ได้ เดี่ยวประสบการณ์ก็จะค่อย ๆ ดีขึ้นเอง เกิดขึ้นเอง เห็นเอง เป็นเอง ตอนหลังจะเร็วแรง สนุก แล้วไม่เพี้ยนหรอก วิชาธรรมกายจะไม่เพี้ยน

ส่วนที่เห็นเลอะ ๆ เทอะ ๆ เพราะทำไม่ถูกต้อง หยุดแบบกด ๆ ฟุ้ง่านอะไรก็ว่าเรื่อยเปื่อย เห็นจริงแต่สิ่งที่เห็นไม่จริง จิตจึงไม่บริสุทธิ์อย่างนี้ ถ้าหยุดเป็น..จิตจะบริสุทธิ์เข้าไปทีละเล็ก ทีละน้อยเข้าไปเรื่อยเลย ค่อย ๆ บริสุทธิ์ เป็นความบริสุทธิ์ ที่ค่อย ๆ พัฒนาไป เราต้องยอมรับว่าความบริสุทธิ์นี้ต้องค่อย ๆ พัฒนา ไม่ใช่ฮวบฮาบ ปู๊ปปั๊ป จะไปได้ต้องค่อย ๆ สังสมรวบรวม

อย่าไปติดเชื่อพวกเลอะ ๆ เทอะ ๆ เห็นโน้นเห็นนี่อะไรต่าง ๆ เรื่อยเปื่อยกันไป ไสยเวทบ้าง หรือสมาธินอกตัว เลื่อนลอยบ้าง ถ้าไปทำอย่างนั้นเดี๋ยวจะดึงดูดเชื่อเดียวกันเข้ามา ผุ่่นกก็เข้าไปอยู่ผุ่่นก ผุ่่นเนื้ออยู่ผุ่่นเนื้อ ผุ่่นปลาก็อยู่ในผุ่่นปลา ผู้ที่มีเชื่ออย่างนี้ก็อยู่ในหมู่เดียวกัน ก็เป็นอย่างนี้เสียด้วย เป็นเรื่องที่ต้องศึกษานะ

ให้มาสวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตรต่อเนื่อง ๒๔ ชั่วโมง ทั้งวันทั้งคืน ที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธรเจ้า ล้านพระองค์ ตรงนั้นศักดิ์สิทธิ์มากนะ ผู้ที่ไปสวดล้วนอยู่ในข่าย

พระญาณของพระพุทธเจ้าทั้งล้านพระองค์ ให้สวดกันไปทั่วโลก
เลย ตามศูนย์สาขาไม่ได้อยู่ที่หน้าพระมหาธรรมกายเจดีย์ ก็ให้
น้อมจิตมาที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้า
ล้านพระองค์ แต่ก็ต้องเดินทางมาหมุนเวียนกันสวดที่หน้าพระมหา-
ธรรมกายเจดีย์ ใครไปสวดจะมีสายบุญเชื่อมบุญกับพระพุทธเจ้า
ทั้งล้านพระองค์เลย

คุณครูไม่ใหญ่

หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์..ไม่ต้องทำอะไรเลย

ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ ปล่อยใจให้สบาย ๆ มีสิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้กันอีกมาก แต่ไม่ใช่เลอะนะ! ถ้าหยุดเป็นแล้วจะไม่เลอะ ถ้าหยุดไม่เป็นแล้ว ก็จะมีเพี้ยนบ้าง เลอะบ้าง

ฝึกให้หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ ซึ่งต้องเห็นไปตามลำดับ จนเข้าถึงพระธรรมกาย มาศึกษาวิชชาธรรมกาย แล้วจึงจะสามารถศึกษาเรื่องราวความจริงของชีวิตของตัวเองได้ “หยุดนั่นแหละเป็นตัวสำเร็จ” สำคัญที่สุด ไม่ต้องไปทำอะไรเลยที่นอกเหนือจากนี้ แต่อย่าไปเลอะ ๆ เทอะ ๆ นะ คุ่ม ๆ ค่ำ ๆ แล้วไปโม้ นั่นไม่ใช่ซะ เดี่ยวเขาเข้าใจผิด กลายเป็นนั่งธรรมะแล้วฟุ้งซ่าน เลอะ ๆ เทอะ ๆ เวลาไปถึงตรงนั้น ใจจะบริสุทธิ์ นิ่ง เกลี้ยงเป็นกุศลล้วน ๆ นุ่มนวลควรแก่การงาน ใจรวมเป็นหนึ่ง สบาย ๆ เป็นชั้น ๆ กันไป

ถ้าเราสามารถเข้าถึงตรงนั้นได้ จะมีกำลังใจที่เพิ่มพูนขึ้น จะสามารถไปรู้เห็นด้วยตัวของเราเอง ซึ่งดีนะ เพราะฉะนั้นพยายามฝึกฝนอบรมใจให้บริสุทธิ์ มันจะเกิดขึ้นอย่างแท้จริงเลยเมื่อเราไปถึงตรงจุดนั้น เราจะเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องเหตุ เรื่องผล เชื่อทีเดียวเพราะไปรู้ไปเห็นมาด้วยตัวเราเอง แล้วก็ประคองชีวิตให้มีความปลอดภัย แล้วก็มีความสุข มีสุขตลอดเส้นทาง

สวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร เป้าหมายของเราคือ “วันแห่งการประกาศชัยชนะ” ให้ไปชักชวนกันมาสวดมาก ๆ ให้เต็มลานพระมหาธรรมกายเจดีย์ ซึ่งตอนนี้วัดของเราดังมากเลย ดังเพราะ

กระแสแห่งความบริสุทธิ์ของใจที่ทุกคนมาตั้งใจสวดบทธรรมจักร
กัน เป็นความบริสุทธิ์ที่มีพลัง สวดตลอด ๒๔ ชั่วโมง ตลอดแสน
โกฏิจักรวาล อนันตจักรวาลไม่เคยมี นี่เพิ่งเคยเกิดขึ้นครั้งแรก ๒๔
ชั่วโมงต่อเนื่อง ตอนนี้ชาวสวรรค์เขาชักชวนกันมาสวด ตรงนั้น
“สำคัญมาก” ผู้ที่ไปสวดตรงพระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์
พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ ล้วนแต่เป็นพระโพธิสัตว์ทั้งสิ้น

คุณครูไม่ใหญ่

ตั้งเป้าเข้าถึงธรรม..แล้วต้องทำให้ได้

พยายามทำความเพียรไปเรื่อย ๆ รักที่จะทำ ทำทุกวัน ทำทั้งวัน ควบคู่กับภารกิจ และก็หมั่นสังเกตว่าเราตั้งใจมากเกินไปไหม หรือทำความเพียรย่อหย่อนไปไหม ทำให้ปะติดปะต่อกัน ไม่ต่อเนื่องกัน ทำ ๆ หยุด ๆ ทั้งสังเกตดู แล้วก็รีบแก้ไขปรับปรุงประเมินผลการปฏิบัติธรรมทุกวัน ถ้าทำอย่างนี้ธรรมะจะก้าวหน้า ถ้าทำอย่างนี้แล้วไม่ก้าวหน้าก็ให้รู้ไป

ตอนนี้ให้เราฝึกใจให้หยุดให้หนึ่ง ยังมีสิ่งดี ๆ อีกมากมายที่เราจะต้องเรียนรู้ แต่กายมนุษย์เรียนรู้ไม่ได้ ต้องอาศัยธรรมกายที่จะเรียนรู้ และจะต้องตั้งเป้าหมายของชีวิตเอาไว้ว่าจะต้องฝึกไปให้ถึงให้ได้ ไม่ถึงเป็นไม่ลดละความเพียร วันนี้มีด็กข้าง พุ่มนี้เอาไหม แม้มิดดื้อมิดมิดก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรม เป็นเรื่องจริง ๆ เป็นกันทุก ๆ คน ขึ้นอยู่กับการทำความเพียรให้สม่ำเสมออย่างถูกหลักวิชา ต้องถึงกันอย่างแน่นอน ต้องจำหลักอันนี้เอาไว้สอนตัวเองนะ

พยายามอยู่ใกล้ ๆ กับกัลยาณมิตรที่เขาปฏิบัติได้ผลดีที่ถูกต้องนะ “คนที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ อย่าเข้าไปใกล้” เดี่ยวติดเชื้อเลอะ ๆ เทอะ ๆ ถ้าถูกต้องก็ต้องเป็นตามหลักที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ท่านวางหลักสูตรเอาไว้แล้ว ท่านก็บอกประสบการณ์เป็นอย่างนี้ ๆ เราก็จะต้องทำให้เป็น ให้เหมือนอย่างที่ท่านเป็น ที่ท่านได้วางหลักสูตรเอาไว้ เพราะท่านไปรู้ไปเห็นมา การอยู่ใกล้ชิด

กับผู้ที่รักการปฏิบัติธรรมและกับปฏิบัติได้ถูกต้อง มีผลของการปฏิบัติธรรมเป็นไปตามแนวทางตามหลักสูตรที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านวางเอาไว้ จะทำให้ใจของเราพุ่มีกำลังใจ

อย่าไปเข้าใจคนเกียจคร้านซึ่งมีข้ออ้าง ข้อแม้ เงื่อนไขในการประพฤติปฏิบัติธรรม เข้าใจคนพวกนี้ใจเราจะอ่อนแอ เดียวก็ติดเชื่อเกียจคร้านตามเข้ามาด้วย ซึ่งจะเป็นผลเสียต่อชีวิตของเราทั้งในปัจจุบันและในอนาคต หากเราเข้าใจผู้ที่มีความเพียรดี มีผลปฏิบัติถูกต้อง จะเป็นกำลังใจให้กับเรา แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดจาอะไรมากมายแต่ประโยคบางประโยคนี้ จะเป็นประโยชน์สำหรับตัวของเรา

ถ้าเรารักตัวเอง ต้องรักการปฏิบัติธรรม เพราะการปฏิบัติธรรมเท่านั้นที่จะทำให้เราเข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน พึ่งได้ทั้งในปัจจุบัน พึ่งได้กระทั่งใกล้จะละโลก ละโลกไปแล้วก็พึ่งได้อีก เกิดมาใหม่ก็พึ่งได้ตลอดเส้นทาง ไปจนถึงที่สุดแห่งธรรม **รักตัวเองต้องปฏิบัติธรรม** ถ้าเราไม่รักตัวเองก็เป็นคนชอบกลทีเดียว

ให้มาสดธรรมจักรที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ให้สดกันทั้งวันทั้งคืนเลย เทวดาก็มาสดกัน เพราะที่ตรงนั้นเป็นจุดศูนย์กลางเป็นจุดที่สว่างมาก ๆ ถ้าจิตเราละเอียดจะเห็นความสำคัญของคำว่า “สำคัญมากเพิ่มขึ้น” ซึ่งตอนนี้เราแค่เข้าใจระดับผิว ๆ ถ้าจิตของเราละเอียดมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น จะเป็นแรงบันดาลใจในการสด เพราะยิ่งสด ใจยิ่งสว่าง

จิตยังบริสุทธิ์ กลิ่นศีลกลิ่นธรรมก็จะออกมา จะเกิดเป็นกระแส
คลื่นแห่งความบริสุทธิ์ ยิ่งถ้าสวดไปเรื่อย ๆ กายเบาใจเบา จิตจะยัง
บริสุทธิ์ เทวดาจะชอบอยู่ใกล้ผู้ที่บริสุทธิ์ ซึ่งตอนนี้กลิ่นเราก็น่าหอมใน
ระดับหนึ่งแล้ว ซึ่งผู้ที่เข้าไปสวดที่ตรงนั้นก็จะมีบริสุทธิ์มากขึ้น สวดกัน
ให้กระหึ่มและกึกก้อง สวดตลอดต่อเนื่อง ๒๔ ชั่วโมงเลยนะ

คุณครูไม่ใหญ่

หยุดนิ่งสนิทสมบูรณ์ ต้องเป็นไปตามขั้นตอน

ต้องจำตรงนี้สำคัญนะ จะฝึกได้ใจต้องหยุดได้สนิทสมบูรณ์ทีเดียว แล้วจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านได้อบรมสั่งสอนวางหลักเกณฑ์เป็นเนติแบบแผนเอาไว้

เราต้องเรียนรู้เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามหลักสูตรที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านวางเอาไว้ แล้วก็อย่าลืมนะว่า “ระดับจิตในเบื้องต้นที่ใจยังหยุดไม่สนิทสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ จะยังไม่ได้เห็นภาพของจริง เห็นจริงเหมือนกัน แต่สิ่งที่เห็นไม่จริง เพราะจิตยังบริสุทธิ์ไม่สนิทสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์”

ผู้ที่เข้าถึงจุดจริง ๆ แล้ว เขาจะสงบ สะอาด สว่าง อยากอยู่นิ่ง ๆ เพื่อจะศึกษาความรู้ภายในให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป แล้วความเหงาไม่มี อยู่ที่ได้ก็มีความสุข แม้อยู่คนเดียวตามลำพังก็สบาย เพราะฉะนั้นเราเรียนธรรมะเอาไว้ใช้เป็นที่พักของตัวเรา ให้ตัวเราพึงได้ตลอดเวลา เวลามีความสุขก็ดับทุกข์ได้ เวลามีความสุขก็เพิ่มพูนความสุขได้ แล้วก็ใช้ได้จนกระทั่งถึงวันที่เรานอนอยู่บนเตียงคนป่วย ไม่มีเรี่ยวแรงแล้ว ทุกขเวทนาเกิดขึ้น เพราะโรคภัยไข้เจ็บ แต่ว่าใจเราจะไม่ขัดส่าย ใจเราจะสว่างไสว สดชื่นอยู่ภายใน แม้อาการภายนอกจะมีอาการของผู้ป่วยก็ตาม แต่ภายใน..ใจจะนิ่ง จะสงบ แล้วก็ ไม่ขัดส่าย

จนกระทั่งถึงวาระสงครามชิงภพ ปิดจบดูละชีวิต ตอนนั้นก็จะไม่หวาดหวั่นในมรณภัย ละจากโลกนี้ไปอย่างผู้ที่มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ มีความสุขจากการที่ได้เข้าถึงพระธรรมกาย หรืออย่างน้อยก็เข้าถึงดวงธรรมภายในใจจะผ่องใสไม่เศร้าหมอง โอกาสอย่างนี้ก็มีน้อยคน เรียนไปเพื่อเอาไว้ใช้อย่างนี้นะ ไม่ได้เรียนเพื่อเอาไว้โชว์ให้คนชม ซึ่งอย่างนั้นผิดวัตถุประสงค์ แล้วก็ทำให้หลงผิด เข้าใจผิด ทั้งตัวเองและผู้อื่นด้วย เห็นในระดับจิตขนาดนั้น ไม่มีความสุขใจไม่เป็นหนึ่งแล้วภาพก็ไม่ชัดเจน เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เมื่อไปแล้วสู้กันฟังกับผู้ที่ไปห้อมล้อมเพราะอยากรู้ อยากเห็น อยากได้ยินได้ฟังก็จะพลอยเข้าใจแบบผิด ๆ เดี่ยวจะจูงกันลงห้วยลงเหวกันไป

โบราณจารย์ได้แนะนำกันว่า “อย่าเพิ่งไปเล่าให้ใครเขาฟัง ให้เล่าให้ครูบาอาจารย์ฟัง” เพราะว่าครูบาอาจารย์ได้ผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาแล้ว รู้ว่าเช่นนี้เป็นหลุมพรางของพญามารที่จะทำให้เราไม่ไปไหน เพราะฉะนั้นท่านก็จะแก้ไขให้ได้ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือจะทำให้คนเข้าใจการปฏิบัติธรรมผิด พอเขาเข้าใจผิด เขาก็จะไม่มีอารมณ์มาปฏิบัติธรรมเพราะกลัวจะเป็นอย่างนี้ แล้วถ้ายังเกี่ยวกับวิชาธรรมกาย ก็อาจจะทำให้คนไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องวิชาธรรมกายไปด้วย

ถ้าเรียนแล้วเป็นอย่างนี้ไม่เอานะ ไม่เรียนเลอะ ๆ เทอะ ๆ กันไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นต้องแก้ไขนะ ถ้าใครรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือใครชอบอย่างนี้ให้เลิกเสีย อย่าไปชอบเพราะไม่ถูกต้อง ถ้าจะฝัน

ในฝันให้เป็น ก็ให้ทำตามขั้นตอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านวาง
หลักสูตรเอาไว้ ทำไปอย่างนั้นสีไม่ยากอะไร ก็จะศึกษากันได้ทุกคน

พรพรพานี้วันเวลาผ่านไปเร็วมาก ก็ต้องไปชวนกันมาสวด
ธรรมจักรกันให้มาก ๆ ที่ตรงนั้นสว่างมากเลย สว่างทั้งกลางวันและ
กลางคืน เวลามาสวดก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชาให้ได้ทั้งปริมาณและ
คุณภาพ ให้มีความสุข มีความบริสุทธิ์ มีความปลื้ม จะได้เป็นแรง
บันดาลใจให้มาสวดกันเพิ่มขึ้น ให้มีความสุขเพิ่มขึ้น มีความบริสุทธิ์
เพิ่มขึ้น มีความปลื้มเพิ่มขึ้น บุญเพิ่มขึ้น สวดมนต์จนเห็นธรรม ถ้า
จับนี้ยังไม่ปลื้มก็สวดต่อไป สวดจนกว่าจะปลื้ม ยิ่งสวดยิ่งปลื้ม ถ้า
จำอะไรไม่ได้ ก็ให้จำคำว่า “พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์
พระพุทธเจ้าล้านพระองค์สำคัญมาก”

คุณครูไม่ใหญ่

บนเส้นทางสายกลางมีแต่สุข..ไม่มีเบื่อ

เส้นทางสายกลางนี้ตั้งแต่เบื้องต้น คือ ปฐมมรรค จนกระทั่งไปถึงที่สุดแห่งธรรม เป็นเส้นทางสายเดียวที่เรียกว่า “เอกายนมรรค” เป็นทางเอกสายเดียว เป็นหนึ่งไม่มีสองทาง ไม่มีทางลัดอื่นใด มีแต่ทางตรงกลาง เหมือนท่อที่กลวงตรงกลางเป็นท่อเดียว เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราจะเห็นในเส้นทางสายกลาง ก็จะต้องเห็นเช่นเดียวกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ และพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านได้เห็นได้บรรลุ จะผิดแผกแตกต่างจากนั้นไปไม่ได้ เพราะเป็นเส้นทางเดียว ไม่มีแยกทางไหนเลย ถ้าใครกล่าวว่า มีทางลัดอ้อมไปได้ ถือว่ากล่าวตู่คำสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร

มีทางตรงกลางเส้นเดียวนะ จะต้องผ่านประสบการณ์ไปทุกขั้นตอน จะไม่ผ่านไม่ได้ ก็ต้องเห็นแสงสว่าง เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน เห็นพระธรรมกายไปเรื่อย ๆ เดินอย่างนี้ในเส้นทางสายกลางจึงจะถูกต้อง แล้วไม่มีอะไรเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่เห็นอะไร ผิดไปจากนี้

ความเบื่อหน่ายก็ไม่มีในพระธรรมกาย บางคนเคยมาแล้วให้หลวงพ่อฟังว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลย เห็นมีแต่องค์พระ องค์พระเห็นแล้วน่าเบื่อ” ถ้าเขาพูดอย่างนี้ ก็แสดงว่ายังเข้าไม่ถึงเพราะความเบื่อนั้นต้องไม่มี ในนั้นมีแต่ความบันเทิงใจ จนกระทั่งไม่อยากจะได้อะไร มีแต่ความสุข มีความบริสุทธิ์ มีความรู้แจ้งเห็นแจ้งอยู่ในกลางนั้น แล้วก็จะทำให้มีความเห็นตรงต่อหนทางพระนิพพาน

‘ไม่อยากเด่นอยากดัง ไม่ต้องการคำชม ไม่หวั่นไหวในคำติ รู้สึกเฉย ๆ มีแต่ความสุขกับความบริสุทธิ์อย่างเดียว เข้าไปสู่ข้างในไปเรื่อย ๆ ไปตามลำดับ กลางของกลางเข้าไปเรื่อย ๆ เลย

ตอนนี้สวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตรกันไปถึงไหนแล้ว สวดให้กายเบาใจเบา เราก็ต้องไปชักชวนกันมาสวดมาก ๆ ที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ ตรงนั้นสว่างมาก ๆ เลย สว่างทั้งกลางวันและกลางคืน แม้แต่เทวดายังลงมาสวดกันต่อเนื่องเลย ยิ่งสวดยิ่งสว่าง สวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตรที่พระมหาธรรมกายเจดีย์นี้ได้บุญเยอะมาก ๆ เปื่อกันบ้างไหมที่สวดบทซ้ำ ๆ ซึ่งก็ไม่น่าเปื่อกัน เพราะยิ่งสวดจะทำให้จิตเป็นสมาธิ จะเกิดกระแสความบริสุทธิ์เกิดขึ้น ยิ่งมาสวดกันมาก ๆ กระแสแห่งความบริสุทธิ์ก็จะยิ่งมาก แล้วปัญหาต่าง ๆ ก็จะมีหมดไปเอง

คุณครูไม่ใหญ่

ให้โอกาสตัวเอง...ไปถึงจุดแห่งความละเอียด

หลวงพ่อดังความหวังเอาไว้ว่า ต้องการทหารกองทัพนครมหาวิเศษมาละเอียดให้ได้ ๑๐๐ รูป ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อยมา ที่จริงก็ผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ว่าที่เด่นชัดเมื่องานหยาบเริ่มชะลอตัวลง หลวงพ่อคิดว่า “ถึงเวลาที่เราจะต้องประชุมทำวิชชากันแล้ว” ไม่ว่าจะมียี่สิบคน เราก็คจะทำกันไป เริ่มทำกันไปก่อน แล้วก็จะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าช้ากว่านี้ ก็จะช้าไปแล้วสำหรับสังฆารของหลวงพ่อ เพราะเขาก็ทำผังสำเร็จมาเหมือนกัน ให้แก่ให้เจ็บ ให้ตาย เพราะฉะนั้นต้องตั้งใจสู้กันไปให้ถึงที่สุด อย่าให้อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ มาเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อมโนปณิธานที่เราตั้งใจเอาไว้ หลวงพ่อใช้คำว่า เล็ก ๆ น้อย ๆ เพราะว่าเล็ก ๆ น้อย ๆ จริง ๆ เมื่อเทียบกับงานใหญ่ที่เรา กำลังทำอยู่ นี่แค่นิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น

ขอให้สู้ต่อไปหลวงพ่อบรรณาให้มีพระเถระหมุนเวียนขึ้นมาปฏิบัติธรรม เพราะว่าอายุก็มากขึ้นแล้ว และเราก็ก็น้อยกันมามากแล้ว ถึงเวลาที่เราจะต้องให้โอกาสแก่ตัวเราเองที่จะ **ละเอียดไปถึงจุดแห่งความละเอียด** สมกับชื่อวัดของเราว่า “วัดพระธรรมกาย” และก็อย่างที่ตั้งใจจะศึกษาวิชาธรรมกาย จึงต้องเอาให้ได้ ควรจะจัดตารางเวลางาน และถ่ายทอดสอนงานให้กับรุ่นถัด ๆ มาเป็นคลื่นลูกใหม่ ได้เรียนรู้งานอย่างเป็นระบบ

โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญ คือ ต้องการขึ้นมาทำความละเอียดเพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย และอย่างน้อยก็มาพักกายพักใจ ให้ร่างกายแข็งแรง จิตใจเบิกบาน สดชื่น แล้วก็กลับลงไป

ปฏิบัติภารกิจ หรือถ้าหากว่ามีความละเอียดมากเข้า ๆ จนถึงในระดับที่สามารถที่จะทำวิชาได้ก็อยู่กันไป และถ่ายทอดงานหยาบให้รุ่นถัดไปให้คล่องลูกใหม่ไป ดังนั้นควรจะหมุนเวียนกันมาอย่างนี้เพื่อจะได้เข้าสู่งานที่แท้จริงของเรา

เห็นลูก ๆ สมาชิกเขตในสวดธรรมจักรและเวียนประทักษิณ แล้วก็ปลื้ม พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ท่านเป็นบุคคลอัศจรรย์ ท่านสละชีวิต “ไม่ได้ตายเถอะ” จนท่านบรรลุธรรม และท่านก็นำความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ชาวโลกว่าพระธรรมกายมีอยู่ภายในตัว จนไปถึงการค้นคว้าวิชาปราบมาร วันนั้นจะมีใครบ้างที่สละชีวิตเพื่อให้เข้าถึงธรรมก็มีเพียงหนึ่งเดียว ถ้าไม่มีท่านในวันนั้น เราก็ไม่มีทางรู้ว่าในตัวเรามีพระธรรมกาย นอกจากท่านจะบอกให้เราทราบว่าเป็นตัวเรามีพระธรรมกายภายในแล้ว ท่านยังบอกวิธีการปฏิบัติด้วยว่าจะเข้าถึงได้อย่างไร และเมื่อปฏิบัติแล้ว จะเป็นอย่างไร จนสามารถไปเรียนรู้ความจริงของชีวิตได้ เราต้องมาร่วมกันบูชาธรรมท่าน ถ้าเขตใดให้ความสำคัญแล้วเขตนอกก็จะให้ความสำคัญตาม แต่ให้ตั้งแถวให้เรียงความสูงต่ำด้วย เป็นการจัดระเบียบของใจผ่านการจัดแถว

คุณครูไม่ใหญ่

ถ้าเราทำได้..ก็จะทำได้

ขอให้รับทราบกันอีกทีนะคะว่า “ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราที่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร” ถ้าสู้จนชนะเราก็ชนะ ถ้าไม่สู้ก็แพ้กันไปเรื่อย ๆ ถ้าเรายอมชนะสักครั้งหนึ่งแล้วก็จะไม่มีทางแพ้ แล้วฝั่งสำเร็จนี้ก็จะติดตัวไปในภพเบื้องหน้า ชาติต่อไปเราก็จะชนะตลอด เวลาในโลกนี้มีจำกัดแค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นต้องสู้กันให้ถึงเป้าหมายให้ได้ นี่คือนสิ่งที่หลวงพ่อยากจะย้ำเตือน

ถ้าหากว่าไม่นั่งภาวนาก็เข้าไม่ถึงธรรม ไม่เข้าถึงวิชา เมื่อไม่เข้าถึง ความซาบซึ้งก็จะมี ก็แค่ดูเหมือนจะเข้าใจ แต่ความจริงแล้วคือไม่เข้าใจ แต่ถ้าหากว่ารักการทำภาวนา ทำควบคู่กับภารกิจที่เราได้อยู่ ทั้งกิจวัตรกิจกรรม แล้วก็ทำภาวนาไปด้วยให้คุ้นจนชิน หลวงพ่อว่าถ้าทำอย่างนี้..จะต้องได้!!

สาธุชนเขายังทำกันได้แล้วทำไมเราจะทำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่สาธุชนต้องประสบกับสิ่งแวดล้อม มีทั้งคู่แข่ง ทั้งคู่แค้น ทั้งคู่ต่อสู้ คอยแก่งแย่งชิงดี ปิดแข่งปิดขากัน แต่ของเราไม่มีอย่างนั้น ซึ่งน่าจะได้ดีกว่า ก็ไม่เข้าใจว่าพวกเราไปติดอะไร ถ้าหากเราให้ออกาสแก่ตัวเราเองในการทำภาวนาควบคู่ไปด้วย สักระยะหนึ่งเมื่อใจเข้าไปถึงจุดแห่งความละเอียด ถึงตอนนั้นเราจะเข้าใจ

หลวงพ่อยากให้ทุก ๆ คน ตั้งแต่พระเถระเรื่อยไปให้ตระหนักเห็นคุณค่าในสิ่งนี้ พอพระเถระเห็นคุณค่าตรงนี้ได้เดี๋ยวก็จะถ่ายทอดออกไปเรื่อย ๆ บางครั้งบางคนอาจจะไม่ต้องการคำสอน แต่ต้องการสิ่งที่ทำให้ดู แต่บางคนต้องการทั้งคำสอนทั้งคำสั่ง

คือ ทั้งสั่งด้วยทั้งสอนด้วย แต่บางคนต้องการแค่ดู ถ้าหากว่าพระ
เถระผู้ใหญ่ไล่เรื่อยไป สามารถบริหารเวลา จัดตารางเวลาบริหาร
ตนเองให้สมบูรณ์ได้ทั้งกิจวัตร กิจกรรม และการทำภาวนาจนได้
ประสบการณ์ภายใน ถ้าเป็นเช่นนี้ได้ จะดีมากเลย อยากได้จังเลย
ตอนนี้ก็ฝันๆ ไปก่อน ฝันไปในฝันอันเหลือเชื่อ แต่ว่าอยากได้จัง
เลย คือ ใครไม่ได้ไม่สำคัญ แต่สำคัญคือ เราต้องได้!! หมายความว่า
ว่า “ถ้าเราทำได้..ก็จะทำได้” จริงไหม ถ้าทำได้..ก็ทำได้

พอไม่ทำ...ก็เลยไม่อยากจะทำ ซึ่งก็จะไม่สำเร็จ ไม่รู้เป็นอย่างไร
พอไม่ได้ทำ..ก็เลยไม่อยากจะทำ จะขี้เกียจทำไปเรื่อย ๆ แต่พอได้ทำถึง
ในระดับที่เรา มีประสบการณ์ภายในแล้ว มีความสุขจากการปฏิบัติ
ธรรม เราจะทำภาวนาให้ได้ตลอดเวลาเลย

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านปลื้มมาก ๆ ที่ลูก-
หลานของท่านมาร่วมใจกันปฏิบัติบูชาสวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร
เนื่องในวันครูผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย หน้าพระมหาธรรมกาย
เจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ ดุทพทวนบุญแล้ว
ปลื้มนะ ตั้งแต่กลั้นแผ่นดิน เทฐานรากไล่เรื่อยมาเลย ๑ กระป๋อง
๒ มือ ช่วยกันสร้าง กว่าจะมาเป็นพระมหาธรรมกายเจดีย์ ต้อง
Exercise กันพอสมควรและในที่สุดก็สร้างจนสำเร็จ เพราะทุกคน
ได้ร่วมแรงร่วมใจกัน จึงได้มาเป็นพระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหา
เจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ที่มีความสำคัญมาก และสำคัญมาก
ขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งใจต้องมีความละเอียดมากกว่านี้ เราจึงจะเข้าใจคำ
ว่า “สำคัญมาก ๆ” ซึ่งไม่ใช่คำหยาบ ๆ แต่มีอะไรมากกว่าคำไม่กี่คำนี้

คุณครูไม่ใหญ่

สละความตระหนี่ได้ หนีสมบัติอย่างไรก็ไม่พ้น

ถ้าเราสาวไปหาเหตุแล้วก็จะพบว่า “กิเลสอาสวะนี้เองที่สอนให้เราตระหนี่” ซึ่งเขาพยายามที่จะกันสมบัติของเราด้วยการทำให้เราเกิดความรู้สึกหวงแหนในทรัพย์ และวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในชีวิต หรือไม่ก็ทำให้เราเกิดความรู้สึกขึ้นมาในใจว่า “ถ้าเรามีน้อยกว่าเขา จะทำให้ฐานะทางสังคมของเรานั้นเปลี่ยนไป” อีกทั้งยังทำให้เราเกิดความวิตกกังวลไปต่างๆ นานา อีกมากมาย

ถ้าหากเราเชื่อตามกิเลสที่คอยบังคับบัญชาในใจก็เท่ากับเรายอมให้เขาเอาผังจนถาวรที่ดำมืดยาวเหยียดมาใส่ไว้ติดอยู่ในกลางกาย อุปมาก็คล้ายๆ กับไฟฟ้าที่เปิดสว่างไว้อยู่ตามเสาไฟข้างทาง แต่พอเขาดับสวิทช์ไฟทีเดียว ไฟฟ้าทั้งร้อยเสาหรือพันเสาก็ดับลงทั้งหมด แล้วก็มืดไปตลอดทางเลย นั่นหมายความว่า ชีวิตของเราก็จะต้องตกอยู่ในความมืดหรือความลำบากยากจนไปยาวนานเป็นร้อยชาติ พันชาติ หรือยาวนานยิ่งไปกว่านั้นอีก

ชีวิตที่ลำบากยากจนนั้นเป็นชีวิตที่เสี่ยงต่ออบายภูมิเป็นอย่างยิ่ง เพราะสิ่งแวดล้อมจะคอยอำนวยความสะดวกให้เราสร้างแต่บาปอกุศลที่จะนำเราไปสู่มหานรกได้อย่างง่าย ๆ ดังนั้นจึงเป็นอันตรายมากนะ แต่การที่ลูกๆ ทุกคนได้ตั้งใจสละทรัพย์ที่หามาได้โดยยากเพื่อมาสังฆมบุญกันในวันนี้ ความตระหนี่ที่อยู่ในใจก็จะดับหายไป และบุญนี้ก็จะได้ช่องสว่างพริบเข้ามาในกลางเป็น

ดวงใสสว่างติดไปหมดทุก ๆ กาย แล้วก็จะส่งผลทำให้เราได้สมบัติ
อัศจรรย์ทันใช้ในการสร้างบารมี ซึ่งแม้เราจะหนีปีนขึ้นต้นไม้ไปก็
หนีสมบัติไม่พ้น อย่าว่าแต่ต้นไม้เตี้ย ๆ เลย แม้เราจะหนีขึ้นไปบน
ยอดเขาก็ยังหนีไม่พ้น

เมื่อถึงคราวที่เราจำต้องละจากโลกนี้ไป บุญนี้ก็ยังตามไปส่งผล
ทำให้เราได้มีทิพยสมบัติอยู่บนสรวงสวรรค์อีก จนกระทั่งถึงคราว
ที่เราจะต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เราก็ยังหนีสมบัติและหนีความ
รวยไม่พ้น เพราะได้ติดเข้าไปอยู่ในกลางกายของเราแล้ว ซึ่งถ้า
หากเรามีหัวใจอัศจรรย์..เราก็จะได้สมบัติอัศจรรย์ และถ้าใจของ
เราอยู่เหนือธรรมชาติ..เราก็จะได้สมบัติที่เหนือธรรมชาติ เพราะ
ฉะนั้นทรัพย์ในโลกมนุษย์นอกจากเขามีไว้เพื่อความปลอดภัยของ
ชีวิตแล้ว เขายังมีไว้สำหรับสร้างบารมีด้วย แต่ไม่ใช่มีเอาไว้เพื่ออวด
กัน ช่มกัณ หรือเพียงเพื่อความอู່นใจว่าเรามีเท่าเขาหรือมากกว่า
เขา เพราะทรัพย์ไม่ใช่เป็นเครื่องปลื้มใจเท่านั้น แต่เป็นอุปกรณ์ที่
มีไว้สำหรับสร้างบารมีของเราละ

คุณครูไม่ใหญ่

มาบวชบูชาธรรมพระผู้ปราบมาร..เอาบารมีพิเศษกัน

แม้เคยบวชแล้วก็ให้มาบวชอีก และให้อยู่จนถึงธรรมยาตรา พอถึงหลังธรรมยาตราแล้ว ก็แล้วแต่ว่าจะลาสิกขาหรือไม่ และไม่มีใครว่าอะไร เพราะเรานุชาธรรมตั้งแต่วันครูผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จนถึงธรรมยาตรา เพื่อบูชาธรรมพระผู้ปราบมารในอนุสรณ์สถาน ทุกแห่งที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ทั้งสิ้น

เมื่อบวชแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ระหว่างบวชก็ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ดีเพื่อบูชาธรรมท่าน จะได้เป็นบารมีพิเศษของเรา อยากได้บารมีพิเศษกันไหม? บารมีพิเศษก็แปลว่า **“บารมีพิเศษ”** เรานุชาธรรมท่านก็แปลว่าเราอยู่ในสายตาของท่าน อยู่ในญาณของพระผู้ปราบมาร ท่านรู้ว่าเรากำลังทำเพื่อท่าน บูชาธรรมท่าน เชื่อมสายบุญกับท่าน ท่านก็จะคุ้มบุญให้เป็นพิเศษ เมื่อคุ้มบุญให้เราเป็นพิเศษแล้วเราจะได้บุญน้อยหรือได้บุญเท่ากับปกติได้อย่างไร ต้องได้บุญมากกว่าปกติ เพราะเรานุชาธรรมท่านและท่านก็รู้ท่านก็คุ้มบุญให้ เติมบุญเติมบารมีหนักเข้าไปอีก

ใครประสานงานก็จะได้บุญพิเศษ ใครตามมาบวชก็จะได้บุญพิเศษ ใครได้บวชก็จะได้บุญพิเศษ ได้เป็นทีมกันทั้งหมด บุญนี้ถึงแก่ตัวเรา ถึงแก่บรรพบุรุษด้วย ถึงแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายด้วย จังหวนี่ไม่ธรรมดา เรานึกถึงท่านอย่างไร มีความซาบซึ้งในสิ่งที่ท่านทำ ท่านก็ไม่หันไปทางไหน แต่จะหันขวับมาทางเราเลย ชัดไหม

พระผู้ปราบมารคุณบุญนี้ไม่ธรรมดา ติดตลอดทุก ๆ กายเลย
เอาบุญพิเศษให้เรา อย่าทำเป็นสะเงาะสะแงะ เพราะฉะนั้นมาบวช
บวชธรรมทาน ถ้าใครอยากจะได้บารมีพิเศษก็มาบวช ในระหว่าง
บวชก็ให้ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นพระแท้ ให้ปลื้มในความ
เป็นพระ ทำใจให้ละเอียดที่สุด มีความบริสุทธิ์ที่สุด เบิกบานที่สุด
ลุยเลยมาเอาบารมีพิเศษกัน

คุณครูไม่ใหญ่

ให้รู้วิธีการ คือ เราต้องทำใจ..ว่าเราทำได้!

หลวงพ่อบุญมาประสพการณ์ภายในไม่ยากนะ ถ้าเรารู้วิธีการ คำว่า
รู้วิธีการ ไม่ใช่ว่ารู้จำว่า “ต้องหยุด ต้องนิ่ง ต้องเฉย ต้องสบาย”
อย่างนี้เรารู้วิธีการในระดับหนึ่ง แต่ถ้ารู้วิธีการอีกในระดับหนึ่งที่
ลึกกว่าเดิม คือ ทำได้ อยากให้รู้วิธีการตรงนี้ ตรงที่ทำได้! เราต้อง
ทำใจอย่างนี้ เต็มมันไว้ดเข้าไป อยากให้รู้ตรงนี้จึงไม่ใช่รู้แค่ “หยุด
เป็นตัวสำเร็จ” แค่นั้น หรือ “หยุด นิ่ง เฉย มีอะไรให้ดูก็ดูไป ดูไป
อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไร” ไม่ใช่ให้รู้เพียงเท่านี้

วิธีการที่ต้องรู้ คือ ทำได้ในระดับที่มีประสบการณ์ว่า แม้เรา
มีภารกิจเพียงใดก็มีองค์พระผุดเกิดขึ้นตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะทำ
กิจวัตรกิจกรรมอะไรก็ตาม องค์พระผุดขึ้นมาตลอดเวลา เกิดขึ้นตั้ง
อยู่แล้วก็ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ผุดขึ้น ๆ แต่สิ่งนี้จะได้มาต้องสั่งสม
ประสบการณ์ ถึงจะค่อย ๆ เข้าใจกับคำว่า “หยุด นิ่ง เฉย อย่าง
สบาย ๆ” ต้องอินกับมันไปเลย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคำนี้

ต้องอาศัยการสั่งสมประสบการณ์ ซึ่งจะต้องมีใจรักทีเดียว
ต้องใจรัก รักลึก ๆ อยากจะมีประสบการณ์ที่แท้จริงแล้ว เราจะเข้าใจ
กับคำว่า “หยุด นิ่งเฉย สบาย ๆ” โดยการสั่งสมความหยุดนิ่งใน
ทุกวัน

นอกจากนี้ให้ทำหน้าที่ชวนคนมาบวช โดยเอาสองโครงการ
มารวมกัน คือ บวชบุษชาธรรมวันครูวิชชาธรรมกาย และบุษชาธรรม
วันคล้ายวันเกิดด้วยรูปกายเนื้อของพระเดชพระคุณหลวงปู่ เพราะ

ถ้าไม่มีวันนี้ ก็ไม่มีวันอื่น ทั้งสองวันนี้มีความสำคัญเราต้องเอามารวมกัน เวลาเราจะทำบุญให้ใคร พอเรานึกถึง ท่านนั้นก็ระลึกถึงเราทันที ท่านก็จะหันไปดู ท่านก็จะจัดจ่อเพื่อรอรับบุญจากผู้ที่กำลังจะอุทิศไปให้ ก็แปลว่า “บุคคลนั้นเห็นความสำคัญของท่าน จึงได้ทำบุญอุทิศไปให้” เพราะฉะนั้น ท่านก็จะรับบุญและคุณบุญให้ผู้นั้นเป็นพิเศษ

เราต้องทำความเข้าใจกันนะ เรากำลังบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ท่านมีความสำคัญมาก ให้ไปช่วยกันชวนคนมาบวชมาก ๆ เพราะมีหลวงปู่จึงมีทุกสิ่ง ท่านมาก่อนใครเลย ในวันคล้ายวันเกิดด้วยรูปกายเนื้อ และวันเกิดด้วยรูปกายธรรม สองวันนี้สำคัญมาก ๆ เกิดด้วยกายเนื้อก่อน แล้วจึงเกิดด้วยกายธรรม แล้วก็ขยายกายธรรมต่อไป โยงไปถึงเส้นทางธรรมยาตราทุกอย่างเกี่ยวเนื่องกัน

เราต้องบูชาธรรมท่านด้วยปัญญา ด้วยหัวใจ พุ่มเทมาเอาบุญพิเศษกันให้เต็มที่ ชวนกันมาบวชมาก ๆ ถ้าเราไม่เห็นความสำคัญของหลวงปู่ ไม่ให้ความสำคัญกับท่านแล้วใครจะเห็น!! เพราะเราใกล้ชิดขนาดนี้ เพราะฉะนั้นการบวชเพื่อบูชาธรรมท่านไม่ใช่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เลย ไม่ใช่บวชกันเพียงหลักสิบ เจ็ดสิบก็ไม่ใช่ ต้องหลักร้อยขึ้นจนไปถึงหลาย ๆ ร้อย แล้วก็บวชอยู่ต่อไปไปถึงเดินธรรมยาตรา เพราะเนื่องด้วยกับท่านทั้งหมดเลย การเกิดของท่านด้วยรูปกายเนื้อ เกิดด้วยรูปกายธรรม และขยายไปตามอนุสรณ์สถานเส้นทางธรรมยাত্রาล้วนเกี่ยวเนื่องกับท่านทั้งนั้นเลย

เราต้องออกไปทำหน้าที่ ไปพูดให้เขาเข้าใจและชวนกันมาบวช
มาก ๆ เพราะฉะนั้นหลักร้อยไม่ใช่แล้ว ต้องหลักหลายร้อย เราต้อง
พูดให้เป็น ซึ่งที่พูดมาทั้งหมดเป็นเรื่องจริง เราต้องเอาเรื่องจริงมา
พูด ไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ เราพูดเรื่องจริงแล้วขยายความให้เป็นธรรม
ทาน ต้องช่วยกันให้ธรรมทาน จะได้มีคนมาบวชมาก ๆ ซึ่งในช่วง
เวลานี้เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของพระพุทธานุศาสนาวชิราธรรมกายในพื้น
แผ่นดินไทย เราต้องเข้มแข็งเอาไว้ เพราะเราไปทำหน้าที่พูดเรื่อง
จริง เราต้องปลื้มทุกครั้งที่เราได้พูด เราปรารถนาเหตุที่จะชวนคนมา
บวช เราก็ต้องปลื้มทุกครั้ง ที่เราจะไปชวนไปทำหน้าที่ เราก็ต้อง
ปลื้ม พูดไป ชวนไป ปลื้มไป ชวนเสร็จเราก็ปลื้มอีก ปลื้มตลอด
ชาติเลย

ให้มาบวชกันให้มาก ๆ ซึ่งหายากนะที่วาระทั้ง ๓ วาระมารวม
กัน คือ เกิดด้วยรูปกายเนื้อ เกิดด้วยรูปกายธรรม และเส้นทาง
ธรรมยาตรา ตั้งแต่ท่านปรารถนาเหตุที่จะออกบวชตอนอายุ ๑๙ ได้
เรื่อยมาถึงการปราบมาร เส้นทางของท่านทั้งนั้นเลย เส้นทางบุญ
ตลอด และเป็นเส้นทางบารมีพิเศษ เราจะปฏิเสธการบวชทำไม
หรือปฏิเสธการออกไปทำหน้าที่ชวนบวชทำไม แม้เคยบวชแล้วก็
ให้กลับมาบวชอีก

คุณครูไม่ใหญ่

การทำภาวนา...ขาดไม่ได้แม้แต่เพียงวันเดียว

กิจวัตรการทำภาวนาจะขาดไม่ได้เลยแม้แต่เพียงวันเดียว!! พอข้ามวันขาดไปแม้เพียงวันเดียว แต่เรากลับต้องมาเริ่มทำกันใหม่ เพราะไม่ต่อเนื่องซึ่งน่าแปลกทีเดียว เขียนหนังสือยังต้องเขียนทุกวัน หากขาดวันเดียวก็เขียนไม่คล่องแล้ว

การทำภาวนาก็เช่นเดียวกัน แม้ว่าเราจะอยู่ในระดับบริหารสูงเพียงใดก็ตาม แม้มีภารกิจมากก็ตาม แต่ถ้าหากเราสมาธิตั้งใจ มีฉันทะอยากที่จะเข้าถึงธรรมจริง ๆ เราจะอิน เมื่อมีเวลาว่างเราก็นำพิจารณาว่า “ทำอย่างไรใจจึงจะหยุดนิ่ง” และเข้าไปสู่ภายในได้ ซึ่งก็ต้องสั่งสมกันไปทุกวัน ๆ จนกระทั่งถึงในระดับที่เป็นสิ่งนั้นจริง ๆ แล้วคราวนี้ก็จะง่าย องค์พระจะเกิดขึ้นมาเอง ดวงธรรม แสงสว่าง ภายในกาย เรื่องง่าย ๆ ก็เกิดขึ้น

ทำให้สมาธิเสื่อม สั่งสมไปที่ละเล็กทีละน้อย หมั่นสังเกตไปเรื่อย ๆ ต้องมีฉันทะ มีความปรารถนาที่อยากจะเข้าถึงพระธรรมกายอย่างแท้จริง อยากรู้วิชาธรรมกาย แล้วก็พยายามหมั่นสังเกตไปเรื่อย ๆ ทำทุกวัน ทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน ทำไปเรื่อย ๆ จากความหยาบก็จะค่อย ๆ ละเอียด ละเอียดลงไป ๆ จนกระทั่งถึงจุดที่นิ่งแล้วมีความสุข

แม้ตอนแรก ความสุขยังไม่เกิดขึ้น เป็นแต่เพียงว่าอยู่ในระดับที่เฉย ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ แค่อุทกขมสุข สุขก็ไม่สุข ทุกข์ก็ไม่ทุกข์ ก็รักษาระดับอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ แม้กระทั่งถึงจุดที่ปล่อยวางหมดทุกอย่างแล้ว จะหยุดนิ่งไปเอง ความสงบความสุขก็จะเกิดขึ้น

เมื่อได้เห็นภาพที่ทุกคนมาสวดธรรมจักรกันแล้วก็ปลื้มใจ คุณมีความสุขกันทุกคนเลย พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์ พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ตอนนี้ยังสำคัญมาก ๆ สวดไปเรื่อย ๆ เดี่ยวจะชอบมากกว่านี้ สวดไปพอจิตละเอียดจะได้ยินเสียงที่แตกต่างจากทั่ว ๆ ไป แม้เสียงจะแตกต่าง แต่ก็น่าปลื้มเป็นสุขใจที่ได้ยิน และถ้าหากเข้าถึงธรรมหรือมีความสุขจากการสวด จะหยุดยอเลย จิตจะค่อย ๆ ถูกกลั่นให้ละเอียดไปเอง

คุณครูไม่ใหญ่

นั่งธรรมะมีความสุข..แล้วจะอยากรู้ไปเรื่อย ๆ

พอนั่งธรรมะแล้วมีความสุขจากสมาธิ จะไม่ต้องให้ใครมาเตือน อยากรู้จะนั่งเอง เพราะเรารู้ว่าความสุขอยู่ตรงกลาง ตรงหยุดกับนิ่ง เมื่อใจไปสัมผัสแหล่งของความสุขภายใน ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของความสุข ทำอย่างนี้บ่อยๆ พอเราไปได้สักครั้งเดียวก็จะไปได้อีกครั้งๆ และจะได้อีกครั้ง คราวนี้ก็จะรู้ได้เรื่อยๆ และนานขึ้น นานขึ้นไปเรื่อย ๆ

จนกระทั่งถึงในระดับที่เราเป็นสารทิควิบคัมได้ จับได้ เคลื่อนไปสู่ภายในได้ไปเรื่อย ๆ ความชัด ความใส ความสว่างก็จะมาเอง ตอนนี้เราเริ่มซาบซึ้งในวิชชาธรรมกาย รู้สึกเห็นคุณค่าของการเข้ามาเป็นสมาธิในองค์กร และก็เริ่มเคารพตัวเองที่มีวินิจัยถูกตัดสินใจถูก เมื่อได้เข้ามาในเส้นทางสายนี้ เวลานอนก็จะยิ้มด้วยความปลื้มปิติ เพราะตอนนี้เริ่มมีประสบการณ์ภายใน เมื่อใจเราหยุดนิ่งเฉยสังขมไปเรื่อย ๆ มากเข้า ๆ ความสุขจะแผ่ขยายออกไปมากขึ้นเรื่อย ๆ วิชาต่าง ๆ ก็จะได้รู้เองได้เห็นเอง เป็นเองเข้าไปเรื่อย ๆ สบาย ๆ ถ้าพระเถระรวมทั้งระดับบริหารเข้าถึงจุดนี้ได้อะไรจะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นอย่าลืมคำที่หลวงพ่อบุญมาไว้ หลวงพ่อมีความปรารถนาอย่างนี้อยากให้ทุกคนเข้าถึง ถ้าใครที่เป็นสมาธิขององค์กรเข้ายังไม่ถึงจุดนี้ หลวงพ่อก็มีความรู้สึกลึก ๆ และดำนิตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า “เรายังนำหมู่คณะไปถึงฝั่งพระธรรมกายไม่ได้” จะมีความรู้สึกลึก ๆ อยู่ในใจตลอดเวลาอย่างนี้

ทางหนึ่งทางไหนที่จะต้องเคี้ยวเชืฐประดับประดองให้มาถึงตรงนี้ หลวงพ่อก็ต้องทำอย่างนั้นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงเป้าหมาย ถ้าหากเรายังเข้าไม่ถึงจุดนี้ เราจะเหนื่อยฟรีกันทั้งหมดเลย หลวงพ่อก็ไม่ต้องการให้ทุกคนเหนื่อยฟรี ควรจะมีรางวัลสำหรับชีวิตเรา คือ การเข้าถึงประสบการณ์ภายใน ตั้งแต่ชั้นหยาบจนถึงชั้นละเอียดกันทุก ๆ คน อยากให้ลูกทั้งหมดถึงจุดนี้นะ

นอกจากนี้อยากให้ลูกรู้ว่าพระมหาธรรมกายเจดีย์สำคัญมาก ถ้าจิตละเอียดจะได้ยินเสียงเทวดามาสด สดจนใจละเอียดก็จะได้ยิน ถ้าอยากได้ยินด้วยมนุษยต้องมาสวดที่หน้าพระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์พอจิตละเอียด..เสียงที่แตกต่างจากที่เราสวดจะดังขึ้น จะได้ยินเสียงที่แตกต่างอย่างชัดเจน เพราะตอนนี้ยังสำคัญมาก ๆ เพิ่มคำว่า “มาก ๆ” เข้าไปอีก

คุณครูไม่ใหญ่

ช่วยกันสร้างบรรยากาศแห่งการเข้าถึงธรรม

เราตั้งเป้าเอาไว้ที่จะขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วทั้งตำบล อำเภอ จังหวัด ประเทศ นานาชาติ ทั่วโลก ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีทีเดียว ในท่ามกลางกิจกรรมต่างๆ ที่มีมากมาย ให้พวกเราช่วยกันสร้างบรรยากาศสภาพแวดล้อม การคิด พูด ทำ อะไรต่างๆ ให้เป็นบรรยากาศในการปฏิบัติธรรมในทุกหนทุกแห่ง ทุกกิจกรรมที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในการก่อสร้างก็ดี บริหารงานก็ดี สั่งสอน หรือการดูแล เสนาสนะ หรืออะไรก็ตาม ถ้าช่วยกันสร้างบรรยากาศอย่างนี้ได้ หลวงพ่อว่า “ไปกันทั้งทีมได้อย่างง่าย ๆ เลย” ให้ทำอย่างนี้อย่างสม่ำเสมอทุก ๆ วัน ไม่ให้มีอะไรขัดหรือแย้งกันเลย ทำกันไปเท่าที่ เราจะทำได้

ให้ช่วยกันสร้างบรรยากาศอย่างนี้ให้เกิดขึ้น ซึ่งจะช่วยให้มาก ที่เดียว แล้วเราจะพบความอัศจรรย์ใจในการสร้างบรรยากาศเหล่านี้ ให้เกิดขึ้น และการสร้างบรรยากาศอย่างนี้ก็ไม่ยากเลย โดยการงด เว้นบรรยากาศที่จะทำให้เกิดสิ่งที่เป็นปฏิกษ์ ที่เป็นข้าศึกต่อการ หยุดการนิ่งของเรา แล้วก็ช่วยเตือนกันถ้าใครเผลอลืม เพราะตอนนี้ กำลังจะสร้างบรรยากาศอีกแบบแล้ว จะเป็นบรรยากาศที่สนับสนุน ให้เข้าถึงธรรม และเวลาเตือนกันก็อย่าหงุดหงิด ให้ประคับ ประคองกันไปอย่างนี้ เดียวก็ถึงฝั่งกันทั้งหมดเลย

เมื่อเราไปถึงฝั่ง ความอัศจรรย์จะเกิดขึ้นจริง ๆ เมื่อทุกคนมีประสบการณ์ภายในที่แท้จริง จะองอาจ พุดก็มีพลัง มีความสุข มีความบริสุทธิ์ มีความรู้แจ้ง แล้วก็จะเป็นอย่างนี้ การทำงาน.. ถ้าไม่ทำงานอยู่บนรากฐานแห่งความสุข ก็ไม่รู้จะทำไมเพื่ออะไร สอนคนอื่นให้มีความสุขแต่ตัวเองกลับไม่อยู่บนรากฐานแห่งความสุข สอนไปก็ไม่มีประโยชน์ ทำภารกิจขัดวิมาน ทำอะไรก็ตาม ถ้าไม่อยู่บนรากฐานของความสุขก็ทำ ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ทำหน้าที่กัลยาณมิตรก็ทำ ๆ ไปอย่างนั้นแหละ หรือการก่อสร้างก็เช่นกันถ้าไม่ตั้งอยู่บนรากฐานของความสุขก็เท่ากับเหนื่อยฟรี เพราะทำไปอย่างนั้นเอง

คุณครูไม่ใหญ่

ฝึกหยุดให้คล่องในทุกอิริยาบถ

ถ้าเราฝึกหยุดฝึกนั่งกลางองค์พระทุกวัน ให้สม่ำเสมอความชำนาญก็จะค่อยๆ เกิดขึ้น จากยากก็จะมาง่าย แล้วการเดินทางเข้าไปสู่เส้นทางภายในก็อยู่ในวิสัยที่เราทำได้ แต่ต้องทำบ่อยๆ **ฝึกทุกวัน ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด อิริยาบถใดก็ตาม ฝึกเอาไว้** ให้หยุด ให้นั่ง ให้ใส เพราะนี่คือ “กรณียกิจ” คือกิจที่เราจะ “ต้องทำ” ไม่ทำไม่ได้

เราจะได้มีชีวิตที่มีความปลอดภัย แล้วก็อบอุ่นใจ เข้าถึงความสุขภายในได้ เหมือนมีป้อม มีค่าย มีหลุมหลบภัยอยู่ในตัว

ฝึกตรงนี้จนกระทั่งตัวของเราไม่ทrepid จะกลวงภายใน จะไม่มีติดจะโล่ง โปร่ง เบา สบาย ขยาย กลวงเข้าไปเลย นำอัสจรรยาก็เดียว จะกลวงเข้าไป แล้วก็เข้าถึงดวงธรรมที่ผุดๆ กันขึ้นมา ธรรมเหล่านี้มีอยู่แล้วในตัวของเราที่เราได้ยินได้ฟังกันบ่อยๆ นั่นแหละ ทั้งดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะนั่นมีอยู่แล้วในตัวของเรา ภายในกายต่างๆ เราก็จะเข้าถึงได้ แล้วก็ได้กันทุกคน ถ้าขยัน ไม่ขี้เกียจและทำถูกวิธี

ถ้าหยุดได้วันนี้..ก็เข้าถึงวันนี้ หยุดได้พรุ่งนี้..ก็เข้าถึงได้วันพรุ่งนี้ หยุดได้ตอนไหนเข้าถึงตอนนั้น ฝึกเอาไว้ให้คล่องทุกอิริยาบถเลย นั่ง นอน ยืน เดิน ทำไปเรื่อยๆ นะ

สวดธรรมจักรถ้าเราทุกคนช่วยกันไปให้ถึงเป้าที่ตั้งเอาไว้ ก็
จะได้บุญบารมีไปด้วยกันทั้งหมด เพราะโอกาสแบบนี้ไม่ใช่จะหา
ได้ง่ายๆ เรามาสวดก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา คือ **สวดไปด้วยใจที่
สบาย มีความสุขภายใน** เพราะเป็นบุญใหญ่ที่สำคัญต่อตัวเราเอง
และบุญนี้ก็จะไปถึงกับหมู่ญาติที่ละจากโลกนี้ไปแล้วอีกด้วย ให้ไป
ช่วยกันชักชวนหมุนเวียนกันมาสวด ถือเป็นสิ่งที่สำคัญในช่วงนี้

คุณครูไม่ใหญ่

สั่งสมความละเอียด แล้วจะยิ่งชัด ใส สว่าง

ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้เต็มที่นะ ความละเอียดของใจต้องค่อย ๆ สั่งสม ค่อย ๆ เพิ่มพูนไปเรื่อย ๆ เราจะให้ละเอียดทันทีเลย..ก็ยากนะ แล้วก็ไม่เคยเจอเลย มันต้องค่อย ๆ สั่งสมไป วันนี้เราละเอียดได้แค่นี้ พรุ่งนี้ก็จะละเอียดเพิ่มขึ้น แล้วก็โล่ง ชัด ใส สว่าง ใหม่ ๆ ก็ค่อย ๆ ค่ำ ๆ กันไปก่อน แต่ต่อไปจะชัดขึ้น ใสขึ้น สว่างขึ้น

ตอนแรกองค์พระอาจจะดูทึบ อาจจะดูแข็งกระด้างก็ไม่ใช่ไร เราก็หยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ เพราะความจริงแล้วท่านนุ่มนวล แต่เพราะใจของเราเองที่ไม่ละเอียดจึงเห็นเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าเราหยุดนิ่งไปเรื่อย ๆ เดี่ยวองค์พระก็จะนุ่มนวลขึ้นมาเอง จะสว่างขึ้นมาตั้งแต่เหมือนดวงอาทิตย์ตอนเช้าสาย ๆ กระทั่งค่อย ๆ กระจ่างแจ้งไปเรื่อย ๆ จนเหมือนดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เป็นแสงแก้วที่สุกใส แล้วองค์พระก็จะโตใหญ่ไปเรื่อย ๆ สิ่งนี้ คือ ที่พึ่งที่ระลึกของเรา สิ่งอื่นไม่ใช่

มีแต่บุญกุศล ความดี พระธรรมกายในตัวเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเราอย่างแท้จริง เป็นกรณียก คือ กิจที่ต้องทำ เพราะเราจะต้องมีที่พึ่ง ถ้าหากชีวิตขาดที่พึ่งแล้วจะว่าเหว อับเฉา มีแต่ความทุกข์ทรมาน ทุกข์มากบ้าง น้อยบ้าง แต่เมื่อไรที่เราเข้าถึงองค์พระพระรัตนตรัยในตัว เข้าถึงพระธรรมกาย ความทุกข์ทั้งหลายจะดับไป จะยิ่งรู้แจ้งเข้าไปเรื่อย ๆ ชัดใสแจ่ม มีความสุขตลอดเวลาเลย

ตอนนี้เสียงสวดธรรมจักรดังไปไกลมากนะ ชักชวนกันมาสวด
ที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์
“สำคัญมากนะ” พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านคุณ
บุญให้อยู่นะ ตลอดเวลาเลย สวดไปเรื่อยๆ สวดไปก็ให้ทำใจให้
สบายๆ ทุกจบที่ร่วมกันสวดมีความสำคัญมาก แล้วเราจะเห็น
ธรรมะกันอย่างง่าย ๆ โอกาสแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ นะ

คุณครูไม่ใหญ่

พระธรรมกายคือที่พึ่งอย่างแท้จริง

การเกิดมาเป็นมนุษย์นี้ไม่ใช่ของง่าย เกิดมาแล้วได้เกิดในร่มเงาของพระพุทธศาสนาที่ไม่ใช่่ง่ายอีก เกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนาแล้วมาได้ยินเรื่องวิชาวรรณกาย มีโอกาสได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม ได้โอกาสมาสร้างมหาทานบารมีก็ไม่ใช่ของง่าย เป็นของยากทั้งสิ้น เรื่องการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายนั้นเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตของเรา ถ้าเราตายวันนี้ก็ไม่มีใครช่วยเราได้ไม่ว่าจะเป็นใครก็แล้วแต่ ก็ช่วยเราไม่ได้ทั้งนั้น จะเป็นผู้ว่าเป็นนายก เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มหาเศรษฐีของโลกก็ช่วยเราไม่ได้ แต่สิ่งที่ช่วยได้ คือ “พระธรรมกายภายในตัวของเรา” ซึ่งจะเป็นสรณะ เป็นที่พึ่ง ที่ระลึกอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นให้เอาใจมาจดจ่อให้มาหยุด ให้มานิ่งอยู่ที่ตรงนี้

แล้วก็นึกถึงสิ่งที่บุญใหญ่ เช่น การทอดกฐินและผ้าป่าสามัคคี อันมีอานิสงส์ใหญ่ นอกจากจะเป็นการร่วมกันค้ำจุนพระพุทธศาสนาให้พระท่านได้มีสิ่งจำเป็นต่อชีวิตของการเป็นพระในการที่จะบริภค และยังมีส่วนในการสนับสนุน ให้พระหมดความกังวลเกี่ยวกับเรื่องปัจจัยสี่ แล้วแสวงหาธรรมะภายในได้อย่างเต็มที่ เมื่อท่านรู้แล้ว เห็นแล้ว ศึกษาฝึกฝนอย่างดีแล้วก็จะได้ไปแนะนำกันต่อไป เราก็จะมีส่วนในการสร้างสันติสุขให้บังเกิดขึ้นแก่โลก

บุญกุศลที่เกิดขึ้นจะติดตามตัวเราไปในอนาคต จะส่งผลให้เรามีโภคทรัพย์สมบัติเป็นจำนวนมาก เหล่าเศรษฐี มหาเศรษฐีทั้งหลายในปัจจุบันนี้ หรือในอดีตที่ผ่านมาล้วนแล้วแต่สร้าง

มหาทานบารมีมาด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีเว้นเลยแม้แต่บุคคลเดียว สร้างกันตามกำลังก็มี เต็มกำลังก็มี พุ่่มเทชีวิตจิตใจก็มี เพราะฉะนั้นผลที่ได้จึงแตกต่างกัน แต่ที่ไม่ได้สร้างมหาทานบารมีนั้นไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว

มหาทานบารมีที่เราได้ตั้งใจทำในวันนี้แต่เนื่่อนานบุญ แต่ทักษิไณยบุคคล คือ พระธรรมกายนั้น เป็นสิ่งที่จะส่งผลให้เราได้ประสบความสำเร็จในชีวิตทุก ๆ ด้าน ทั้งทางโลกและทางธรรม ทั้งชีวิตที่เป็นปุ่ญชนกระทั่งถึงความเป็นพระอรียเจ้า และที่สำคัญที่สุด กำลังบุญที่เราจะได้ในวันนี้ จะมีส่วนผลักดันให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย กระทั่งไปถึงที่สุดแห่งธรรม

ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัวเราให้ได้ ให้ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ ถึงที่พึ่งที่ระลึกทั้งสามอย่างนี้ ถ้าถึงทั้งสามอย่างนี้ได้ ทำบุญน้อยก็ได้ผลมาก ทำมากก็จะมากยิ่งขึ้นไม่มีประมาณ ดังนั้นหลักใหญ่ก็คือต้องทำใจให้เข้าถึงรัตนะทั้งสามให้ได้นะ

คุณครูไม่ใหญ่

ลูกชายหญิงทุกคนเป็นความหวังสำหรับชาวโลก

วัตถุประสงค์ของการมาปฏิบัติธรรม ก็เพื่อให้ลูกๆ เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นสุดยอดปรารถนาของหลวงพ่อกับแม่ของลูกๆ ทุกคน เพราะการที่เราเข้าถึงพระธรรมกายได้นั้น จะทำให้เราเห็นแจ้งแทงตลอดในความเป็นจริงของชีวิตเราว่า “ชีวิตของเรานั้น เริ่มต้นมาจากไหน มาทำไม และอะไรคือเป้าหมายของชีวิต” นี่คือการที่หลวงพ่อกำลังจะช่วยให้ลูกๆ ทุกคนได้รู้ ได้เห็น ถ้าเราได้รู้เห็นอย่างนี้แล้ว เราจะได้ตั้งเป้าหมายชีวิตของเราให้ตรงต่อเส้นทางนั้น จะทำให้มีกำลังใจที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลที่เกิดขึ้น

เมื่อลูกทุกคนเข้าถึงจุดนี้และเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว จะเกิดมหากุณาที่จะถ่ายทอดความรู้อันบริสุทธิ์นี้ไปสู่ชาวโลกซึ่งในขณะนี้ยังไม่รู้อะไรเลย มีเพียงส่วนน้อยที่รู้เรื่องเป้าหมายของชีวิต เพราะฉะนั้นโลกจึงยังไม่พบสันติสุขที่แท้จริงกันสักที เพราะว่ายังไม่ทราบว่าคุณค่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร ดังนั้นลูกๆ ชายหญิงทุกคนจึงเป็นความหวังสำหรับชาวโลก ชาวโลกที่มีธุลีกิเลสเบาบางลงอาจได้รับการแนะนำเรื่องประสบการณ์ภายในจากที่ลูกๆ ทุกคนได้เข้าถึง เขาก็จะได้มีดวงตาเห็นธรรมเช่นเดียวกัน การที่เขาเข้าถึงจุดนี้จะทำให้เกิดการมองที่จุดเดียวกัน มองมุมเดียวกัน การมองจุดเดียวกันจะทำให้มีความคิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน ความคิด คำพูด และการกระทำ ถ้าหากเหมือนกันแล้ว จะมีพลังอย่างยิ่งใหญ่ที่จะทำให้สันติสุขที่แท้จริงเกิดขึ้นในโลก

การสวดธรรมจักรเป็นทางมาแห่งบุญ ซึ่งไม่ใช่ใครจะมาสวด
กันได้นะ ต้องเฉพาะผู้มีบุญเท่านั้น ดังนั้นให้ไปชักชวนกันมาสวดกัน
มากๆ จะได้ปลื้มไปด้วยกัน ผู้มีบุญมีบารมีมากจึงจะได้มาสวดบทธ
ให้ลองคิดดูสิว่า คน ๗,๐๐๐ กว่าล้านคนทั่วโลก แต่เป็นชาวพุทธ
แค่นิดเดียว และแม้เป็นชาวพุทธแค่เพียงนิดเดียวแต่ที่ได้มาสวดก็
ยี่งนิดเดียวเท่านั้น เพราะฉะนั้นทุกคนมีบุญมากนะ เป็นผู้ที่ได้กล่าว
บทสวดยายธรรมบทแรกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหนึ่งในไม่
กี่คนบนโลก ไปชวนกันมาสวดมากๆ นะ “สำคัญมาก”

คุณครูไม่ใหญ่

ไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขในการเข้าถึงธรรม

ประสบการณ์ภายในของลูกๆ ทุกคน จะเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความปิติยินดีของหลวงปู่ และยามใดที่เกิดความท้อใจเกียจคร้านในการประพฤติปฏิบัติธรรม ก็ขอให้นึกถึงภาพนี้ ภาพที่พวกเราอยู่ร่วมกัน จิตใจของเราสงบอย่างไร มีบรรยากาศแบบใดให้นึกถึงภาพอย่างนี้ จะทำให้เรามีกำลังใจ ไม่เกียจคร้านในการปฏิบัติธรรม

เราต้องไม่ประมาท และให้เพิ่มชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนั่ง ชั่วโมงกลาง เอาไว้ให้มาก ๆ แล้วประสบการณ์ภายในก็จะดีขึ้น และดีขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่ามีข้อแม้ อย่ามีข้ออ้าง อย่ามีเงื่อนไข ที่ทำให้เราไม่มีเวลาในการปฏิบัติธรรม ทำให้เราไม่มีเวลาหยุดนิ่งเข้ากลาง การมีข้อแม้ การมีข้ออ้าง การมีเงื่อนไข ไม่เป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงวิชาธรรมกาย ดังนั้นลูกๆ ทุกคนจะต้องไม่มีสามอย่างนี้ นะ “ข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข” เพราะว่าถ้าเราตั้งข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข เราก็จะมีเหตุให้เลี่ยงการปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็นไปด้วยอำนาจกิเลสของพญามารที่เข้าไปบังคับเอาไว้ ให้เราเกิดความรู้สึกขนิตินั้น

คนเราแม้ป่วยก็นั่งปฏิบัติธรรมได้ แม้มีภารกิจมากเพียงใดก็ตาม ก็สามารถแสวงหาชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนั่ง ชั่วโมงกลางได้ หลวงปู่ได้พบคนมาหลายประเภท ตั้งแต่ป่วยเล็กน้อย ป่วยปานกลาง ป่วยจนใกล้จะตาย ตั้งแต่มีภารกิจน้อย ภารกิจมากปานกลาง

กระทั่งมีภารกิจมาก แต่ท่านเหล่านั้นก็ยังสามารที่จะปฏิบัติธรรมได้ เพราะการปฏิบัติธรรมนั้นเป็นงานทางใจ

ชั่วโมฆะหยุด ชั่วโมฆะนิ่ง ชั่วโมฆะกลาง นี่เป็นงานทางใจ ซึ่งเราสามารถทำควบคู่กันไปได้กับภารกิจประจำวันที่เราทำอยู่ เพราะฉะนั้นอย่าให้สิ่งเหล่านี้เป็นเงื่อนไข เป็นข้ออ้างที่จะทำให้เรามีชั่วโมฆะหยุด ชั่วโมฆะนิ่ง ชั่วโมฆะกลางได้น้อย เพราะการมีชั่วโมฆะหยุด ชั่วโมฆะนิ่ง ชั่วโมฆะกลางน้อย เท่ากับเรายืดเวลาที่จะเข้าถึงวิชชาธรรมกายออกไปอีกเป็นเดือน เป็นอีกหลาย ๆ เดือน เป็นปี หรืออีกหลาย ๆ ปี เราจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ไม่นานเท่าไร เดียวก็วัน เดียวก็คืน เดียวก็หมดเวลาแล้ว เดียวเราก็แก่ เดียวร่างกายก็เสื่อมลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งใช้ไม่ไหว และตายไปในที่สุด ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นที่เราจะอยู่ในโลกใบนี้ ดังนั้นอย่ามีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขนะ

คุณครูไม่ใหญ่

นโยบาย คือ สุข บริสุทธิ์ ชัด ใส สว่าง

เวลานั่งปฏิบัติธรรม ลูกต้องนั่งให้ไปถึงจุดที่มีความสุข ความบริสุทธิ์ ถึงจะถูกหลักวิชา ให้ปล่อยใจ ทำใจสบายๆ นั่งไปในกลางองค์พระ กลางดวง หรือในกลางพระเดชพระคุณหลวงปู่ ให้ลูกประกอบความเพียร ประคองใจให้หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา ถ้านั่งธรรมะแล้วมีความสุขเป็นบางช่วง หรือมีอาการที่ขี้ยังไม่สุข ไม่ทุกข์ แสดงว่า “ยังนั่งแน่นไม่สมบูรณ์” แต่ก็เดินทางมาถึงถึงจุดหมายแล้ว เหลืออีกเพียงนิดเดียว ก็จะถึงเส้นชัย

อย่าไปกังวลว่าจะทำไม่ได้ไม่เห็นธรรมะ ไม่ต้องไปกังวลอะไรเลย ให้ทำใจใสๆ เบิกบาน มีความสุข ปล่อยใจนิ่งๆ เฉยๆ ทำอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ คือ **ทำนิ่งๆ เฉยๆ สบายๆ** ลูกจะเห็นธรรมะได้อย่างสะดวกสบาย เดียวก็ทำได้เอง ถือเป็นนโยบาย คือ “ความสุข ความบริสุทธิ์ นิ่ง เกลี้ยง ชัด ใส สว่าง” ให้สังเกตตรงนี้

ลูกทุ่มชีวิตมาเพื่อสร้างบารมี มาเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ตรงนี้ถือเป็นภารกิจหลัก ต้องทำให้หายสงสัยด้วยตัวเอง ถ้านั่งแล้วยังเคลือบแคลงสงสัยก็ไม่ได้ ถ้าตื้อๆ มั่วๆ อย่างนี้ก็ไม่ใช่วิชาการศึกษาวิชชาธรรมกายต้องหายสงสัย รู้แจ้ง เห็นแจ้ง แท่งตลอด มาฝึกตรงนี้ ไม่ช้าหรอก เดียวจะเร็วขึ้นไปเอง

เห็นภาพการสวดธรรมจักรแล้วปลื้มทุกวันเลย “จักรแห่งธรรมเคลื่อนไหวแล้ว” ยิ่งสวดยิ่งหมุนจี๋เลย พอกระแสนบุญยิ่งมากจักรแห่งธรรมก็ยิ่งหมุน เพราะสวดแล้วจิตบริสุทธิ์ขึ้น จิตละเอียดขึ้น มีความสุขขึ้น สวดไปเรื่อย ๆ แล้วจะเข้าถึงธรรมกันทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

แทรกเวลา หยุด นิ่ง..ในภารกิจประจำวัน

ถ้าหากเรามีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไขในการปฏิบัติธรรมก็จะยิ่งทำให้เรามีเวลาหยุด นิ่ง กลาง น้อยลงไปเรื่อย ๆ แค่เวลาปกติที่เราไม่มีสามอย่างนั้น ก็เหลือน้อยอยู่แล้ว เช่น วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง แบ่งเป็นเวลานอนสักหนึ่งในสามของชีวิต เวลาปฏิบัติภารกิจส่วนตัว ทำความสะอาดร่างกาย รับประทานอาหาร บริหารชั้นห้า บริหารร่างกาย ก็อีกหนึ่งในสามของชีวิต อีกหนึ่งในสามสำหรับการทำภารกิจการทำงานต่าง ๆ ก็หมายความว่า ยี่สิบสี่ชั่วโมงนั้น พักผ่อน ๘ ชั่วโมง บริหารชั้นอีก ๘ ชั่วโมง ทำภารกิจการทำงานอีก ๘ ชั่วโมง

ถ้าหากเรามีอายุ ๖๐ ปี นั้นหมายความว่าเราหมดเวลาไปกับการนอน ๒๐ ปี รับประทานอาหาร ออกกำลังกาย ทำความสะอาดร่างกายอีก ๒๐ ปี ทำภารกิจการทำงานต่าง ๆ อีก ๒๐ ปี แล้วเราจะมีเวลาใดที่จะให้กับชั่วโมงหยุด ชั่วโมงนิ่ง ชั่วโมงกลาง นี่แค่เป็นเวลาปกติ เหตุการณ์ปกติ ยังไม่ได้นับรวมเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ก็มีเวลาเหลืออยู่นิดเดียวเท่านั้น

เราจึงจำเป็นจะต้องแทรกเวลาหยุด นิ่ง และกลาง ในภารกิจประจำวัน ไม่ว่าเราจะประกอบภารกิจอันใดก็ตาม ให้สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควบคู่กันไป เหมือนเรารับประทานอาหารควบคู่กับการหายใจ ทำด้วยกันไปทั้งสองอย่าง งานทางใจกับงานในชีวิตประจำวันสามารถไปด้วยกันได้ ถ้าทำได้อย่างนี้ ทุก ๆ วันอย่างสม่ำเสมอไม่ช้าจะเข้าถึงวิชาธรรมกายได้อย่างแน่นอน

คุณครูไม่ใหญ่

“ ภาวนาจิตเป็นสำคัญ ”

บูชาธรรมพระผู้ปราบมาร..เราจะอยู่ในสายตาท่าน

การบูชาบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่..เราต้องชวนกันไปตามผู้มีบุญมา เราจะบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่ก็ต้องช่วยกัน ถ้าเราบูชาธรรมท่านเราก็จะอยู่ในสายตาของท่าน และท่านก็จะคุ้มครองให้เต็มที่เลย **คุณบุญ** คือ เมื่อเราทำบุญบูชาธรรมท่าน ท่านก็จะเอาบุญมาซ้อนไปในกลางกายของทุก ๆ คน เพื่อไปถึงจุดสมบัติที่จะไปเชื่อมความสำเร็จในทางโลกและทางธรรม

การทำบุญบูชาธรรมหลวงปู่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย ไม่ธรรมดา นี่เราบูชาธรรมพระผู้ปราบมารนะ ท่านจะคุ้มครองให้เป็นพิเศษ แล้วเราจะเอาบุญกับท่านเท่าไรก็ได้แล้วแต่เรา เพราะฉะนั้นนี่คือสิ่งสำคัญ การบูชาธรรมท่านก็เช่นเดียวกันสำคัญมาก ๆ ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ใครคนหนึ่งจึงอยากให้ทุกคนได้บุญมาก ๆ และอยากให้ทุกคนติดตามตามติดท่านไป เราก็จะได้บุญกับท่านเต็มที่ ให้ทุก ๆ อนุวินาทีอย่าเอาใจออกห่างจากหลวงปู่เลย ซึ่งท่านจะอยู่ที่ใดก็ได้แล้วแต่ แต่เราต้องอยู่กลางกายของท่าน อยากให้ทุกคนได้บุญกับหลวงปู่จริง ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

บวชบูชาธรรมพระผู้ปราบมาร..คุณบุญติดไปทุกกาย

การบวชบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร เราต้องไปช่วยกันทำหน้าที่ตามผู้มีบุญมาบวชนะ อยากให้ทุกคนได้บุญกันเต็มที่ ถ้าไม่มีท่านก็ไม่มีเรา ท่านจะคุณบุญให้เรา ในเมื่อท่านให้ความสำคัญกับเรา เราก็ต้องให้ความสำคัญกับท่าน การที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารคุณบุญให้นะ..หายห่วงเลย จะคุณบุญติดไปทุกกาย พระผู้ปราบมาร พระต้นวิชชาคุณบุญให้จะได้บุญขนาดไหน

ให้ตั้งใจบูชาธรรมท่าน ไปช่วยกันตามมาบวชให้ถึงเป้าให้ได้ ผู้มีบุญคอยการทำหน้าที่ของเราอยู่ เพื่อให้เขาสมความปรารถนา ด้วยการมาบวชในครั้งนี้ ท่านจะคุณบุญให้เพราะท่านให้ความสำคัญ เราต้องเอาบุญกับท่านให้มากๆ ไม่ใช่เราทำไปงั้นๆ เหมือนทุกปี เราต้องทำด้วยความเคารพเลื่อมใสอย่างแท้จริง แล้วมหาบารมีจะเกิดขึ้นกับเรา แล้วสิ่งที่เราตั้งใจไว้ก็จะสมปรารถนา

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องไม่ประมาทในการประพฤติปฏิบัติธรรม

อย่าประมาทกันนะ แม้ว่าสักวันเราจะเข้าถึงวิชชาธรรมกาย แล้วก็ตาม แต่หนทางที่เราจะต้องเดินต่อไปในอนาคตไปสู่เป้าหมายปลายทางของชีวิตนั้นยังอีกยาวไกล ที่หลวงพ่อบอกว่า “เดินทางไปสู่อินฟินิตี้” (Infinity) ไปสู่จุดที่เข้าถึงความสมบูรณ์ของชีวิต เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ยังต้องเดินทางอีกไกลทีเดียว เพราะฉะนั้นต้องไม่ประมาทใช้เวลาที่อยู่ในโลกนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่

หลวงพ่อบอกเชื่อมั่นว่า ลูก ๆ ทุกคนของหลวงพ่อก็จะเป็นแบบอย่างที่ดีของชาวโลก ที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย จึงได้อุทิศตนให้กับงานพระพุทธศาสนาอย่างเต็มที่ โดยไม่คำนึงถึงความเหนื่อยยากลำบาก ปลีกตัวจากความสนุกสนานเพลิดเพลินแบบชาวโลกมาดำเนินชีวิตเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ชาวโลกได้อย่างนี้ หลวงพ่อบอกเชื่อมั่นว่า ลูก ๆ ทุกคน จะทำชีวิตให้สมบูรณ์ได้ เพราะฉะนั้นขอให้ยึดการปฏิบัติธรรมเป็นหลักที่สำคัญ และคิดเสมอว่าชาวโลกทั้งหลายกำลังรอคอยแสงสว่างของชีวิตจากพวกเราทุกคน

ถ้าเราเกียจคร้านไม่ปฏิบัติธรรม หรือประมาทต่อชีวิต ชาวโลกก็จะทุกข์ทรมานอยู่เรื่อยไป เพราะไม่ได้รับคำแนะนำที่ดีจากพวกเรา แต่ถ้าหากว่าเราขยัน ไม่เกียจคร้าน และเราเข้าถึงประสบการณ์ภายใน ชาวโลกก็也将มีความหวัง จะได้มีความสุขตามพวกเราไปด้วย

ทุกกิจกรรมต้องประณีต เนียบ ฉียบ เป๊ะ ต้องให้ความสำคัญในทุกขั้นตอนในทุกๆ งานบุญ ดินทุกก้อนทุกอณูเป็นบุญล้วนๆ ให้ตั้งใจอธิษฐานกันให้ดี ปิดประตูบាយเปิดประตูสวรรค์ แค่มารเตรียมดินเพื่อรองรับการปลูกเบญจทรัพย์และทรัพย์บ้านขึ้น เราต้องเห็นความสำคัญ และการวางกระถางก็ต้องวางให้เป๊ะ วางให้เป็นระเบียบในทุกขั้นตอน ตอนที่เซ็นกระถางไปเก็บก็ต้องวางให้เป็นระเบียบ เพราะเราจะต้องเก็บภาพเอาไว้เป็นประวัติศาสตร์จะได้เอาไว้เป็นต้นบุญต้นแบบ ถ้าวางไม่สวยก็วางใหม่แล้วมาถ่ายภาพใหม่

ทุกอย่างในทุกขั้นตอนต้องเป๊ะ เพราะกระถางนี้เป็นบุญแล้ว ไม่เหมือนกับกระถางทั่วๆ ไป **กระถางปิดประตูบายเปิดประตูสวรรค์** ซึ่งเป็นอย่างนั้นจริงๆ ตัดวิบากกรรมวิบากมาร ให้ทุกคนทำด้วยความเคารพ เพราะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา ในทุกๆ ภารกิจ ตั้งแต่ตัก ขน เรียง บุญเกิดขึ้นทั้งนั้นเลย ถ้าจิตไม่เป็นบุญทำไม่ได้หรอก ถ่ายภาพออกมาจะได้เป๊ะๆ และจะต้องมีคนทีคอยไปดูแลเกลี่ยดินในกระถางให้พอดี ถ้าเราให้ความสำคัญ ทุกคนก็จะให้ความสำคัญตาม ถ้าให้ความสำคัญ..บุญก็จะเกิดขึ้น ความปิติก็จะเกิดขึ้นตลอด ทำให้ติดเป็นนิสัย ต้องปลื้มในทุกขั้นตอน พอเรามาทบทวนบุญจะได้ปลื้ม ฝึกให้เป็นธรรมชาติ เนียบ ฉียบ เป๊ะ

คุณครูไม่ใหญ่

พระมหาธรรมกายเจดีย์..ให้จำไว้ว่า สำคัญมาก!

พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ “สำคัญมาก” นะ ให้ไปรวมใจกันทั้งเขตนอกและเขตใน การที่เราจะสวดบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารก็ต้องไปสวดที่ตรงนั้น ซึ่งเป็นจุดที่เชื่อมกับกระแสธารแห่งบุญที่แรงที่สุด จุดสว่างที่สุด และเป็นจุดที่สำคัญที่สุดเลย แม้แต่เทวดาก็ยังมาสวดกันที่ตรงนั้นเลย ซึ่งได้นั่นมาตลอดว่า ถ้าจำอะไรไม่ได้ก็ให้จำว่า “สำคัญมาก” เอาไว้

ให้ทุกคนฝึกฝนใจให้มีสติในทุก ๆ กิจวัตรกิจกรรม โดยเฉพาะการคัดแยกเพชรพลอย สำคัญนะ! ให้ทุกคนช่วยกันคัดแยกเพชรพลอยเพราะเป็นการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เข้าหลักคือมี “สติกับสบาย” เป็นการทำสมาธิผ่านการคัดแยกเพชรพลอย ซึ่งเป็นการฝึกสมาธิจะได้มีสติกับสบาย ทำด้วยความสบายใจ ให้เรารู้ว่าเรากำลังจะทิ้งอะไร ทิ้งอย่างไร จิตเป็นสมาธิ เพราะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา “ใครคัดแยกเพชรพลอยแล้วปลื้ม..ขอให้รวย”

คุณครูไม่ใหญ่

บทสวดธรรมจักร ได้มายากมาก จึงสำคัญมาก

บวชบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ซึ่งเป็นบุญใหญ่สำหรับเราทุกคนที่จะมาเอาบุญกับท่าน ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ จังหวะนี้เป็นจังหวะที่สำคัญที่จะบูชาธรรมท่าน เพราะกว่าที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารจะลงมาก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พญามารกันท่านไม่อยู่ ดังนั้นเราต้องชักชวนกันมาบวชมาก ๆ มาเอาบุญพิเศษนี้อย่าตกบุญนี้เลย

บทสวดธรรมจักรนี้ไม่ใช่จะหาสวดกันได้ง่าย ๆ เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านต้องสร้างบารมียาวนาน สละทรัพย์ อวัยวะ และชีวิตอย่างน้อย ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัปจึงจะได้บทสวดนี้มา แล้วกว่าที่เราจะได้มาเจอพระสูตรบทนี้ก็ไม่ใช่ง่าย ยากมาก ๆ และเมื่อมาเจอแล้วก็ต้องมาสวดธรรมจักรกันให้เต็มทีไปเลย และทำหน้าที่ชักชวนให้ผู้อื่นมาสวดด้วย กระแสธารแห่งบุญจึงเกิดขึ้นตลอดเวลา

ให้เราระลึกไว้เสมอว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสร้างบารมี ๒๐ อสงไขยกับแสนมหากัป จนพญามารกันไม่อยู่จึงได้ธรรมบทนี้มา กว่าที่จะได้ธรรมบทนี้มาจึงไม่ใช่ง่ายเลย เพราะฉะนั้นเราต้องให้ความสำคัญ

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องทิ้งทุกอย่างจริง ๆ ใจจึงจะนิ่งอย่างเดียว

“ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว” สำคัญนะสำคัญตรงที่จะทำให้เราไปถึงภารกิจที่กำลังจะตั้งใจ ทำให้เกิดประโยชน์แก่ตัวลูกและชาวโลก ต้องทิ้งจริง ๆ ให้อใจอยู่ที่ศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา เวลามานั่งในห้องปฏิบัติธรรม ภารกิจของลูกก็คือ **นิ่งอย่างเดียว**

ให้มีแค่นี้ นิ่งอย่างเดียว นิ่งด้วยใจใสสะอาด บริสุทธิ์ หยุดนิ่งให้ละเอียด ใจละเอียดได้ขึ้นอยู่ที่การปรับร่างกายให้ผ่อนคลายสบาย ๆ ใจผ่อนคลาย ใจสบาย ๆ เมื่อผ่านขั้นตอนนี้มาแล้ว ทำให้มันคง ให้นิ่งแน่น ไปเรื่อย ๆ หยุดนิ่งอย่างสบาย ๆ มีอะไรให้ดู ก็ดูไปเรื่อย ๆ อย่างใจสบาย เหมือนดูทิวทัศน์ภาพที่ผ่าน ๆ มา ไม่ต้องไปกำกับอะไร ให้ทำเฉย ๆ เดี่ยวจะไปถึงภาพสุดท้ายที่ลูกต้องการ ดูให้ดูด้วยใจที่ปกติธรรมดาอย่างสบาย ๆ

ลูกต้องตั้งใจฝึกให้ดี ให้ถามตัวลูกเองก่อนว่า “ลูกทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่งจริงไหม นิ่งอย่างเดียวจริงหรือไม่” **ถ้าจริง!!! เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่นิ่ง** ถ้าจริงมัน ไม่จริงมัน ยังไม่ได้แน่ อันนี้ลูกต้องถามทุกวันนะ ถ้าจริงจะหยุดนิ่งได้อย่างสมบูรณ์ แต่ถ้าจริงไม่สมบูรณ์ จะหยุดนิ่งได้ไม่สมบูรณ์ สำคัญนะ ลูกต้องถามตัวเอง ไม่มีใครรู้ดีเท่ากับตัวเอง

ให้เราสวดธรรมจักรให้คล่องปากขึ้นใจ สวดไปเรื่อย ๆ ด้วย
จิตที่เกษมจริง ๆ สวดแล้วเห็นความสว่าง เห็นดวง เห็นองค์พระ
หรืออย่างน้อยก็สวดในกลางอย่างมีความสุข อยากให้ได้แบบนี้กัน
ทั้งหมดเลย จะได้บูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร
ในวันครูผู้ค้นพบวิชาธรรมกายนี้

คุณครูไม่ใหญ่

ความสำเร็จในทุกเป้าหมาย...มีบุญเป็นแรงผลักดัน

สิ่งที่หลวงพ่อกำลังคิดถึงอยู่ตลอดเวลาจนติดเป็นนิสัยเลย แล้วก็คิดมานานแล้ว ตั้งแต่รู้จักกับคุณยายฯ คือ มีความตั้งใจว่า “อยากจะทำบารมีไปทุกวินาทีเลย” ตอนนั้นเป็นความคิดของเด็กหนุ่มที่อายุ ๑๙ ปีนะ แล้วก็มองไม่เห็นอะไรในโลกที่จะมีประโยชน์เท่ากับการศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะฉะนั้นจึงทุ่มเทชีวิตและจิตใจให้กับการศึกษาวิชาธรรมกายอย่างเต็มที่

เมื่อทราบว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต หลวงพ่อก็ตั้งใจไว้เลยว่า “ทำอย่างไรเราจะใช้เวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดในโลก ทรัพยากรก็มีจำกัด ให้ได้ประโยชน์สูงสุดของการสร้างบารมี” คิดอย่างนี้อยู่เรื่อย ๆ จนเป็นนิสัย และทำไปอย่างสม่ำเสมอทุกวัน คิดอย่างนี้ไม่เคยขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว เพราะฉะนั้นในใจของหลวงพ่อกำลังจะทำเอาบุญที่ระดับสุด ๆ เลย เพราะเป้าหมายของเรา คือที่สุดแห่งธรรม ซึ่งเป็นเป้าหมายใหญ่ บุญน้อย ๆ ไปไม่ถึงไปไม่ได้ เช่น จะไปโลกพระจันทร์ จะขึ้นจรวดยานไปก็ไม่ได้ ต้องไปด้วยยานพาหนะที่มีกำลังมาก ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อตั้งเป้าไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ดังนั้นคิดทุกวันเลยว่าทำอย่างไรเราถึงจะได้บุญให้มากที่สุด คิดทุกวันเลย ใจวนเวียนอยู่อย่างนี้

สิ่งที่หลวงพ่อกำลังคิดถึงดี พุทธก็ดี ทำก็ดี ล้วนแต่เพื่อวัตถุประสงค์ของการได้บุญให้ได้มากที่สุดเลย เพราะมองเห็นบุญ แล้วบุญเป็นบ่อเกิด คือ “แหล่งกำเนิดของความสุขและความสำเร็จในชีวิต” ความสำเร็จในเป้าหมายทุกระดับ จะต้องต้องมีบุญเป็นแรงผลักดัน

สนับสนุนส่งกระแสไปตลอดหมดเลย หลวงพ่อมองเห็นบุญอย่างนี้
ดังนั้นคิดก็ดี พูดก็ดี ทำก็ดี มุ่งไปกันสุด ๆ ทั้งนั้นเลย จะทำเล็ก ๆ
น้อย ๆ ไม่เป็น สิ่งที่หลวงพ่อนะให้สร้างบารมี บำเพ็ญบุญนั้นดีทำ
ไปเถอะ เพราะว่าสิ่งที่แนะนั้น จะแนะเอาสุดยอดแห่งบุญให้ทั้งนั้น
กลั่นออกมาเลยทุกบุญที่ให้ทำ เพราะว่า “จะหอบเอาไปให้ถึงที่สุด
แห่งธรรมด้วยกัน” ไปกันสุด ๆ เลย ไม่คิดเล็กคติน้อย

ถ้าหลวงพ่อนะก็ให้ทำเถอะ บุญเป็นของเรา ไม่ใช่ของใคร
สุดยอดแห่งบุญเป็นของเราที่จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราไปถึง
ที่สุดแห่งธรรม ตลอดเส้นทาง ระหว่างที่กำลังเดินทางไปนั้นเกิด
แล้วตาย ในช่วงนี้กำลังบุญที่เราทำตั้งแต่ภพนี้ไป จะมีพลังให้เรา
เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยสมบัติทั้งสาม ที่มากกว่าบุคคลที่ไม่ได้คิดไป
ที่สุดแห่งธรรม จะมีพลัง มีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติเพียบ
พร้อมบริบูรณ์ เป็นอุปกรณที่จะผลักดันสนับสนุนให้เราไปถึงที่สุด
แห่งธรรมได้มากกว่าคนอื่นทุกชาติไปเลย จนกระทั่งถึงตอนสุดท้าย
เพราะฉะนั้นถ้าแนะอะไร ให้ลุยเข้าไปเถอะ..ดี!!

เราต้องให้ความสำคัญกับพระเดชพระคุณหลวงปู่พระ
ผู้ปราบมารนะ สำคัญมาก ๆ นะ ให้ชวนกันไปตามชายแมน ๆ มา
บวชกันให้มาก ๆ ได้บุญบูชาธรรมท่าน จังหวะนี้เป็นจังหวะที่สำคัญ
โดยเฉพาะโครงการนี้จะส่งพระอาจารย์ไปเป็นติวเตอร์ด้วย จะได้
ยกชั้นกันทั้งหมด

คุณครูไม่ใหญ่

นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ให้ได้ตลอดเวลา

ลูก ๆ ทุกคนมีบุญบารมีเก่าที่เคยได้สั่งสมกันมาไว้ดีแล้ว จะเข้าถึงธรรมะภายในกันได้ทุก ๆ คน และก็เคยเข้าถึงธรรมะภายในข้ามภพข้ามชาติ ติดต่อกันมาหลายชาติแล้ว แต่ในชาตินี้ถูกงานหยาบและความประมาทมาดึงใจให้ออกจากความละเอียด ดังนั้นเมื่อมานั่งธรรมะก็ให้ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ท่านส่งความละเอียดมากล้นแก้ตลอดที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะบารมีของทุกคนเต็มเปี่ยมพร้อมที่จะเข้าถึงกันแล้ว ดังนั้นให้ลูกทุกคนทำใจเบา ๆ สบาย ๆ นิ่ง ๆ เบา ๆ สบาย ๆ สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือ “ให้นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารให้ได้ทั้งวัน” เพราะเมื่อใดที่เรานึกถึงท่าน ท่านก็จะนึกถึงเรา และลงแก้ไขอยู่ตลอดเวลา จะทำให้เข้าถึงธรรมได้อย่างง่าย ๆ ง่ายอย่างที่คุณคิดกันไม่ถึงทีเดียว จำไว้ให้ตึนะ

พระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารท่านไม่ธรรมดานะ ท่านมีความสำคัญมาก บวชบวชธรรมท่านจะบวชจำนวนน้อย ๆ ไม่ได้เลย ไปช่วยกันตามมาบวชมาก ๆ โดยเฉพาะมาบวชรุ่นนี้ เป็นจังหวะที่มีพระอาจารย์ติวเตอร์ที่จะคอยทำหน้าที่ให้ผู้ที่มาบวชในครั้งนี้นึกขึ้นเข้าถึงธรรม หรือ อย่างน้อยก็ได้อารมณ์สบายที่เกิดจากสมาธิ ซึ่งผู้มีบุญเขารอคอยการไปทำหน้าที่ของเราอยู่

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องเข้าถึงก่อน...จึงขยายธรรมกายไปสู่ชาวโลก

ชาวโลกฝากความหวังเอาไว้ที่ลูกทุกคน เพราะว่าชาวโลกกำลังต้องการแสงสว่างของชีวิต แต่ก็มีผู้ให้แสงสว่างชีวิตมนุษย์นี้หลายประเภท บางคนสว่างน้อย บางคนสว่างมาก บางคนสว่างแบบดวงเทียน บางคนสว่างแบบขี้ได้ สว่างด้วยควันรมไปด้วย บางท่านก็ให้ความสว่างเหมือนหลอดไฟ เหมือนดวงไฟ สปอตไลท์ เพราะฉะนั้นสังเกตดูชีวิตมนุษย์เจอแสงสว่างส่องทางสำหรับผู้ที่มีความรู้ไม่สมบูรณ์ เมื่อให้แสงสว่างไปด้วยก็ให้ควันไปด้วย ซึ่งมีวิบัติผสมสมบัติเจือ ๆ กันอยู่เพราะความรู้ของเขายังไม่สมบูรณ์ มนุษย์ที่ได้รับแสงสว่างจึงมีสุขบ้างทุกข์บ้างคละกันไปตลอดทุกชาติทุกภาษาทั่วโลกเป็นกันอยู่นั่น

ชาวโลกต้องการแสงสว่างที่แท้จริงสำหรับส่องทางชีวิตให้เขาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงที่เขาปรารถนากัน ธรรมกายเท่านั้นที่จะเป็นแสงสว่างสำหรับส่องทางชีวิตมนุษย์ทุก ๆ คนในโลกไม่ว่าจะเป็นชาติใดภาษาใดก็ตาม เพราะฉะนั้นดริมที่มธรรมกายจึงเป็นความหวังของชาวโลกอย่างแท้จริง

สิ่งที่เราจะต้องทำคือ ทำอย่างไรจะให้เข้าถึงธรรมกายที่แท้จริงได้ เราก็จะต้องเข้าถึงก่อน ไปพิสูจน์ ไปสัมผัส ไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับภาวะของธรรมกายนั้น ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไปเลย เมื่อเราได้เข้าถึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว เราจะได้รู้แจ้งในธรรมกายนั้นในกายของผู้รู้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจนกระทั่งมีความรู้ที่สมบูรณ์ ความรู้อันบริสุทธิ์ ความสุขความสว่าง พลังแห่งความดี มีกำลังใจที่จะต่อสู้อุปสรรคอะไรต่าง ๆ ถึงวาระนั้นจะเป็นวาระที่เราสามารถยับยั้งขยายธรรมกายไปสู่ชาวโลก

คุณครูไม่ใหญ่

" ๐๔๕๖๗๘๙๐๑๒ " ๖

ริบดวงตาชาวสวรรค์..หันมามองผู้ที่สวดธรรมจักร

โลกจำเป็นต้องมีบุคคลอัศจรรย์ จึงจะพลิกโลกได้ เราต้องทำความสำเร็จให้เกิดขึ้นให้ได้ เพื่อเป็นสัญญาณของโลกในอนาคตที่มีศีลมีธรรม ซึ่งในยุคของเราต้องช่วยกันฟื้นฟูศีลธรรมอันดีงามให้หวนคืนกลับมาใหม่บนผืนแผ่นดินไทย และโลกใบนี้อีก เหมือนครั้งสมัยยุคพุทธกาล โดยเริ่มจากการนำบทสวดธรรมจักรนี้ เข้าไปสู่จิตใจของทุก ๆ คน เมื่อเราช่วยกันขยายเครือข่ายคนดี จิตเกษมก็จะขยาย ความสุขก็จะบังเกิดขึ้นแก่ตัวเราและชาวโลก

เราควรตั้งใจสวดธรรมจักรจริง ทำได้ไม่ยากเลย ลองสวดวันละ ๓ จบต่อคนต่อวัน ๑ ปี เราก็ได้แล้ว ๑,๐๐๐ จบ ถ้าล้านคนสวดทุกวัน ไม่มีว่างเว้นเลย เข้า ๑ จบ กลางวัน ๑ จบ กลางคืนอีก ๑ จบ วันละ ๓ จบในทุก ๆ วัน ๑ ปี มี ๓๖๕ วัน..ก็ได้ ๑,๐๐๐ กว่าจบแล้ว

ถ้าสวดพร้อมกัน ๑ ล้านคน ก็ถึงเป้าแล้ว ซึ่งเป็นไปได้ ไม่ใช่เป็นเรื่องเพ้อฝันหรือฟุ้งซ่านเลย เพียงแต่หาผู้มีหัวใจดวงเดียวกันสัก ๑ ล้านคน ซึ่งทั่วโลกก็น่าจะมีนะ ไม่ได้ไปกระทบการทำงานอะไร จะทำมาหากินอะไรก็ได้ ไม่ได้กระทบเลย สวดแค่จบละ ๑๗ นาที เข้า ๑๗ นาที กลางวัน ๑๗ นาที กลางคืน ๑๗ นาที ไม่ได้เป็นการฟุ้งซ่านหรือเพ้อฝัน นี่แค่อุ่นเครื่อง ซึ่งจะทำให้พวกเขามีจิตใจที่งดงามขึ้น มีความสุขขึ้น มีความบริสุทธิ์ขึ้น

สวดเวลาใดก็ได้ แค่วันละ ๓ จบ หาผู้มีบุญสัก ๑ ล้านคน ที่เป็นแนวหน้า กล้านำไปสู่เส้นทางที่ดี เป็นต้นทางแสงสว่าง หา

ต้นทางแห่งความสว่าง หรือหาดวงตะวันให้ได้สัก ๑ ล้านคนนี้ก็ได้แล้ว “ทำอย่างง่าย ๆ สบาย ๆ” คู่กับกิจวัตรกิจกรรม ไม่ได้ขัดแย้งอะไรเลย ลองดูสิว่าเราจะทำกันได้อย่างไร ทั้งทำด้วยตัวเองและไปชวนคนอื่น สวดให้ตัวเอง บุญก็เกิดกับตัวเอง หรือสวดให้กับบรรพบุรุษของแต่ละครอบครัว ก็แล้วแต่เราจะให้เหตุผล ถ้าสวดให้กับตัวเอง พอเรามีบุญแล้ว เราก็ส่งบุญให้แก่บรรพบุรุษ เพราะฉะนั้นบุญได้มาง่าย ๆ โดยที่ไม่ได้เสียเงินเสียทอง และมีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจ

ทุกวันทุกคืน กายวาจาใจของเราก็จะใสสะอาดบริสุทธิ์ บุญเกิดขึ้นทุกวัน วิมานเราก็วับ ๆ และก็เป็นที่เลื่องลือในหมู่ของชาวสวรรค์ทั้งหลาย เรียกได้ว่า “ริบเอาดวงตาของชาวสวรรค์เพื่อหันมาดูผู้ที่สวดธรรมจักร” แทนที่จะไปเพลิดเพลินสุขอย่างชาวสวรรค์นั้นก็หมดอารมณ์ เพราะกระแสน้ำแห่งบุญของผู้ที่มีใจดวงงามของผู้มีบุญกำลังสวดธรรมจักร ทบทวนคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญเกิดขึ้นมาก ริบดวงตาชาวสวรรค์ทุกวิมาน ริบทุกชั้นเลย

เราก็ทำได้ในทุก ๆ สถานการณ์สิ่งแวดล้อม คือ ที่อื่นเขาอาจจะตึงเครียด แต่เราตรึงใจให้อยู่กับความสุข มีที่ไหนขนาดเขายกกันมาตั้งเยอะแยะ วางงานอื่นมาหาเรา แต่กลับได้ยินเสียงสวดธรรมจักร ซึ่งเราก็สวดธรรมจักรกันทั้งวันทั้งคืน สวดกันตลอดเรื่อยมาตลอดจนถึงทุกวันนี้ ๒๔ ชั่วโมงเลย เพราะฉะนั้น..ถ้าเราทำกันจริง ๆ ก็จะทำให้ความสำเร็จเกิดขึ้นได้ไม่ยากเลย

คุณครูไม่ใหญ่

ใจติดอยู่ภายใน..จะทำได้ต้องไม่ติดอะไรเลย

ลูกจะหยุดนิ่งถูกส่วนได้ ใจต้องรวมกันเป็นหนึ่ง ซึ่งที่ผ่านมา ใจของเราแตกมาตั้งแต่เกิด คือ “เห็นไปทาง จำไปทาง รู้ไปทาง” เห็นจำคิดรู้แยกไปคนละทิศละทางกัน ซึ่งตอนนี้เพิ่งเริ่มกลับมา รวมใจใหม่ กลับมารวมใจให้ถูกส่วน กลับมารวมเห็นจำคิดรู้ใหม่ให้เป็นหนึ่ง ซึ่งเรากำลังฝึกใจให้หยุดนิ่งสมบูรณ์ ให้ใจตั้งมั่น นิ่งแน่น เพราะที่ผ่านมาใจของเราเจอสิ่งเร้ามากมาย ใจจึงกระจัดกระจาย ไปคนละทิศละทาง ทำให้ใจหลุดออกจากศูนย์กลางกาย

ถึงแม้ลูกจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นสัปปายะ ที่ปลอดจากสิ่งเร้าภายนอก แต่ก็ยังมีสิ่งเร้าที่ยังติดค้างอยู่ภายในใจ เพราะฉะนั้นลูกต้องหมั่นฝึกฝนใจให้กลับมารวมใจใหม่ “ถ้าใจติดแล้วจะติดใจ” ใจติดอยู่ภายในซึ่งจะทำได้ต้องไม่ติดอะไรเลย ให้ตั้งใจฝึกกันให้ดีขึ้น

บรรพบุรุษชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารให้มองเห็นความสำคัญของพระเดชพระคุณหลวงปู่ เราบูชาธรรมท่าน เวลาท่านคุณบุญ ท่านก็จะคุณบุญให้เราเต็มที่ อย่าลืมนะว่า ท่านเป็นเจ้าของวิชา ไม่ต้องคิดอะไรมาก ให้จิตใจเกิดที่ได้บูชาธรรมท่าน ทั้งผู้บวชที่ทั้งทุกอย่าง ปลอ่ยวางทุกสิ่ง วิ่งเข้าวัดมาบวชในครั้งนี้ และผู้ที่ได้ออกไปทำหน้าที่ชวนชายแมน ๆ มาบวช เป็นบารมีพิเศษของทุกคนเลย บูชาธรรมพระผู้ปราบมารที่เดียวนะ

คุณครูไม่ใหญ่

ที่สุดแห่งธรรม เป็นหน้าที่ของเราทุกคน

ลูกทุกคนเป็น “ความหวังของชาวโลกอย่างแท้จริง” ที่พูดเช่นนั้นยังเป็นคำพูดเพียงส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ พอที่ชาวโลกจะเข้าใจได้ เพราะแค่นำให้ชาวโลกได้เข้าถึงพระธรรมกาย ก็เป็นเรื่องที่ต้องต่อสู้กันพอสมควรทีเดียว กว่าที่จะชักชวนเขาและนำเขาไปสู่ภวะนั้น แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นยังมีอยู่อีก คือ เรื่องเกี่ยวกับการไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม การไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น เราจะพบสภาวะหนึ่งที่ปราศจากอาสวะกิเลส เครื่องหมักดองใจ หรือเครื่องบังคับสัตว์โลกให้ทุกข์ทรมาน

คำว่า **สัตว์โลก** ในที่นี้ไม่ใช่แค่เพียงมนุษย์ ไม่ใช่แค่สิ่งที่เราเห็นด้วยตา หรือแค่สัตว์เดรัจฉานเท่านั้น แต่สัตว์โลกรวมทั้งหมดเลย ทั้ง ๓๑ ภูมิ ภพสาม กามภพ รูปภพ อรูปภพ แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล สรรพสัตว์ สรรพสิ่งทั้งหลาย ล้วนตกอยู่ในความครอบงำของกิเลสของพญามารที่เขาบังคับกันอยู่ เพราะฉะนั้นทั้งหมดนั้นจึงมีแต่ความทุกข์ตลอด เป้าหมายของเราเป็นเป้าหมายที่ชาวโลกไม่เข้าใจ คือ เป้าหมายที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ซึ่งเป็นหน้าที่ของลูกทุก ๆ คน คือ เข้าถึงด้วยตัวเอง เผยแผ่วิชชาธรรมกายในระดับที่ชาวโลกเข้าใจ และก็มุ่งเข้าไปหาที่สุดแห่งธรรมในระดับที่ชาวโลกไม่เข้าใจ ไปให้ถึงที่สุดตรงนั้น ไปให้ถึงที่สุดแหล่งกำเนิดที่ผลิตสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ทั้งความโลภ ความโกรธ ความหลง กิเลสอาสวะ เครื่องบังคับสัตว์โลก สรรพสัตว์ สรรพสิ่งทั้งหลาย ไปให้ถึงที่สุด

ตรงนั้น ไปให้ถึงที่สุดแล้ว ทุกอย่างก็จบ เห็นไหมว่า เรามีหน้าที่
ของเราอยู่ตรงนี้ สำคัญทีเดียว เพราะฉะนั้นลูกทุกคนจะต้องมี
จิตสำนึกในตรงนี้

เห็นภาพที่ทุกคนได้มาสวดธรรมจักรแล้วปลื้มมากเลย เรา
ต้องสวดบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมาร ถ้ากาย
สบายใจสบายจะสวดมากแค่ไหนก็ได้ทั้งนั้น แม้แต่เทวดาก็ยังลงมา
สวดกันเลย

ศูนย์สาขาทั้งภายในและต่างประเทศก็ให้ชักชวนสาธุชนมา
สวดกันด้วย และก็ให้หมุนเวียนกันมาสวดที่พระมหาธรรมกายเจดีย์
พระมหาเจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ ที่ตรงนี้สำคัญนะ

สิ่งที่เราทำเพิ่งเคยเกิดขึ้น ยิ่งสวด..บุญยิ่งเพิ่มมากขึ้นไป
เรื่อย ๆ ถ้ากายสบาย ใจสบายจะก็จบก็ได้ ยิ่งถ้ามาร่วมกันสวด ก็
ยิ่งมีพลัง จิตจะถูกกลั่นให้ใส ให้สะอาดยิ่ง ๆ ขึ้นไป

คุณครูไม่ใหญ่

ทำทั้งในรอบ นอกกรอบ...จนไม่มีรอบ

ลูกต้องตั้งใจนั่งธรรมะกันนะ ยังอยู่ในวัยแข็งแรง ต้องรีบชิงช่วงในวัยนี้ ลูกมีบุญจึงได้มาอยู่ในสถานที่สปปายะ ดังนั้นให้ทำความเพียรให้เต็มที่ เดียวก็วัน เดียวก็คืน ทานอาหารให้อิ่มไปมือ ๆ พอหนักท้อง ให้มีแรงทำความเพียร ให้ออกกำลังกาย เดินย่อยให้เลือดลมเดินให้ลมหายาบออกไป ระวังเดินก็อย่าเดินฟรีแปะติดภาพดวงหรือองค์พระไปด้วย ประคองใจที่ศูนย์กลางกาย พอเสร็จภารกิจก็ให้นั่งหลับตา

ทำกายให้เบาเท่ากับใจ ทำทุกอิริยาบถ ทำทั้งในรอบ-นอกกรอบ ทำเหมือนไม่มีรอบนั่นเอง ต้องชวนขวาย ใจจดใจจ่อ ยังแข็งแรงกันอยู่ หลวงพ่ออยากได้อีกสออย่างนี้ อยากได้ความแข็งแรงปลอดภัยพลอดกังวล ไม่มีภารกิจอะไร กับบรรยากาศที่เป็นสปปายะ สิ่งเหล่านี้ผู้รู้ล้วนปรารถนาด้วยกันทั้งนั้น “ความแข็งแรงกับถูกส่วน” ชาวโลกได้ความแข็งแรงแต่ไม่รู้เรื่องถูกส่วน เสียเวลาไปแสวงหาทรัพย์ เสียเวลาไปในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์

ลูก ๆ ได้ทั้งหมดเลยทั้งความแข็งแรงและวิธีการที่จะทำให้ถูกส่วน ต้องชวนขวายกันนะ ลูกมาอยู่ตรงนี้แล้ว ให้ใช้วันเวลาให้เกิดประโยชน์ให้เต็มที่ พระมหาเถระ และพระเถระทุกรูปล้วนมีบารมีที่จะเข้าถึงธรรมกันได้ทุกรูป ไม่มีเว้นเลยแม้แต่รูปเดียว เพียงแต่ที่ผ่านมามัวเขามาบังเอิญไว้ ดังนั้นจึงต้องมาปรับวิธีการให้ถูกต้อง จะได้ยกชั้นกันทั้งองค์กร

คุณครูไม่ใหญ่

ศึกษาวิชาธรรมกายให้ดี ต้องไม่มีความกังวล

ให้ลูกเตรียมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงและก็เตรียมใจให้ปลอดกังวล ปลอดภัย และก็มุ่งมั่นที่จะศึกษาวิชาธรรมกายให้เต็มที่ เราต้องเตรียมร่างกายให้แข็งแรงเพราะว่า “การปฏิบัติธรรมนี้อาศัยร่างกายที่แข็งแรง” ถ้าไม่แข็งแรงแล้วสู้ไม่ไหว ทั้งๆ ที่นั่งอยู่เฉยๆ อย่างนี้ไม่ได้ออกแรงแบกหามอะไร เราต้องแข็งแรงเพราะว่า “โรคที่จะเกิดขึ้นกับนักปฏิบัติธรรมมักจะเป็นโรคเส้นกับโรคท้องอืด” เป็นหลัก นอกนั้นก็โรคอื่นๆ ตามมาสารพัด ร่างกายแข็งแรงจึงจะสู้กับสิ่งเหล่านี้ได้

การมุ่งเข้าไปหาที่สุตแห่งธรรมต้องไปแบบวิง ๔ คุณ ๑๐๐ อย่างนั้น วิ่งผลัดส่งกันต่อๆ กันไปเรื่อยเลย หมุนเวียนตลอด ๒๔ ชั่วโมง จนกว่าจะถึงที่หมายและร่างกายต้องแข็งแรง ห้ามเจ็บ ห้ามป่วย ห้ามไข้ ถ้าห้ามไม่ได้ก็ควรทำให้ร่างกายแข็งแรง อยู่ดี ดูแลรักษาสรีรยนต์สมบัติของพระศาสนาไว้ให้ดี

ทำใจให้ปลอดกังวล การจะศึกษาวิชาธรรมกายให้ดีต้องไม่มีกังวลอะไรเลย ปลืพธ ความกังวลใจทุกชนิดเลยที่เป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งใจไม่ให้หลุด ไม่ให้นิ่ง ไม่ให้ตั้งเข้ากลางได้ ตั้งแต่ความกังวลใจเรื่องภายนอกจนกระทั่งถึงเรื่องภายในของเราจะต้องไม่มี และจะต้องไม่มีความหวังในทางโลกด้วย คือ ไม่หวังอะไรเลยในทางโลก มุ่งไปที่สุตแห่งธรรมอย่างเดียว ไม่มีอะไรเหนี่ยวรั้ง จึงจะศึกษาวิชาธรรมกายได้

ต้องไม่มีความหวังอะไร ไม่หวังร่ำรวย ไม่หวังลาภยศสรรเสริญ
ไม่หวังให้คนชื่นชม ยกย่อง พระเน้าพระนออะไรต่างๆ ไม่กังวลทั้งสิ้น
แค่มีที่อยู่อาศัยให้เรานอนกันแดด กันฝน กันลม ปีกันสัตว์
แมลง อะไรต่างๆ แค่นั้นเอง อาหารก็มีไปแค่มื้อๆ พอกันตายเพื่อ
ให้มีกำลังสำหรับประพฤติปฏิบัติธรรม ยารักษาโรคก็เพื่อประคับ
ประคองสรีรยนต์นี้ไป ตลอดทั้งวันทั้งคืนให้มีจิตที่ผ่องใสบริสุทธิ์
หยุดนิ่งอยู่ภายในตลอด ๒๔ ชั่วโมง

คุณครูไม่ใหญ่

กายมนุษย์ คือ ฐานทัพของพระนิพพาน

“นอกรอบ” ทำได้ง่ายกว่า “ในกรอบ” แสดงว่า **ในกรอบ เราตั้งใจเกินไป** ให้เริ่มที่เราสบายก่อน การเรียนวิชชาธรรมกายไม่จำเป็นต้องมีความรู้อะไรมาก่อน แค่อยู่นิ่งเฉย แล้วจะเกิดแสงสว่างเกิดภาพ เกิดการเห็นแจ้งและรู้แจ้ง เห็นชัดเจน ตอบตัวเองได้ จนหายสงสัยด้วยตัวของเราเอง เป็นที่พึงของตัวเราได้จริง ๆ และเราจะได้ก้าวไปเรื่อย ๆ ยังมีอีกมากที่เรายังไม่รู้

มนุษย์จำนวน ๗,๐๐๐ กว่าล้านคน เป็นชาวพุทธพันกว่าล้านคน ได้ยินได้ฟังคำว่า **วิชชาธรรมกาย** ก็น้อยลงไป ได้มาเรียนรู้วิชชาธรรมกายก็น้อยลงไปอีก และได้มาศึกษาวิชชาธรรมกายก็ยิ่งน้อยลงไปอีกเทียบได้กับฝุ่นในจักรวาล เพราะฉะนั้นเรามีบุญมากจึงได้มาอยู่ตรงนี้ ให้ตั้งใจกันให้ดี ให้รู้เอาไว้ว่า **เราเป็นฐานทัพของพระนิพพาน**

การสวดธรรมจักรบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารให้ตั้งใจกันให้ดี สวดให้เข้าเป้าด้วยความปลื้ม และก็ไปช่วยกันชักชวนกันมาสวดมาก ๆ เพราะท่านจึงทำให้เกิดการสู้รบกับพญามาร มารวมใจกันปฏิบัติบูชาด้วยการสวดธรรมจักร เพื่อเป็นการบูชาธรรมท่าน สวดด้วยใจที่ปลื้มปีติ มีจิตที่เกษม และให้มาสวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตรที่พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ จะได้บุญมาก ยิ่งสวดจะทำให้จิตเป็นสมาธิ จะเกิดกระแสความบริสุทธิ์เกิดขึ้น ยิ่งมาสวดกันมาก ๆ

กระแสแห่งความบริสุทธิ์ก็ยิ่งมาก ทำให้ญาณหลักวิชา ยิ่งสวดยิ่ง
ปลื้มเพิ่มขึ้น บุญเพิ่มขึ้น สวدمนต์จนเห็นธรรม ซึ่งเป็นบุญใหญ่
และบุญนี้จะติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติเลย

คุณครูไม่ใหญ่

ให้อยู่ในกลางตลอดเวลา...แม้ยามหลับ

ให้ลูกตั้งใจฝึกใจให้หยุดนิ่ง แม้กระทั่งนอนหลับ ก็ให้หลับอยู่ในกลาง คือ หลับในกลางในระดับที่ไม่ฝัน อยู่ตรงนั้นตลอดมีสติอยู่ แม้กระทั่งนอนหลับ หลวงพ่อเคยถามลูกสามเณรว่า “ลูกเณรหลับแล้วฝันไหม” ซึ่งก็ตอบกัน คนนั้นก็ไม่ฝัน คนนี้ก็ไม่ฝัน ไม่ฝันได้ อย่างไรหลับแล้วต้องฝันสิ แล้วลูกสามเณรก็ตอบหลวงพ่อบอกว่า “มีสติอยู่ตลอดครับ อยู่ในองค์พระสว่างๆ อย่างนั้นแต่ก็หลับ ออกมาแล้วก็สบายสดชื่นนี้ ๒๔ ชั่วโมง” **ต้องอยู่ตรงนั้นตลอด จึงจะทำวิชากันได้** หลับก็มีสติ ไม่ฝัน สบาย บริสุทธิ์ หยุดนิ่ง อยู่ภายใน แล้วใจต้องมุ่งเข้าหาที่สุดแห่งธรรม สิ่งอื่นไม่มีความหมาย มุ่งที่สุดอย่างนี้จึงจะศึกษาวิชาธรรมกายได้ดี เพราะฉะนั้นให้สำรวจดูตัวเองให้ดีนะว่า ทำอย่าง หลวงพ่อว่าไหม ใครมีเครื่อง กังวลให้สังเกตดูว่ามีไหม

การที่เราปฏิบัติธรรมยังดีไม่เต็มที่ มีสาเหตุใหญ่ในระดับของ ผู้ที่ตั้งใจมาศึกษาฝึกฝน คือ มีความกังวลลึกๆ กลัวจะไม่ละเอียด กลัวไม่ชัด กลัวไม่ทัน ถ้ามาถึงระดับนี้แล้วกลัวไม่ได้เป็นไม่มี เพราะ ได้กันแน่ๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องกลัวไม่ทัน กลัวไม่ละเอียด กลัวไม่ทันใจ หลวงพ่อ กลัวไม่ทันใจ กลัวไม่ถูกใจหลวงพ่อ กลัวไม่ทันพรรคพวก กลัวไม่ละเอียดอะไรต่างๆ เหล่านี้

ต้องสังเกตตัวเราเอง ถ้าเราไม่มีตรงนี้ใจก็จะหยุด เบา สบาย
ละเอียด เดี่ยวก็มุ่งเข้ากลางไปเรื่อย ๆ องค์พระก็ผุดขึ้น ๆ ไป
เรื่อย ๆ ซึ่งเราจะเห็นความอัศจรรย์ของเราในตอนนี้ จะแตกต่าง
จากที่ผ่าน ๆ มา แต่ตอนนี้ก็ให้หยุด นิ่ง เหนย สบาย นิ่ง ๆ นุ่ม ๆ
ละมุนละไม เดี่ยวก็จะดีขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

จิตต้องบริสุทธิ์...ถ้าไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เห็น

ภาพภายในนี้แหละที่จะเปลี่ยนแปลงโลก เปลี่ยนจากโลกที่วุ่นวาย เป็นโลกแห่งสันติภาพ เพราะคนไม่รู้ว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดที่ไม่ควรทำ ไม่เชื่อเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องนรกสวรรค์ เพราะความไม่เชื่อเหล่านี้เองจึงเป็นสาเหตุทำให้โลกวุ่นวาย

ถ้าหากลูกได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ก็จะสามารถเอาภาพภายในเรื่องราวของนรกสวรรค์มาให้ชาวโลกได้เห็นกันได้โดยผ่านจากจุดเล็ก ๆ ตรงศูนย์กลางกายขยายกว้างออกไป ซึ่งก็จะทำให้ชาวโลกทั้งหลายได้เข้าใจในเรื่องราวความจริงของชีวิต เปลี่ยนจากมิจฉาทิฐิมาเป็นสัมมาทิฐิ ซึ่งต้องทำกันไปเป็นทีมเพื่อบ่มไปสู่มรรยาภายใน ถ้าไปไม่สุดเส้นทางภายใน ก็ต้องตกเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร **ลูกต้องทำเป็นทีม หากทำตามลำพังก็สู้พญามารไม่ได้ เพราะกำลังปะทะไม่เพียงพอ** ยังมีโปรแกรมที่อยู่ในตัว รอบังคับลูกอยู่อีกมากมาย ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต ต้องสาวเข้าไปให้ถึงโปรแกรมเมอร์ หลวงพ่ออรอวันที่ลูก ๆ มีความละเอียดเท่า ๆ กัน กำลังคอยความละเอียดของลูกอยู่ **จิตต้องบริสุทธิ์ ถ้าไม่บริสุทธิ์ก็ไม่เห็น** บริสุทธิ์มั่งก็เห็นมั่ง บริสุทธิ์มากก็เห็นมาก บริสุทธิ์หมดก็เห็นหมด ญาณแม่นยำ ลูกต้องร้องรอยตรงไปตามความเป็นจริง ไม่มีอะไรมาบังได้ ลูกต้องชวนชวน เอาให้ได้ อย่าไปยอมแพ้กันนะ

สวดธรรมจักรบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้-
ปราบมาร ให้ตั้งใจกันให้ดีนะ ให้มาเอาบุญใหญ่กัน มากันให้หนา
แน่นที่หน้าพระมหาธรรมกายเจดีย์เลย ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่
เราจะได้มาบูชาธรรมท่าน แต่ก็ต้องสวดให้ถูกหลักวิชา สวดให้
ปลื้มที่สุด สวดให้มีความสุขที่สุด นึกแล้วจะได้ปลื้ม

คุณครูไม่ใหญ่

พระนิพพาน...เริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

เราต้องทำความเข้าใจว่า **พระนิพพานนั้นอยู่ภายในตัวของเรา ไม่ได้อยู่นอกตัว** เพราะฉะนั้นเราก็ต้องเอาใจของเรา กลับเข้ามาไว้ในตัว โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้ เราจะต้องเอาใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงนี้ ให้ได้ตลอดเวลาเลย ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอะไรก็ตาม เพราะนี่คือ “กรณีศึกษา” ภารกิจที่เราจะต้องทำ หรือเป็นงานที่แท้จริงของเรา งานที่นอกเหนือจากนี้เป็นงานที่มีความสำคัญรองลงมา เพราะเรามีชีวิตอยู่ก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

การที่เราจะเข้าถึงพระธรรมกายได้นั้น จะต้องเริ่มต้นด้วยการ นำใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจหยุดนิ่ง ๆ ใจจะหยุดนิ่งได้ก็จะต้องมีหลักยึดของใจ คือ บริกรรมนิมิต เป็นภาพทางใจที่เราจะต้องสร้างขึ้นมากำหนดขึ้นมา ซึ่งนิมิตที่กำหนดขึ้นมานั้น จะเป็นดวงใส ๆ หรือพระแก้วใส ๆ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เพื่อเป็นที่ยึดที่เกาะของใจเพื่อไม่ให้ใจของเราฟุ้งไปในเรื่องราวต่าง ๆ แทนการนึกถึงคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น แล้วก็ต้องมานึกอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วย ซึ่งจะเริ่มต้นจากตรงนั้นก่อนก็ได้ โดยให้นึกอย่างสบาย ๆ ไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องจับหลักให้ได้ว่า วัตถุประสงค์ของการทำอย่างนี้ เพื่อต้องการให้ใจมาอยู่กับตัว อยู่ ในกลางท้องตรงบริเวณฐานที่ ๗ เพื่อให้ใจหยุดใจนิ่งต่อเนื่องนาน ๆ จนกระทั่งใจหยุดนิ่ง นี่คือวัตถุประสงค์ของเรา จับหลักตรงนี้ให้ได้

เราต้องฝึกใจให้หยุดให้นิ่งเพราะหยุดเป็นตัวสำเร็จ ที่จะทำให้เราได้เข้าถึงพระธรรมกายภายในตัว ดังนั้นอย่ากดลูกนัยน์ตาลงไปดู เพราะตาเนื้อนั้นเห็นไม่ได้ แล้วถ้าหากเรากดลูกนัยน์ตาลงไปแล้วมันตึงก็ให้รีบลืมตา แล้วก็ผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ผ่อนคลายร่างกายจิตใจ พอรู้สึกสบายก็เริ่มต้นกันใหม่ ลูกต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้นะ แล้วก็สะสมความปรารถนาเข้าถึงพระธรรมกายกันได้ทุกคน

คุณครูไม่ใหญ่

ภาพทางใจเห็นแค่ไหนเอาแค่นั้น..แค่ให้ใจหยุด

การเห็นภาพทางใจนั้น จะแตกต่างจากการเห็นภาพด้วย มังสัจจุ หรือตาเนื้อ คือไม่ใช่เห็นได้ทันทีเลย เป็นมโนภาพที่เรานึกถึง เหมือนเรานึกถึงชั้นล่างหน้า แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ดอกบัว ดอกกุหลาบ สิ่งของที่เรารักอย่างนั้น สิ่งไหนเราคุ่นเคยมาก เราก็นึกได้ชัด สิ่งไหนเราไม่คุ่นก็นึกไม่ค่อยชัด เพราะเป็นมโนภาพทางใจ ที่เรียกว่า “ปริกรรมนิมิต” ซึ่งการนึกถึงดวงใส ๆ หรือพระแก้วใส ๆ ก็ใช้ทำนองนี้ คือนึกธรรมดา ๆ

เช่นเรานึกถึงพระมหาธรรมกายเจดีย์ เราก็นึกธรรมดา ซึ่งก็เป็นภาพทางใจ แต่ก็ไม่ชัดเจน บางคนชัดเจนมาก บางคนชัดเจนน้อย ถ้าหากเราทำความเข้าใจได้ เดียวก็ทำเป็นใจก็จะหยุดนิ่งขึ้นมา เพราะมีอารมณ์เดียว ดังนั้นการนึกถึงดวงใส หรือพระแก้วใส ๆ ก็ในทำนองเดียวกัน คือ เราตั้งใจเย็น ๆ ค่อย ๆ นึก นึกเท่าที่เรานึกได้ นึกแล้วเรายังรู้สึกสบาย แล้วก็ผ่อนคลาย ระบบประสาทกล้ามเนื้อผ่อนคลาย ไม่เกร็ง ไม่ตึง อย่างนั้นถูกวิธี

ให้ทำใจเย็น ๆ อย่าไปรำคาญ ถ้าเรานึกไม่ชัด เห็นไม่ชัด ก็อย่าไปรำคาญ แล้วก็อย่าไปยึดอัดว่า ทำไมเรานึกอะไรก็นึกได้ชัด แต่ทำไมมานึกอย่างนี้กลับไม่ชัด ให้นึกเท่าที่นึกได้นะ นึกได้แค่นั้น เราก็อเอาแค่นั้น สมมติเรานึกถึงดวงกลม ๆ บางทีอาจจะบูดเบี้ยวบ้าง ก็ไม่เป็นไร ให้มีภาพอยู่ในท้องก็แล้วกัน องค์พระก็เหมือนกัน บางทีก็เห็นตั้งแต่เศียร แขน ขา มือ มีอะไรให้ดูก็ดูไป เพื่อต้องการให้ใจอยู่กับตัว

เราต้องจับหลักให้ได้ว่า วัตถุประสงค์ของการทำอย่างนี้ เพื่อต้องการให้ใจมาอยู่กับตัว อยู่ในกลางห้อง ตรงบริเวณฐานที่ ๗ เพื่อให้หยุด ให้นิ่งอยู่นานๆ จนกระทั่งใจหยุดใจนิ่งๆ นี่คือ วัตถุประสงค์ของเรา จับหลักตรงนี้ให้ได้

คุณครูไม่ใหญ่

มีสติกับสบาย..ดูไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องคิดอะไร

อย่าทิ้งคำนี้ละ ให้มีสติกับสบายควบคู่กันไปอย่างสม่ำเสมอ มีสติกับสบาย หนึ่ง ๆ ค่อย ๆ ฝึกไปเรื่อย ๆ มีความมืดให้ดูก็อยู่กับความมืดนั้นด้วยใจที่เบิกบาน แซ่มซีน ไม่ทุกข์ใจ มีแสงสว่างให้ดูก็อย่าไปตื่นเต้น ดูไปเรื่อย ๆ มีอะไรให้ดูเราก็ดูไป ตรงนี้ต้องจำนะ

ให้ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องคิดว่า เอ๊ะ..ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนี้ ถูกหรือว่า ผิด เราคิดไปเองหรือเกิดขึ้นจริง อะไรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ให้นั่งแบบเด็กๆ ที่อินโนเซนซ์ คือ ไม่มีความคิดอะไรมากมาย ทำเฉย ๆ หนึ่ง ๆ เพราะวัตถุประสงค์ของเรา คือ “ต้องการให้ใจหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ หรือกลางท้องของเรา” เหนือสะดือขึ้นมาสองนิ้วมือ อย่างสบาย ๆ นี่คือวัตถุประสงค์

ฝึกใจไปเรื่อย ๆ อาจจะมีปรากฏการณ์อะไรต่าง ๆ เกิดขึ้นกับร่างกายของเรา คือ ตัวจะพองบ้าง ตัวขยายบ้าง ตัวยืดสูงขึ้นบ้าง ขยายออกไปทางกว้างบ้าง หรือตัวยุบลงไปบ้าง ตัวโยกบ้าง ตัวโคลงบ้าง ตัวเบาบ้าง ตัวลอยบ้าง หรือหล่นลงไป เหมือนตกจากที่สูงลงไปบ้าง หรืออะไรที่นอกเหนือจากนี้ก็ให้ทำเฉย ๆ ในทุก ๆ ประสบการณ์ให้ทำเฉย ๆ ทำใจหลวม ๆ เหมือนสวมเสื้อผ้าหลวม ๆ ให้ผ่อนคลายเป็น แล้วก็ทำใจให้สบาย ๆ หนึ่ง ๆ เฉย ๆ มีอะไรเกิดขึ้น เราก็ดูไป อย่างนี้เรื่อยไปเลย

ให้รวมใจกันไปสวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตรที่พระมหา-
ธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธรูปเจ้าล้านพระองค์ “สำคัญมาก
จริง ๆ” บุญชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่พระผู้ปราบมารด้วยการ
ไปสวดธรรมจักรนะ เราจะได้ปลื้มเพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการ
บังเกิดขึ้นของพระผู้ปราบมาร ซึ่งกว่าท่านจะมาก็คงได้ไม่ใช่ง่ายเลย
ยากมาก พญามารกันนักกันหนา แต่เอาไม่อยู่ เราจึงต้องไปสวด
บุญชาธรรมท่าน นี่ก็แล้วจะได้ปลื้ม เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีการบังเกิด
กายหยาบของท่าน ก็ไม่มีการบรรลุธรรม ไม่มีการเข้าถึงธรรม ไม่มี
การเห็นธรรมตามท่าน...นี่สำคัญนะ !!

คุณครูไม่ใหญ่

ครอบครองศูนย์กลางกาย คือ เป้าหมายของเรา

ทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง ใจต้องไม่ติดอะไรเลย ในคน สัตว์ สิ่งของ ให้เป็นอิสระจากทุกสิ่ง ต้องเป็นตัวของเราเอง ศูนย์กลางกายห่างจากปากช่องจมูกแค่ศอกเดียว เราต้องไปครอบครอง ศูนย์กลางกายให้ได้ พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสรุปไว้ว่า “หยุด เป็นตัวสำเร็จ” เราต้องไปครอบครองคำนี้ได้ เป้าหมายของเรา คือ ต้องยึดศูนย์กลางกายให้ได้นะ

ปล่อยหลุด ปล่อยพัน เข้าไปสู่ภายใน ทิ้งชีวิตไปเลย ถ้าเรา รักตัวเอง รักวิชาธรรมกาย รักที่จะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็น ทาสของพญามาร ลูกต้องยึดศูนย์กลางกายให้ได้ ถ้าสิ่งที่ยึดอยู่ในตัว ของเรา แต่เรายังยึดครองไม่ได้ ก็ไม่เรียกว่า “เป็นของเรา” โดยต้อง ทำอย่างง่าย ๆ ทำอย่างมีความสุขและความบริสุทธิ์ต้องไม่ติด เรื่องอะไรเลย ใจต้องเกลี้ยง ๆ แล้วจะมีความรู้แจ้งเกิดขึ้นมา พร้อมกับ ความเห็นแจ้ง จุดกลาง คือ จุดแห่งชัยชนะ จุดแห่งความสำเร็จ

สวดธรรมจักรบูชาธรรมพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระ ผู้ปราบมาร ท่านเป็นมหาปูชนียาจารย์ของพวกเรา ท่านเป็นบุคคล ที่ควรบูชา เราต้องเคารพเทิดทูนบูชาท่าน เราอยู่ในสายตาท่านอยู่ ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นสวดให้มีความสุขที่สุด มีความบริสุทธิ์ที่สุด มีจิตเกษม ให้ถูกหลักวิชา ให้เน้นตรงนี้เป็นหลักเลย

คุณครูไม่ใหญ่

นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่..ให้ขัดใสแจ่มตลอดเวลา

เราต้องรักษากาย วาจา ใจ ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการตรีกะลิกนึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทั้งหลับตา ลืมตา นั่ง นอน ยืน เดิน ก็ต้องให้เห็นท่านชัด ใส แจ่ม อยู่ตลอดเวลาให้กาย วาจา ใจของเราใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ที่จะเกิดขึ้น ต้องเอาบุญตรงนี้ให้เต็มทีนะ

เราจะบูชาพระผู้ปราบมารซึ่งบังเกิดขึ้นได้ยาก เราจะได้มีบุญใหญ่ อานิสงส์ใหญ่ เพราะฉะนั้นวันเวลาที่เหลืออยู่ ต้องทำให้ถูกหลักวิชาเพราะไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ ดังนั้นไม่ว่าสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไรก็ตาม สิ่งที่เราจะต้องทำ คือ คิดดี พูดดี ทำดี ทำใจใส ๆ เหมือนชาวสวรรค์ แล้วก็นึกถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ในทุกอิริยาบถ ทุกกิจวัตรกิจกรรม

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านกำลังรวบรวมเอาพวกเราทุก ๆ คน ที่มีความเคารพรักเทิดทูนบูชาท่านเอาไว้ในกลางองค์พระธรรมกายของท่าน ซึ่งมีนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ท่านกำลังส่งบุญบารมีส่งผังสำเร็จให้ลูกได้สมความปรารถนาในทุกสิ่ง ทั้งในปัจจุบันชาติและในอนาคตไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

คุณครูไม่ใหญ่

ให้ความสำคัญกับเรื่องหยุดนิ่งมากที่สุด

นั่งธรรมะแล้วต้องหายสงสัยด้วยตัวเองนะ ให้แจ่มแจ้ง จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง ให้รู้แจ้งเห็นจริงให้หายสงสัย ด้วยตัวของลูกเอง ถึงจะใช้ได้ ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องหยุดนิ่งให้มากที่สุด **อย่าเห็นเรื่องอื่นสำคัญกว่าเรื่องของการปฏิบัติธรรม** จึงจะเป็นนักรบกองทัพธรรมตัวจริงดีจริง ถ้ายังให้ความสำคัญกับเรื่องอื่นมากกว่า นั่นไม่ใช่แล้ว ไม่ใช่ นักรบกองทัพธรรมตัวจริง ไม่ดีจริง ให้มันปิดกวาดใจให้ใส ๆ บริสุทธิ์มาก ๆ

ความปกติของใจ..ถ้าไม่ติดเรื่องหยาบ ๆ ภายนอก ก็จะกลับมาติดเรื่องละเอียดภายใน อย่าปล่อยใจของเราให้หยาบไปติดในเรื่องราวของคน สัตว์ สิ่งของ ให้ใจหลุดจากหยาบไปหาละเอียด ถ้าใครที่ละเอียดแล้ว นิ่งดีแล้ว ก็ให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ให้ลูกทุกคนภูมิใจ ดีใจว่า “ลูกได้มีโอกาสมาประพฤติปฏิบัติธรรม ซึ่งไม่ใช่ง่าย ๆ นะ” ที่จะได้มานั่งแบบนี้ มีบุญมาก ถ้าปล่อยวางทุกอย่างได้จริง ๆ จะเห็นอานิสงส์ ลูกจะมีความสุข ความบริสุทธิ์ ตอนนี้ฝึกมาได้ดีในระดับหนึ่งแล้ว เหลืออีกนิดเดียวก็จะถึงเป้าหมายให้มันฝึกฝน อย่าไปท้อนะ

ที่สำคัญควรจะมาเข้าโครงการติวธรรมะกัน สำคัญนะ!! อายุก็เริ่มมากขึ้นกันแล้ว อยากให้มีที่พึ่งภายในกันทั้งหมด ซึ่งมีการติวธรรมะ นั้นหมายความว่า เรามาถูกทางแล้ว ก็เหลือแต่ตัวเราว่าจะให้โอกาสตัวเองมากแค่ไหน

คุณครูไม่ใหญ่

ทิศทางสายกลาง..เป็นทางแห่งความหลุดพ้น

ถ้าถูกทิศ..ก็ถูกทาง จึงเรียกว่า “ทิศทาง” จะไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศอื่นไปอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะดับทุกข์ได้ มีอยู่ทิศเดียวที่มีทาง คือ **ทิศทางสายกลาง** เป็นทางแห่งการดับทุกข์ และหลุดพ้นซึ่งเป็นทางเดียวเลย ส่วนทิศอื่นไม่มีทาง ต้องทิศทางสายกลางเท่านั้น

ทิศทางสายกลางเป็นทิศของผู้รู้ ผู้ที่ดำเนินตามทางของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงแสดงธรรมไพเราะเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย เพราะพระองค์มีความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง และสามารถดับทุกข์ได้ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องดำเนินตามเส้นทางสายกลาง ด้วยการทำให้เกลี้ยงๆ ทำใจใสๆ ไม่ติดอะไรเลย ตั้งใจฝึกหยุดฝึกนิ่ง ซึ่งตอนนี้ก็ฝึกดีขึ้นมาเรื่อยๆ ใจเริ่มตั้งมั่นในระดับหนึ่งแล้ว เหลือแค่ทำซ้ำๆ เหมือนกับตอกซ้ำๆ ให้มันคง

หลักวิชาที่สำคัญ คือ ให้เริ่มในจุดที่ง่ายไปก่อน ทำอย่างสบายๆ นิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ นิ่งในนิ่งเข้าไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ ปล่อยหลุด ปล่อยพ้น ไม่ให้มีอะไรเหนียวรั้ง เส้นทางสายกลางของกลาง มีแต่ชัดใสสว่าง มีดวง มีองค์พระ และให้ดูไปเรื่อยๆ ใจจะนิ่งขึ้น นิ่งอย่างมีความสุข

คุณครูไม่ใหญ่

จะปล่อยวางทุกอย่างได้..ต้องเห็นภัยในวัฏสงสาร

ลูกจะรู้แจ้งแทงตลอดได้ ก็ต้องฝึกให้ใจบริสุทธิ์หลุดพ้นจากเครื่องกั้นจิต คือ นิรวณ ๕ ใจจึงจะหยุดนิ่ง การจะหลุดจากนิรวณ ๕ จนใจหยุดนิ่งได้ก็ต้อง “ทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว” และการที่จะทิ้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งได้ ก็ต้องเห็นภัยในวัฏสงสาร เมื่อเราเห็นโทษเห็นภัยในวัฏสงสาร ใจก็จะไม่ติดอะไรเลย ใจจะเกลี้ยงๆ

ชาวโลกเขาเห็นดีเห็นงามในวัฏสงสารเพราะใจไปติดเรื่องที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร แต่ของเราต้องตรงกันข้าม แทนที่จะเห็นดีเห็นงาม ต้องมาเห็นโทษเห็นภัยนะ ลูกต้องมองให้เห็นโทษเห็นภัยในวัฏสงสารจริงๆ ใจจะได้มุ่งแต่ทำความละเอียด มองเห็นให้ตลอดทีเดียว ม้วนเดียวจบ เพราะฉะนั้นต้องสอนตัวเอง เพราะเราจะอยู่กับตัวเราเองมากที่สุด ๒๔ ชั่วโมง ไม่มีใครอยู่กับเราตลอด แม้อยู่ตามลำพัง เราก็อยู่กับตัวเองให้ทุกอย่าง วางทุกสิ่งจริงๆ อย่าไปสนใจสิ่งที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร เรื่องกะโหลกกะลา ให้หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งไปเรื่อย ๆ และในการนั่งธรรมะ จะไปเร่งไปกังวลหรือตั้งใจมากจนเกินไปก็ได้ มันผิดวิธี!! ให้ทำอย่างสบายๆ ทำให้ถูกหลักวิชา

คุณครูไม่ใหญ่

นั่งกับสุข เจยกับสุข ต้องอยู่คู่กัน

การปฏิบัติธรรมอย่างถูกหลักวิชา คือ ให้ทำอย่างสบายๆ ดูดวง ดูองค์พระ ดูอย่างสบาย ๆ มีความสุข นิ่ง นุ่ม อย่างสบายๆ ถ้าฝืนไปพยายาม ไปเค้นภาพไม่ได้เลย ต้องสบายๆ ถ้าสบายจะดูดวง ดูองค์พระ ดูอะไรก็ชัด จะเป็นอะไรก็ได้ให้ดูสบายๆ ดูอย่างเพลินๆ ง่าย ๆ อย่างมีความสุข **นั่งกับสุข เจยกับสุข ต้องอยู่คู่กัน** ตรงนี้สำคัญนะ ถ้ายังไม่มีความสุขแสดงว่าเจยไม่จริง

อย่ากด อย่าดัน อย่าเค้น ดูอย่างสบายๆ ถ้ามีความรู้สึกว่าไปกดไปเค้นไม่ใช่แล้ว!! **ต้องทำใจนิ่งๆ เบาๆ สบายๆ ให้เริ่มจากจุดที่เราสบายที่สุดไปก่อน** ทำตรงนี้ให้คล่อง เชี่ยวชาญ ชำนาญ ให้พึงพอใจในสภาวะที่เราเห็นอย่างสบายๆ ไม่ทรมานทรมาย ถึงแม้ว่าวันนี้เรายังมีประสบการณ์ ไม่เหมือนคนอื่น ก็ไม่เป็นไร นั่นเป็นเรื่องของเขา แต่ให้เราวางใจตรงจุดที่เราคุ้นไปก่อน และฝึกให้คล่องตรงนี้ ให้เชี่ยวชาญ ชำนาญ ฝึกไปนะ ฝึกไป

คุณครูไม่ใหญ่

ต้องสบาย และมีความสุข...จึงจะได้

ให้ลูกตั้งใจนั่งธรรมะกันนะ **หยุดนิ่งอย่างเดียว** ไม่มีอะไรจะง่ายไปกว่าการทำหยุดทำนั่งอีกแล้ว ซึ่งก็ไม่ได้ยากเลย ยากพอสู้อ ถ้าสู่อก็ไม่ง่าย วันเวลาที่ผ่านไปจะได้ไม่สูญเปล่า ให้ทิ้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว ฝึกทำซ้ำๆ ให้ชำนาญ ให้ตั้งใจจนขวย ต้องรีบชิงช่วงเวลานี้ ลูกได้โอกาสสมานั่งธรรมะ อยู่ในที่สัปปายะ และยังอยู่ในวัยที่แข็งแรงต้องรีบชิงช่วงตอนนี้ ต้องทำความเพียรกัน ให้เต็มที่ หลวงพ่อจะพูดแค่สั้นๆ แต่อยากให้จำและเอาไปคิดนะ

ส่วนในเรื่องวิธีการก็ให้หมั่นสังเกต ตรงไหนที่ทำผิดวิธี ก็อย่าทำผิดซ้ำ ให้ปรับให้ถูกวิธี **ให้มีสติ สบาย สม่าเสมอ และหมั่นสังเกต** ลูกตั้งใจมากจนเกินไปก็ไม่ได้ แต่จะไม่ตั้งใจเลยก็ไม่ได้ ต้องปรับให้พอดีๆ ต้องสบายๆ หากไปกด เค้น เน้น ดันให้เห็นชัด ให้ภาพชัดแบบนี้เรียกว่า “ตั้งใจมาก” ลูกต้องชนะตรงนี้ให้ได้นะ **ต้องสบาย มีความสุข ถึงจะได้** ให้เจริญอิทธิบาท ๔ มีความรักความสมัครใจในการนั่งธรรมะ แล้วหมั่นฝึก การสังเกตก็จะตามมาเอง ลูกต้องฝึกตรงนี้นะ

สวดธรรมจักรให้ถูกหลักวิชาให้ปากกับใจไปด้วยกัน จิตเป็นสมาธิ แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นในชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม สวดมนต์จนเห็นธรรม ไม่ใช่ปากสวดแต่ใจไปคิดเรื่องอื่น เพราะฉะนั้นสวดให้ปากกับใจไปด้วยกัน จิตเป็นสมาธิ แล้วสิ่งดีๆ จะเกิดขึ้นในชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม

คุณครูไมใหญ่

หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ดิ่งเข้ากลาง

พยายามฝึกใจหยุดใจนิ่งเอาไว้เรื่อย ๆ ให้คุ้นเคยกับศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอะไรก็ตาม ทั้งนั่ง ทั้งนอน ทั้งยืน ทั้งเดิน หรือจะทำอะไรก็ตาม ให้ฝึกเอาไว้ให้ใจคุ้นเคย อยู่ภายในที่กลางกาย ใจของเราจะได้เชื่อมโยงกับกระแสธาร แห่งบุญ ที่สอดละเอียดลงมาจากที่สูงแห่งธรรม

โดยเฉพาะลูกทุกคนที่เป็นสมาชิกในองค์กร ผู้ใกล้ชิดแหล่งของ วิชาธรรมกาย วิชาสำหรับผู้มีบุญมีบารมีที่สั่งสมมาอย่างดีแล้ว จึงจะศึกษาได้ เมื่อเราอยู่ในแหล่งของวิชาธรรมกายอย่างนี้ เรา จะต้องทำให้เป็นกันทุกคน ถ้าเราทำไม่เป็นแล้วใครในโลกจะเป็น ได้อย่างไร ก็ต้องอาศัยจากตัวเราเป็นหลักนี่เอง

ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอะไร มากน้อยเพียงใดก็ตาม ก็ต้องหมั่น ตรีภิก ต้องนึก ต้องคิด ต้องหยุด ต้องนิ่ง ให้เข้ากลางของกลางให้ได้ หยุดในหยุดเข้าไปเรื่อย ๆ ให้องค์พระยายกกว้างออกไปให้ใส สว่าง ให้หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ให้ใจดิ่งเข้ากลาง เข้าไปเรื่อย ๆ กลางองค์ พระธรรมกาย กลางองค์พระใส ๆ หยุดอย่างสบาย ๆ องค์พระท่าน จะได้ใสสว่างมากยิ่งขึ้น

คุณครูไม่ใหญ่

ฝึกเรื่องหยาบให้ชำนาญ จนติดเป็นจริตอัธยาศัย

สมาธิเขตในสำคัญมากที่จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของชาวโลกในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นแบบอย่างทั้งเรื่องหยาบและเรื่องละเอียด เรื่องหยาบเป็นเรื่องที่ชาวโลกมองเห็นได้ก่อน เราจะต้องพยายามศึกษาเรื่องหยาบนี้ให้เข้าใจ และฝึกฝนให้ชำนาญจนติดเป็นอุปนิสัยที่ดีงาม อย่างที่หลวงพ่อทัตตະท่านได้กรุณาอบรมสั่งสอนเรามาทุกวัน เราจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

นอกจากเพื่อความอยู่เป็นสุขของหมู่คณะ และการสร้างบารมีอย่างสะดวกสบายแล้ว อีกอย่างก็เพื่อจะได้เป็นแรงบันดาลใจให้ชาวโลกทั้งหลายได้ยึดถือเป็นแบบอย่าง ชาวโลกทั้งหลายเขายังขาดแคลนตัวอย่างที่ดีๆ ที่เขาอยากจะทำตาม เพราะใครๆ ก็อยากจะทำความดีทั้งนั้น แต่ความดีนั้นต้องทำอะไร ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครมาบอก

ลูกทุกคนในองค์กรจึงเป็นหัวใจของโลก ซึ่งจำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนให้ชำนาญ จนกระทั่งติดเป็นจริตอัธยาศัยของเรา โดยที่เรากระทำกิจกรรมงานหยาบนั้นด้วยตัวของเราเองอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนการหายใจเข้าหายใจออก หรือการตื่นขึ้นมาอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ขำระร่างกายให้สะอาด เป็นต้น

คุณครูไม่ใหญ่

หมั่นปรับปรุงตัวเราให้เป็นต้นแบบของชาวโลก

ลูกทุก ๆ คนคงจะไม่ทราบที่เราตกเป็นเป้าสายตาของชาวโลกอยู่ตลอดเวลา ทุกอากับกิริยาที่เราแสดงออก ไม่ว่าจะเป็นถ้อยคำก็ดี จะเป็นการกระทำที่ดี การอยู่ร่วมกันก็ดี ในทุกสถานที่ ในวัดก็ดี นอกวัดก็ดี เราได้ตกเป็นเป้าสายตาของชาวโลกอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเรารู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม

ถ้าหากว่าเราได้ศึกษาและฝึกฝนอบรมตัวเองมาอย่างดีแล้ว จนกระทั่งติดเป็นจิตธำมัสของเรามา เป็นเนื้อ เป็นหนัง เป็นชีวิต เป็นจิตเป็นวิญญาณของเราแล้ว ถ้าแสดงออกไปในทางที่ดี ก็จะทำให้ผู้ที่พบเห็น ผู้ที่สังเกตเรา เกิดความเลื่อมใส คือใจที่ชุ่มฉ่ำอยู่ก็จะค่อย ๆ ใสขึ้น กระ้างขึ้น เขาก็จะมีความสุขเพิ่มขึ้น ในการที่เห็นบุคคลตัวอย่างของโลก รวมทั้งเกิดแรงบันดาลใจอยากจะทำอย่างที่ดี อยากจะเอาพวกเราเป็นเนติแบบแผน เพื่อการอยู่เป็นสุขของเขาและของสมาชิกภายในครอบครัว รวมทั้งคนที่เข้ามาใกล้ชิด

แบบแผนเรื่องหยาบ เราจะต้องปรับปรุงตัวของเรายู่ตลอดเวลา อย่าดูเบา แม้เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ จะต้องมีสติ มีปัญญาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นสิ่งที่หลวงพ่อตัดตะ ท่านอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับเรื่องหยาบ ให้เอาใจใส่ อย่าเบื่อหน่าย อย่ารำคาญ อย่าทอดทิ้งธุระ หลวงพ่อตัดตะก็ดี คุณยายอาจารย์ ของเราก็ดี ท่านมองเห็นว่าอะไรดีและอะไรไม่ดี อะไรเป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ อะไร

เหมาะ อะไรควร อะไรถูก อะไรผิด อะไรเป็นบุญหรืออะไรเป็นบาป
เป็นต้น เพราะฉะนั้นเมื่อท่านแนะนำสั่งสอนอบรมเราแล้ว ควร
จะมีโยนิโสมนสิการ มีปัญญาไปตรึก ไปนึก ไปคิด ไปใคร่ครวญ
ไปปรับปรุง ไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขตัวเราเองนะ

คุณครูไม่ใหญ่

องค์กรที่มีระเบียบ ร่มรื่นใจ ความเสมอภาคจะเกิด

องค์กรของเรา ต่อไปจะมีชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามา เพื่อศึกษาฝึกฝนวิชาธรรมกาย สิ่งที่เรามองเห็นได้ง่าย ก็คือเรื่องหยาบก่อน ถ้าหากว่าตัวเราเองก็ดี เสนาสนะก็ดี ความเป็นอยู่ขององค์กร ความมีระบบมีระเบียบ มีความสะอาดเรียบร้อย ดูแล้วรื่นรมย์ใจ เป็นสุขใจ เขาก็จะเกิดความเลื่อมใส อยากจะศึกษาสิ่งที่ละเอียด ยิ่งกว่านี้ขึ้นไปเรื่อย ๆ

เขาจะเดินทางกันมาเรื่อย ๆ มากันทั่วโลก ถ้าหากว่าลูกทุกคนไม่รีบปรับปรุงตอนนี้โดยมีข้อแม้ ข้ออ้าง เงื่อนไข ดูเบา ไม่เอาใจใส่ หลงลืมบ้าง เป็นต้น ภาพเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้น เมื่อไม่เกิดขึ้นเป้าหมายที่หลวงพ่อดังใจจะขยายวิชาธรรมกายไปทั่วโลก ก็จะไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะฉะนั้นอย่าดูเบาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับเรื่องหยาบนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เรามองเห็นได้ง่าย ได้ง่ายกว่าอย่างอื่นเลย เหมือนการมองเห็นต้นไม้ ก็เห็นเปลือกก่อนแก่น ถ้าเปลือกดี สวยสดงดงามดี อย่างน้อยก็เป็นสัญลักษณ์ว่า แก่นต้องดี น้ำหล่อเลี้ยงกิ่งก้านสาขาใบดอกต่างๆ นั้น ต้องเป็นน้ำหล่อเลี้ยงที่ดี บริสุทธิ์ มีพลัง จึงทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ได้

เรื่องหยาบๆ เหล่านี้อย่าดูเบา ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องปรับปรุง เปลี่ยนแปลงอุปนิสัย ความเคยชิน ในทางที่ไม่สมควร นั้นให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ใหม่ ๆ ก็อาจจะฝืนหน่อย แต่ว่าเมื่อเราฝึกฝนไปเรื่อย ๆ สิ่งที่ยากก็ง่ายเข้า เมื่อง่ายเข้า ก็จะเคยชิน

ไปในที่สุด แต่ถ้าใจไม่หยุดนิ่งแล้ว จะอยู่โลกหรือจักรวาลไหนก็
ไม่มีความสุข ถ้าใจหยุดนิ่งได้ ใจสงบ จะอยู่โลกหรือจักรวาลไหน
ก็มีความสุข เพราะเข้าถึง “อัตตา หิ อัตตโน นาโถ” มีที่พึ่งด้วยตัวเอง
เป็นอยู่ได้ด้วยตัวเอง มีความสุข ความบริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์ คือ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ ความบริสุทธิ์เกิดจากใจที่หยุดนิ่ง
อะไรจะประเสริฐกว่าการทำใจให้หยุดนิ่งเป็นไม่มี มหาปณฺชนียาจารย์
ท่านก็ย่ำมาตลอด คือให้ทำใจใส ๆ ให้คิดดี พูดดี ทำดี สวดธรรมจักร
แผ่เมตตา เดี่ยวทุกอย่างก็จะดีขึ้นเรื่อย ๆ

คุณครูไม่ใหญ่

สังเกตความสุข ความบริสุทธิ์ที่เพิ่มขึ้น

“ทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง นิ่งอย่างเดียว” ไม่ให้มีอะไร เหนียวรั้ง ให้ใจนิ่งๆ นุ่มๆ เบาๆ สบายๆ ใจเย็นๆ สังเกตความสุข ความบริสุทธิ์ที่เพิ่มขึ้น ใจตั้งมั่นอย่างมีความสุข ที่ยังไม่ตั้งมั่น เพราะยังเข้าไม่ถึงความสุข ยังไม่ได้ความสุขจากสมาธิ ถ้าเข้าถึงความสุข จะอยากสุขยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้ามีความสุขจริงๆ ใจจะไม่หลุด จะไม่มีลุ่ม เรัง เฟ่ง จ้อง ที่ตั้งมั่นแล้วก็จะตั้งมั่นยิ่งๆ ขึ้นไป ซึ่งจับหลักตรงที่ ต้องง่าย ต้องสบาย ไม่ง่าย ไม่สบาย ไม่ใช่!! นะลูก

ลูกๆ อย่าไปติดกะโหลกกะลาภายนอกก็อย่างนั้นแหละ สู้ภายในไม่ได้เลย ภายในดีกว่ามาก ถ้าทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่งได้จริง จะลืมหายหายภายนอกเข้าไปสู่กายละเอียดภายใน ถ้าหากลูกไม่ติดอะไรเลย ก็จะเข้าสู่ทางสายกลางภายในได้อย่างสบายๆ

สวดธรรมจักรก็ต้องปลื้มทุกจบนะ ปลื้มตั้งแต่ “เอวัมเม สุตัง..” เรื่อยไปเลย ปลื้มทุก ๆ จบ อย่ามาคอยปลื้มตอนเข้าเป้าแล้ว ต้องปลื้มตั้งแต่เบื้องต้น..ท่ามกลาง..และเบื้องปลาย

ความคิดที่ไม่ดี ที่เป็นขยะความคิดให้ปิดทิ้งไป พูดไม่ดีเป็นคำขยะก็ปิดทิ้งไป ทำไม่ดีการกระทำเป็นขยะก็ปิดทิ้งไป ที่เป็นขยะทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ เราก็ปิดทิ้งไป เพื่อให้ใจเรามีแต่สิ่งที่ดี สิ่งที่ดีเท่านั้นที่เราจะอนุญาตให้อยู่ในตัวเราได้ แบบนี้ดีไหม อะไรที่เป็นขยะ..ก็ปิดทิ้งไป

พระมหาธรรมกายเจดีย์ พระมหาเจดีย์พระพุทธเจ้าล้านพระองค์ สำคัญนะ!! ให้ไปรวมใจกัน หุ่ใจสวดธรรมจักรให้ปลื้มในทุกจบ ถ้าไม่ปลื้มก็ขาดทุน

คุณครูไม่ใหญ่

กราบอนุโมทนาบุญทุกท่านผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่ง
ทำให้หนังสือ “ง่ายที่สุด คือ หยุดได้” เล่ม ๖
เสร็จบริบูรณ์

พระมหาอภิรักษ์ ญโสโธโร
พระภาค รวิธโน
พระมหานกตล คมภิระมโม
สำนักสถาบันพุทธศิลป์แห่งโลก
กองรับบริจาค
กองภาวนา
กองอาคารภาวนา ๖๐ ปีฯ
ทีมงาน www.dmc.tv
ทีมงาน www.kalyanamitra.org
Line ID : @ข่าวบุญใสใจสว่าง
Line ID : @หอนันคุณยายฯ
Line ID : @ใจ...หยุด ๒๔ น.
www.facebook.com/jai.yut.24nor.fanpage

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงชาย
ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงชาย
ชายขวา

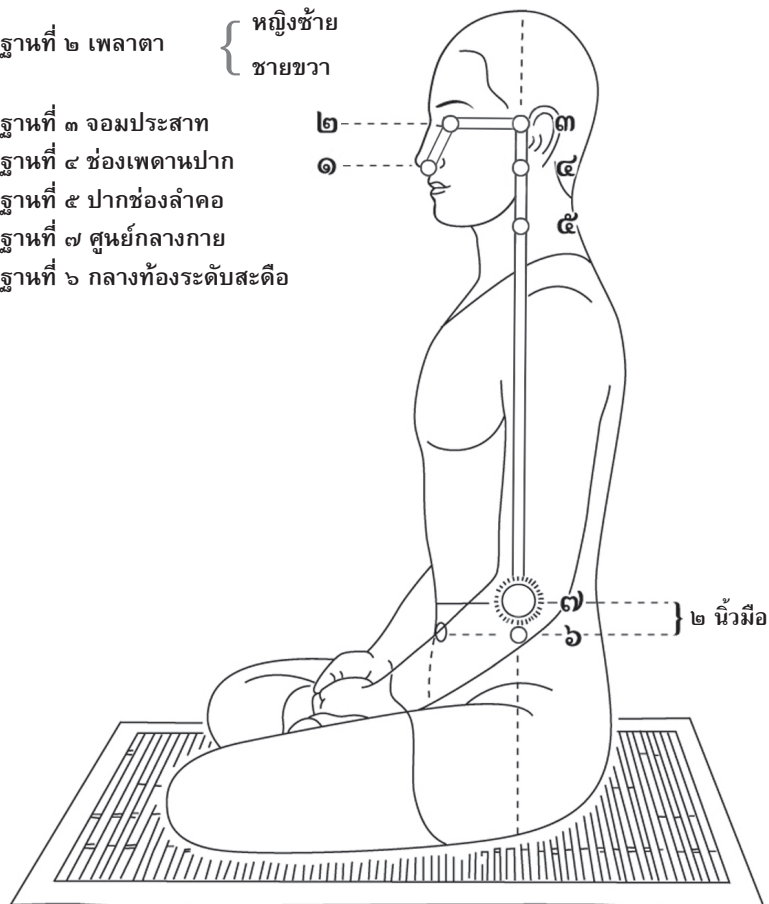
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดานปาก

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกาย

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

ภาพแสดงทางเดินของใจทั้ง ๗ ฐาน

ฐานเจ็ด

ฐานเจ็ด เสด็จเข้า	นิพพาน
ฐานเจ็ด เสด็จมาร	พ่ายแพ้
ฐานเจ็ด แหล่งสราญ	ใจสุข
ฐานเจ็ด คือบ้านแท้	ลูกนั้นทุกคน

สุนทรพจน์

บ่มอินทรีย์

ลูกหมั่นตรึกนึกน้อม	อย่างนี้
เป็นยอดนักรบที่	เลิศล้ำ
รู้จักบ่มอินทรีย์	แก้กล้า
ไม่ประมาทหมั่นยำ	มันแล้วอุดมการณ์

สุนทรพจน์

This image shows a full page of white paper with horizontal dotted lines, typical of primary school writing paper. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.